Nick Sava

TARABA CU VISE

Alte scrieri de **Nick Sava:**

2002 - În care, Păcală... Povestiri şi snoave populare româneşti, repovestite de...
Editura Dealul Melcilor, Braşov, 2002

2006 - Taraba cu vise, roman
Editura PIM Iaşi, 2015

2008 - În căutarea lui Harap Alb, roman
Editura Atheneum Vancouver, 2008
(***Căutarea lui Harap Alb - Pe tărîmurile unui Joc***), republicare
Editura PIM Iaşi 2015

2007 - Teatru
Editura PIM Iaşi 2015

2008 - Fericirea de Dincolo, escuri
Editura Tehnopress, Iaşi, 2008

2010 - Prin Turcia, cu Biblia în mînă, jurnal de călătorie
Editura PIM Iaşi 2015

2012 - Fiul lui Dumnezeu, roman
Editura PIM Iaşi 2015

2014 - Recitind Vechiul Testament, eseuri biblice
Editura PIM Iaşi, 2015

2015 - Căutarea lui Harap Alb - Un han pentru toate timpurile, roman
Editura PIM Iaşi 2015

Nick Sava

Taraba cu vise

Editura Atheneum - Vancouver
Editura PIM, Iaşi, 2015

Orice asemănare de personaj sau situaţie cu realitatea românească a începutului de Mileniu este intenţionată şi deloc întâmplătoare.

Autorul

ISBN

Tipărit în România de PIM Iaşi, 2015

Mariei, pentru că există
Familiei Albuşel, pentru ajutor

Cuvînt înainte

De cînd s-a pripit, cu nesăbuința ucenicului vrăjitor, să multiplice pînă la sațietate mijloacele de comunicare, omul contemporan trăiește acut drama lipsei de comuniune. Însingurat în fața monitorului ca o albină în propria-i alveolă, el nu mai secretă mierea parfumată a con-vorbirii agapice, a frățietății, a dialogului „față către față”.

Iată, sublimat la o imagine metaforică, mesajul forte al romanului pe care urmează să-l parcurgeți, ***Taraba cu vise*** al lui Nick Sava. Țipătul mut al solitudinii internautice (p 80: „Mi-e dor să vorbesc cu oamenii – chiar ascunși sub identități false. Sînt atît de singur...”) străpunge, tragic, rețeaua globalizantă a internetului. Trauma fundamentală a protagonistului (victor37, vick46) nu e dată de suma dramoletelor cotidiene (Țușcă, soția agasant – pragmatică nu-l mai iubește, iar diversele figuri feminine, întîlnite mai mult sau mai puțin întîmplător pe *mirc* nu-i umplu vidul sufletesc). E un biet exilat, un român stabilit de circumstanță în Canada, cu un potențial crescut de tandrețe care se irosește. Nu întîmplător, conversațiile anoste de pe net sînt întrerupte (ca și cum ai stinge lumina) printr-un „klick-klick” care proiectează scurte – și intense – secvențe de solitudine reflexivă, de obicei noaptea, în natură.

Mîzga defunctului „socialism științific”, erotismul aleatoriu care golește în loc să împlinească, poncifele corecte politic („Dacă ne iubești, să nu mai gîndești rău despre țigani”, p 148), pragmatismul exacerbat („Poți fi fericit cu un *buletin*?”) – iată balastul oricărui emigrant, „praful patriei” luat pe tălpile sandalelor, pe care nici diluvienele ploi canadiene nu-l pot spăla. Pe alocuri aforistic (poate dintr-un deficit de romantism existențial), naratorul întrerupe uneori fluxul conversațiilor internautice pentru cîte-un insert narativ de cea mai bună extracție realistă: descrierea Pieței din Seattle are vigoarea și relieful Halelor balzaciene.

Schimbarea frecventă a unghiului de focalizare (oarecum inerentă genului conversațional) nu impietează asupra

caracterului homodiegetic (în termenii lui Gérard Genette) al narațiunii: ***Taraba cu vise*** rămîne la punctul de vedere al lui Nick Sava, prin sensibilitatea – din ce în ce mai șubrezită – căruia se filtrează toate întîmplările, afectele, imaginile. Autorul ar fi putut foarte bine împrumuta fraza lui Montaigne: „Je suis moi-même la matière de mon livre”.
Concluzia survine cumva de la sine: „Am făcut tot felul de lucruri în viață, și bune și rele. Nu am fost în stare să nasc un copil, pomii plantați de mine s-au uscat, o casă nu am construit, dar am ajutat la construirea unei biserici! ’’(p.149). Pînă și aparentele vulgarități, filtrate printr-o senzorialitate matură, devin crîmpeie / șuvoaie de existență brută, expresia frustrărilor și a alienării unui idealist care-și pierde – balzacian, iarăși! – iluziile în malaxorul globalizant al civilizației tehnologice contemporane. Drama e cu atît mai sfredelitoare, cu cît naratorul – personaj nu și-a putut (n-a vrut ?) expatria *rădăcinile*: „Dar sînt și alte rele decît acela de a fi sărac. Să fii singur. Să nu ai prieteni. Să fii rupt de cultura neamului tău. Să trăiești într-o societate cu alte valori decît ale tale.”
Chestionat mai demult în legătură cu noile tehnologii, un părinte înduhovnicit a pus degetul pe rană într-o formulare demnă de Pateric : „Calculatorul nu e bun, pentru că nu are mamă...”. Desigur, nu putem sări peste umbra noastră, și deja nu ne mai putem imagina existența cotidiană în absența computerului. Fundamental însă, omul nu s-a schimbat prea mult în ultimele, să zicem trei decenii. IT-ul nu extirpă nici gena sacralității („Dacă Dumnezeu nu există, totul e cenușă”, spunea Eliade), nici nevoia irepresibilă de *poveste*. Eul – narant e o amprentă atavică, un arhetip co-substanțial speciei, în absența căruia viața așa cum – deocamdată – o știm noi devine imposibilă sau, în orice caz, insuportabilă.
O ultimă precizare se impune: titlul e întotdeauna un pact de lectură, iar *„taraba cu vise”*, arena virtuală a internetului în care oamenii fac schimb de iluzii și idealuri rămîne (mai exact: devine) „locul cibernetic” prin excelență, forma contemporană de agora sau de șezătoare la gura sobei. Literatura e așadar – indiferent de formulă – soteriologică, dacă acceptăm că marele *nostru* dușman e întotdeauna uitarea („Mă gîndesc că o să-ți păstrez toate scrisorile. Poate vreodată vei vrea să le pui într-o carte. Nu vreau decît să pomenești și numele meu acolo pe undeva.”, p 90).
Nu întîmplător, protagoniștii tragediei clasice erau de extracție aristocratică. Schimbînd ce se cuvine schimbat, însingurarea tragică a omului zilelor noastre îi conferă, implicit, noblețea. Or, nu-i așa, *noblesse oblige*.
Mulțumim, Nick Sava!

Virgil Borcan

În loc de prefaţă

OBSEDAŢI DE MESSENGER
“Messengerul a devenit o adevarată boală. Cei mai afectaţi sunt cei tineri. Unii petrec în astfel de conversaţii şi 10 ore pe zi, devenind cazuri patologice”.

SIMPTOMELE
“Am avut cazul unei fete, de 21 de ani, care, din disperare că a rămas o perioadă fără internet, a încercat să se sinucidă”, spune medicul Diana Cimpoeşu, de la Spitalul de Urgenţă. Este vorba de o tulburare de comportament care limitează supărător de mult activitatea, munca, învăţătura şi poate duce la deteriorarea relaţiilor sociale şi de familie. Dependenţa de internet se aseamănă cu patima jocului de noroc.

DE LA O LUNĂ LA DOI ANI
“Tratamentul medical este similar celui folosit pentru cei dependenţi de jocurile de noroc, de jocurile de calculator. Se folosesc atât medicamente, cât şi consiliere psihologică. Cel mai important este ca bolnavul să realizeze că a devenit dependent şi să vină la noi. Din acest moment, tratamentul poate dura de la o lună la unul-doi ani. Totul depinde de voinţa pacientului de a scăpa!”, declară medicul Oana Andronovici-Butur.

TRATATĂ CA O TULBURARE PSIHICĂ
“Dependenţa de computer este la fel de gravă ca oricare alta”, spune psihologul Georgeta Ghinea. “În Occident boala este denumită “Internet addiction disorder” (Sindromul dependenţei de calculator) şi se foloseste tratament de specialitate. În general, dependenţele de droguri, de alcool sau de computer sunt asociate cu nevoia unei alte realităţi. Aceştia sunt oameni care nu mai vor să se confrunte cu problemele de zi cu zi, şi îşi creează propria lume în care deţin controlul. Este o tulburare psihică ce poate fi diagnosticată şi tratată ca oricare alta”, a continuat psihologul.

DEPENDENŢA SE CAPĂTĂ RAPID
Conform studiilor, dependenţa se capătă foarte rapid, în aproape 3 luni de la începutul utilizării acestui serviciu. Sunt cunoscute cazuri în care cei care nu au putut să se mai despartă de computer şi-au pierdut slujbele, familiile şi banii.

(Calculatorul, la fel de periculos ca heroina
Adrian Condrea, Cristina R. Iordan
Ziarul, 02 August, 2006)

Oare cum, de ce s-a ajuns aici?
Golful larg se întinde în ambele direcţii parcă la nesfârşit, acolo unde, la contopirea ţărmului cu marea, sclipesc intermitent două luminiţe. Farurile. Spre ele se întinde masa de lumini a staţiunii: sute, mii de camere de hotel în care oamenii se pregătesc pentru a doua parte a zilei de vilegiaturişti: viaţa de seară. Mult mai aproape, masa de lumini ce reprezintă orăşelul propriu-zis; în ea, firmele de neon ale restaurantelor şi barurilor formează spoturi de culoare iridescentă Undeva, în spatele lor, se bănuieşte umbra masivă a dealurilor acoperite de junglă, verde smarald în timpul zilei, acum doar o pată răcoroasă sub cerul deschis de apropierea lunii. Ea se ascunde încă în spatele dealurilor...
Mă întreb din nou: „Oare cum am ajuns aici?” Cum poţi şti ce cotitură a drumului să alegi? Care ramificaţie? Care scurtătură? Când poarta îngustă duce spre glorie şi faimă, şi când spre eşec? Când calea, îngustă ca un tăiş de cuţit, nu se dovedeşte a fi doar un drum înfundat? Sigur, crezi şi speri că ai o Călăuză – crezi în acea Călăuză! – dar dacă ea se dovedeşte doar o amăgire creată de Duşman?
Fâşia de nisip luceşte ca o lamă de iatagan, mărginită de surful oceanului. Dacă ar fi zi, complexul s-ar vedea mai bine: clădiri albe, înconjurate de verdeaţă şi de ziduri la fel de albe, care apără exclusivitatea turiştilor străini. Binefacerea şi blestemul locuitorilor. O lume a posibilităţilor deschise – dar o proiecţie a propriei lor nimicnicii. Nu e uşor să munceşti pentru bogaţii aroganţi ai lumii veniţi în concediu...
„Nici măcar bogaţi”, gândesc trist... „Oameni şi ei, muncind din greu pentru un salariu care să le permită să-şi plătească datoriile – şi să se bucure, o dată la câţiva ani, de o vacanţă *all inclusive*. O vacanţă în care, văzându-i pe alţii mai săraci decât ei, să-i ajute să-şi refacă *self-esteem*-ul. Pentru şapte zile se simt şi ei importanţi – alţii trebuie să le zâmbească frumos, să le îndeplinească dorinţele, să le mulţumească umil pentru dolarul aruncat suveran drept bacşiş... Numai pentru că s-au născut într-o lume privilegiată. Sau au ajuns cumva, acolo.”
Aşa cum majoritatea populaţiei oraşului turistic şi-o doreşte. Probabil, unii chiar vor reuşi, trecând ilegal, riscându-şi viaţa, graniţa nordică spre vecinul bogat.
Dar nu, nu la aceasta mă gândesc punându-mi întrebarea.

Ştiam cum ajunsesem în staţiune. Ştiam şi ce mă adusese aici. Dar ce întorsătură luase viaţa mea atunci, cândva, pentru ca acum să stau pe această bancă privind nesfârşitul oceanului, cuprins între două faruri fără nume, ucigându-şi valurile pe plaja pustie? Unde, în ce moment al existenţei mele, destinul frânsese cursul vieţii, trimiţându-l în această direcţie? Şi, de fapt, a fost un anumit moment, ca un impact, care mi-a distrus viaţa, sau a fost ca o casă clădită pe nisip, pe care vântul, apa, trepidaţiile o surpă încet, până când se prăbuşeşte singură, sub propria-i greutate?

Am vrut să fiu fericit. Am şi fost, poate – deşi acum mă întreb dacă am ştiut vreodată ce înseamnă fericirea. În ce constă ea? De ce ingrediente are nevoie pentru a fi adevărată? Iisus zice: „fericiţi cei ce...”, şi urmează o întreagă înşiruire de concepte pe care un om cu bun simţ le-ar respinge din start. Cine vrea să fie sărac în duh? Cine, să fie milos, să fie numit un om al păcii? Cine vrea să plângă?

Dar nu, eu am înţeles acele Fericiri. Nu m-am ferit de ele. Am şi plâns alături de alţii, când a fost cazul. Am fost şi milos, mi-am arătat şi sărăcia duhului, cunoscându-mi locul la picioarele Puterii. Nu cred că sunt fariseu gândind aşa, vreau să cred că le-am făcut sincer şi neaşteptând răsplată. Nu sunt creştin – nu după tipicul credinţei. Nu am acea credinţă consfinţită de o adunare de oameni, la porunca unui împărat. Dar poate că aş fi putut cunoaşte fericirea. Poate că ar fi trebuit să aflu, măcar, ce este acea fericire.

Am crezut că am ştiut. Poate chiar am ştiut. De aceea nu înţeleg de ce am ajuns aici. Ştiam cum vreau să fiu fericit. Să mă fi înşelat? Ştiam că fericirea nu putea fi decât alături de ea – şi atunci de ce nu am ştiut să o ţin lângă mine? O iubeam şi ea mă iubea – nu încape dram de îndoială în aceasta. Mi-a zis, atunci, în ultima clipă, care fusese visul ei:

- Te-am iubit. Nici nu ştii cât de mult te-am iubit! Mă vedeam la bătrâneţe alături de tine. Dacă ai fi fost bolnav şi neputincios, te-aş fi îngrijit până în ultima clipă. Şi m-aş fi bucurat că o pot face – ar fi fost o mică plată pentru fericirea pe care mi-ai adus-o în viaţă.

Aşa mi-a zis, atunci, când deja totul era prea târziu. Şi nu găseam cuvinte – pentru că, în cazul meu, nimic nu se schimbase. Eu o

iubeam pur şi simplu. Nu puteam concepe viaţa fără ea. Nu o pot concepe nici acum...

Duc la buze sticluţa de Grand Marnier. Nu am nevoie de lichidul dulce, tare, parfumat – dar e un moment deosebit, nu? Aşa petrecusem alături de ea evenimentele – cu un pahar de Grand Marnier. Acum nu am pahar – lichidul e bun şi băut direct din sticlă. Poate dacă aş fi avut vreo ţigară, aş fi aprins-o. Ea nu m-a văzut fumând, mă lăsasem cu mai bine de şapte ani înainte să o fi cunoscut. Poate ar fi trebuit să-mi cumpăr o havană.

Aici noaptea se lasă repede. Mai sunt câteva ore până la miezul nopţii. Staţiunea e plină de turişti, plimbându-se pe plajă sau pe străduţele orăşelului. Briza aduce, când şi când, frânturi de muzică de la terasele pe care mici orchestre se întrec în a atrage clienţii. Mai ales trompetele îşi aruncă ţipetele în noapte. *Taratata...ta...ta...*

Cu ea nu am venit pe aici. Nu am avut timp. De la plecarea din ţară, nu am avut nici măcar un concediu împreună – decât atunci când totul era deja prea târziu. Am sperat că acea vacanţă, în ceasul al treisprezecelea, ne va aduce liniştea şi pacea, iertarea... Şi doar plecasem din ţară şi sperând în călătorii prin locuri exotice. Aici am fi putut veni – este aproape şi ieftin. Măcar o săptămână!

<maria>:de ce ai plecat din tara?
<victor37>: greu de zis
<maria>: nu vrei sa zici?
<victor37>: pot sa zic. Nu ma bate nimeni :-)
<maria>: :-)
<victor37>: vreau sa fiu sincer cu tine. nu te cunosc, nu ma cunosti
<maria>: nu e vina mea :-)
<victor37>: nu, de fapt de aceea vorbim aici, sa ne cunoastem
<maria>: da, aici putem fi mai sinceri
<victor37>: suntem mai putin conventionali
<maria>: ne temem mai putin de repercusiuni
<maria>: credem mai usor

<maria>: sau ne indoim mai putin
<victor37>: sau ne mintim mai mult :-)
<victor37>:tot nu stim care este adevarul adevarat
<maria>: asa e. Dar de ce m-ai minti?
<victor37>: nu □tiu. Poate, pentru a-□i cuceri „admira□ia” :-)
<maria>: □i-ar folosi asta la ceva?
<victor 35>: sincer? Nu. Sa zicem ca sunt deja admirat de unii
<victor 35>: □i dispretuit de altii
<victor37>: ca toata lumea
<maria>: te-as intreba atunci: ce cauti aici?
<victor37>: nu ma intreba. O intrebare ajunge
<victor37>: m-ai intrebat de ce am plecat din tara
<maria>: si cum ai ajuns acolo, daca se poate
<victor37>: ok. numai ca asta este o poveste lunga,
<victor37>: nu ti-o pot spune aici
<maria>: scrie-mi-o
<victor37>: esti convinsa ca vrei asta? Poate nici nu stiu sa scriu :-)
<maria>: glumesti. Scrii aproape fara greseala. Esti sigur ca nu esti unul din scriitorii vestiti?
<maria>: poate ti-am cumparat cartea chiar ieri
<victor37>: nu cred. nu am fost inca tradus in romaneste
<maria>: esti imposibil! Imi scrii?
<victor37>: ce?
<maria>: grrrr ma supar
<victor37> ok. Nu acum, cindva. Acum plec
<maria>: papa

I-am scris. De ce am făcut-o? Chiar, de ce am ajuns să-i scriu? De ce am ajuns să conversez cu o femeie necunoscută? Cum de am ajuns să intru pe chat? Oare atunci s-a produs prima fisură?

- Am vorbit azi cu Miruna.
- Da? Ce face?
- O nebună. Îşi caută bărbat.
- Ultima dată avea unul, din câte ştiu eu...

- A divorţat.
- Şi fetiţa?
- Au grijă de ea ai ei. Acum îşi caută bărbat. Pe internet.
- Da? Nu-i mai uşor prin Braşov? Nu or fi toţi însuraţi pe-acolo...
- Nici nu o ştiu toţi pe Miruna. Ştiu, ştiu, îţi cunosc comentariile caustice. Vrea şi ea să fie fericită.
- Nimic rău în asta. Atunci de ce a divorţat? Parcă îl iubea...
- El a lăsat-o.
- Aha...
- Nici un „aha” O proastă, vina ei. Am beştelit-o de numai, dar nu se mai poate repara nimic.
- Când ai un soţ pe care îl iubeşti, îl păzeşti cu tancul...
- Tipul a lucrat pe vas.
- Marinar?
- Ei, marinar. Pe *cruise-ship*. Ospătar, sau aşa ceva. Arăta bine, trebuie să recunoşti.
- Recunosc! Şi Miruna l-a lăsat să plece?
- Păi, ea l-a ajutat. I-a făcut rost de bani, a apelat la pile... Zicea să facă şi el un ban.
- Nu cred că sunt plătiţi grozav. Am auzit eu nişte poveşti... Trebuie să plăteşti avionul, şcolarizarea, pensiune... Ce mai rămâne la terminarea contractului?
- Ei, dacă arată bine, ajunge în cuşeta vreunei bogătaşe... De ce ridici mâinile?
- Recunosc: arată bine!
Ţuşcă pufneşte în râs. Profit de ocazie şi o întreb:
- Ieşim şi noi undeva? Îmi povesteşti pe drum.
- Hm... poate vreo oră, nu mai mult.
- Şi Miruna era de acord să-şi „împrumute” soţul?
- Ei, ea nu ştia. Şi vorba ei: ce, i-o smulge?
- Mda, zic eu filosofic. Nu i-o smulge, că o poate da în judecată. Ajung milionari... Şi ce nu a mers în schema asta?
- Miruna.
- Să nu-mi zici că a devenit geloasă, că nu mai ies la plimbare!
- Ho, ho, ştiu că ieşi şi desculţ... A zis să se culce şi ea cu cineva.
- Ei, taci! Din „răzbunare”, nu-i aşa?
- Nu, din curiozitate. Şi să intre şi ea în „rândul lumii”. Toate colegele ei au avut sau au amanţi.
- Nu te întreb dacă eşti curioasă, văd că scrumiera e plină. Că-

mi spargi capul, fie, dar nu am timp să dau cu aspiratorul. Şi?...
- El a aflat.
- Tiii! E vreun *medium*, sau ce? Era tocmai în Caraibe!
- Lume mică. Ajunge un românache pe vas şi se laudă cu ultima lui vacanţă. În Cipru. Unde şi-a pus-o cu o tipă – „staţi să vă arăt poza ei. Nu-i aşa că-i valabilă?”
- Şi Daniel a crezut?
- Păi, tocmai îi povestise Miruna ce frumos fusese în Cipru şi ce bine s-a distrat ea acolo...
- Nici măcar nu e *funny*, zic eu trist. Doamne, să dai cu piciorul fericirii - din ce, din curiozitate? Să intri în rândul lumii?
- Ştiu. Plânge Miruna de i se rup batistele...
- Şi îşi caută soţ.
- Viaţa merge înainte. Daniel nici nu s-a mai întors la ea, a băgat divorţ prin avocat. Cum a debarcat, s-a însurat cu alta...
- Păi vezi? Miruna de ce nu se mărită „imediat”?
- Acum cică vrea să plece din ţară. Încearcă să îşi găsească soţ pe *mirc*.
- Ce-i aia? *Mirc*.
- Mi-a dat adresa. Un site de *chat* pe internet.
- Ce e aceea *chat*?
- Of. Mi-am făcut cont, am intrat şi eu. O tâmpenie. Un spaţiu virtual, ca o cameră, cu zeci, chiar sute de oameni...
- ...virtuali...
- Desigur. Stai la poveşti cu ei.
- Cu toţi?
- Dacă vrei. De fapt, alegi pe câte cineva şi-l inviţi să discute cu tine. Dacă vrei, stai la poveşti despre muzică, de exemplu... Ce ştiu eu? Zic şi eu ce zice Miruna. Eu nu am timp de prostii!

Da, aşa cred că a început. Dacă nu cumva a început mai demult. Poate atunci când am plecat singur spre Nord. Prima dată despărţiţi, după nouă ani de când ne cunoşteam. Şi când ea a „profitat”, plecând singură în ţară... Sau poate în anul următor, când ea a refuzat net să vină cu mine în concediu – şi s-a supărat groaznic că eu totuşi plecasem. „Cum nu ai murit opt ani, mai poţi sta un an!” Nu muream, e drept. Dar nici anul următor nu aş fi putut pleca, ea era la şcoală. Atunci am luat doar o zi pe lângă un long weekend, şi am plecat în Alaska.

Iar anul următor ne-am mutat. „Concediul” a fost cu ocazia interviului la Seattle...

Dar poate că toate acestea erau doar pene bătute în crăpături deja existente. Ca atunci când Rosa m-a dat afară. Ea s-a burzuluit imediat:
- Aveam nevoie de bani! Cine ştie ce-ai făcut...
- Am minţit. Nu i-am spus că sunt student, deşi m-a întrebat. Mi-a zis că are nevoie de un bucătar cu experienţă, nu pe-o lună-două. Când a aflat că sunt student, m-a dat afară.
- Lasă poveştile. Nu e primul loc de unde eşti dat afară. Eşti un neadaptat. Un visător... Nu eşti atent la detalii.
- De la Fred am plecat singur.
- Da, numai cu un alt boem, grec, puteai face *team*... Crezi că nu văd? Alţii în şase ani au joburi bine plătite, şi-au cumpărat o casă...
- Ştii că nu m-am ferit de muncă.
- Ştiu – şi ce dacă? Nu ai ştiut ce munci să iei.
- Mai am un an şi ies inginer. Lucrurile se vor schimba. Am muncit, am stat în şcoală amândoi.
- Aşa, acum scoate-mi ochii. Şi eu am muncit!
- Nu ţi-am scos ochii. Şi ştiu că ai muncit. Dar eu nu ţi-am zis niciodată că ai adus bani mulţi sau puţini. Ce importanţă are? Suntem împreună!

Sau poate atunci când nu găsea de lucru.
- Ţuşcă, ceva nu e bine. Faci ceva rău.
- Aşa, acum dă vina pe mine. Ce vrei să fac? O să iau un job de spălat vase prin crâşme, nu sunt la mila nimănui!
- Ho, ho! Înţelegi greşit. Eu încerc să te ajut. Ai terminat cu Honors şi bursă, ai fost prima în an. Eşti bună, nici vorbă că eşti bună! Şi nu te iau. Din o sută de rezumate trimise, ai fost la peste şaizeci de interviuri – unii se bucură dacă prind măcar unul. Deci, greşeşti ceva la interviu, altă explicaţie nu găsesc.
- Lasă-mă în pace! De parcă eu nu aş vrea să mă angajez!? M-aş angaja şi mâine, să nu zici că-mi dai tu de mâncare. Bine zicea tăticu’: să nu stau la mâna nimănui! Nu ai bani, miroşi a prost. Lasă că o să am banii mei!
- Banii noştri...

Da, atunci – sau poate atunci când ea a adunat frunzele din faţa blocului. Mi-a zis:
- Hai să adunăm frunzele.
- Păi, bate vântul, le spulberă. Şi se scutură altele...
- Lasă jocul şi hai afară.
- Bine, bine...
S-a dus jos. M-a aşteptat ce m-a aşteptat. S-a apucat să adune frunzele singură. S-a întors în casă fierbând de nervi.
- Îţi baţi joc de mine?! Mă laşi singură în stradă, să mă lupt cu frunzele?!
- Credeam că eşti la Lee...
- De ce nu ai venit să te convingi? Mie îmi împrăştie vântul frunzele – iar el joacă pe computer. Nu am să ţi-o iert niciodată!
Ştiu că nu mi-a iertat-o. De câte ori se supăra pe mine, îmi amintea întâmplarea...

Dar poate că a fost atunci când am pierdut primul job. Când i-am zis că mi s-a dat „*pink*"-ul, mi-a zis categoric:
- Gata! Din acest moment îţi cauţi job! Ăsta e jobul tău, *full time*, 16 ore pe zi!
- Păi, business-urile se închid la cinci...
- Nu mă interesează. Când vii acasă, îţi faci rezumate, liste cu adrese, cauţi relaţii. Avem să plătim chiria, maşina... Eu sunt la şcoală.
- Ţuşcă, nu panica. Ne vom descurca noi cumva.
- Da, ca săracii. Nu vezi cum suntem?
- Nu m-am ferit de muncă. Am avut două joburi, simultan. După serviciu lucrez la benzinărie. Am pus gaz în maşini, la minus 30! M-am plâns vreodată? Acum o fi mai uşor, a venit vara. Şi apoi, am timp să văd şi eu cum e cu echivalarea studiilor. Nu pot rămâne toată viaţa muncitor...
- Nu mai poţi ţine jobul la benzinărie, îţi opreşte din ajutorul de şomaj. Trebuie să cauţi muncă la negru. Îţi trebuie un job *full time*, bine plătit. Intră şi tu în rândul oamenilor, nu vezi că eşti ultimul om?
Nu i-am răspuns, m-am simţit rănit. Am început să bat din uşă în uşă.
- Nu pot, Ţuşcă. Nu vor să mă ia. Cum zic că sunt inginer, cum

îmi mulţumesc frumos. Au nevoie de pălmaşi.
- De ce le zici că eşti inginer?
- Pentru că vor să mă trimită la ucenicie, ca şi ***Spark***. Eu trebuie să devin, totuşi, inginer.
- Spune mai degrabă că ţi-e lene...
- Cum poţi spune una ca asta? Am bătut din uşă în uşă cu stupidele alea de cărţi! Trei zile la rând.
- Şi cât ai făcut? Cinci dolari? Opt? Nu vezi că eşti patetic?!
- Sunt patetic, am zis trist. Pentru că nu ştiu, şi învăţ fiecare lucru pe pielea mea. Şi nu e uşor. Şi nu vreau să merg la „moara" lui Drăgan, să împrăştii *făină*. Nici nu mai sunt tânăr, să învăţ să fur din magazine!

Dar poate că totul a început atunci, în acea noapte – ultima noapte! – petrecută în Praga.
- Eşti sigur că te-ai ferit? Nu am pastile, nu ai folosit prezervativ. Să nu mă laşi însărcinată, că te omor!
- Ţuşcă, suntem căsătoriţi de doi ani. Am trecut şi prin lagăr, începem o viaţă nouă...
- Auuuuu! M-ai lăsat gravidă! Ai jurat că nu mă laşi până când nu vreau şi eu. Ştii că am fobie de durere şi nu suport gândul că voi trece prin durerile facerii. Nu acum, nu acum!
- Stai, nu panica. Poate nu s-a întâmplat nimic, nu mi s-a părut să fi fost diferit...
- Mi s-a părut că nu ai ieşit imediat.
- Aşa ţi s-a părut? Mie mi s-a părut că sunt în rai...
- Nu glumi! Nu am chef de copil, abia ajunsă în Canada.
A avut dreptate, a rămas.
- Nu mi-a venit! Ţi-am spus că m-ai lăsat. M-ai minţit, ţi-ai călcat cuvântul!
- Nu am vrut, jur. Nu pot spune că nu mă bucur, dar nu am făcut-o intenţionat. De ce nu te bucuri şi tu? Uite, Linda este bucuroasă nevoie mare...
- Da, Grasa. Ce-i pasă ei?!
- Ne-a ajutat să venim! A convins-o mai ales scrisoarea în care spuneam că nu vreau ca urmaşii noştri să trăiască în lagăr sau în atmosfera din ţară,. A intervenit pe la parlamentar să grăbească hârtiile, să ni se aprobe imigrarea... Că i-am spus după aceea că vom avea copii, cum ne găsim şi noi un loc...

Acum, această sarcină îi confirmă spusele mele, ştie că nu am minţit-o...
- Eşti nebun! Ce ştiu eu ce i-ai scris tu Grasei? Suntem de două luni în Canada, nu avem locul nostru, nu avem bani...
- Avem joburi. Nu joburi bune, dar copiii lui Art şi ai lui Metro nu au nici unul din ei serviciu. Dintre copiii lui Alison, lucrează doar unul, pune marfă, noaptea, în rafturi la *Superstore* – şi sunt fericiţi.
- Nu mă interesează. Mă scapi de el – dacă nu, mă omor! Mi-ai promis, mi-ai promis! Dacă mă iubeşti, dacă vrei să fim împreună, mă ajuţi să scap de el.
Eu ştiam de atunci – ştiam de la început – că fericire fără ea nu se putea. Am ajutat-o. Am rămas cu amintirea copilului ce nu a fost să se nască. Grasa a strigat la noi cu glas răguşit de ultragiu:
- Acest copil v-a adus în Canada şi voi îl ucideţi! Fără el nu vă chemam, nu vă ajutam... Copilul este cea mai mare binecuvântare a lui Dumnezeu. Nu vă atrageţi mânia Lui – nimic bun nu o să iasă din asta!
Linda a plâns. Cred că şi eu, ferindu-mă de ea. Nu ştiu dacă ea a avut coşmaruri după aceea, nici nu ştiu dacă a plâns. Oare care sunt sentimentele unei femei care îşi leapădă copilul? În ţară era un risc acceptat. Se făceau avorturi pe masa de bucătărie, cu andreaua. Prinse, dacă scăpau de septicemie, făceau închisoare. Ea a făcut avortul într-o clinică modernă, cu doctor, asistente, infirmiere. Curat, sigur, la cea mai înaintată formă a chirurgiei moderne. Fără urmări vizibile. Fără posibilitatea de a mai avea un alt copil...
Oare atunci s-a produs prima fisură? Atunci fundaţia, pe care o credeam pusă pe piatră, s-a dovedit a fi pe nisip? Ea s-a simţit înşelată în aşteptările ei, eu mă dovedisem un om de neîncredere. Eu m-am simţit înşelat în aşteptările mele, în speranţele de a avea un copil. Împlinisem 35 de ani, era timpul să am unul... Nu a fost să fie. Dar strigătul cutremurat al unei femei necunoscute, care iubea copilul nenăscut mai mult decât îl iubeau părinţii lui, îmi răsună şi acum în urechi. Să fi fost blestemul copilului? Să fi fost pedeapsa lui Dumnezeu?

O întreb:
- Te-ai uitat pe mirc?
- O prostie. Nu am timp. Am de terminat *assignmentul*
- Mă uit eu, să vedem ce naiba e...
După o oră:
- Am reuşit. Pare simpatic – când nu ai ce face. Aşa cum zicea Miruna: lumea intră în diferite camere şi vorbesc acolo.
- Hmmm... Ce zic? Ce vorbesc?
- Tot felul. Depinde de cameră. Uite aici: pe hobby, pe categorii de vârstă, pe naţionalitate... Aici unde sunt eu, suntem vreo şapte. Vorbesc despre Serbia, în engleză.
- Mmmm... Tu nu ai treabă?
- Nu prea.
- Fă şi tu ceva deştept.
- Ca de exemplu? Aş ieşi... Mai ai mult?
- Nu cred că pot ieşi undeva. Nici mâine. Poate o oră...
- Te-am rugat să mai faci câte ceva în timpul săptămânii, să laşi mai mult timp liber pentru weekend.
- Ai zis ceva?
- Nu...

You are in #over45 room
<greenpeace>: I don't understand. Why that kossovo people want war?
<ladymiew> I guess the Serbs want war. They kill kossovars
<sarah47>> don't blame them. Kossovars are muslim
ping hellen45 enters room
<ladymiew>: hi, hellen
<greenpeace>: hi, hellen
<sarah47>: hi, hellen
<hellen45>: what's the topic?
<morose>: Kossovo
<hellen45>: why so morose, morose?
<sarah47> hihi, his wife took off
<morose>: four years ago. Good riddance…
<singleintexas> u are not kidding me. U still suffer?

<morose> I don’t give a damn. She is a Serbian.
<greenpeace>: so, u understand way those people kill each other?
<hellen45>:who can understand people killing each other?
<morose>> those god-forsaken arabs tried to conquer Serbia. Serbians just fight for freedom
<ladymiew>: that’s stupid. Kossovars are not arabs!
<morose> how do u know? They are muslims
<greenpeace>: the Turks are muslims. They are NOT arabs
<morose>: oh, all islam is the same. They want blood. they will have it! We’ll kik their asses!
<ladymiew>: morose, I don’t like ur talk
<morose>: fuck u
pong morose left room
Pauză
<hellen45> its quiet :-)
<singleintexas> its better. Anyway, I don’t give a penny for the situation in Serbia. Doesn’t have anything to do with my life.
<ladymiew>: where in texas, single in texas?
<singleintexas>: Dallas
<ladymiew>,: oh, I have a good schoolfriend married in Dallas. Maybe u have met her
<singleintexas>: I doubt…
<ladymiew>: well, yeah… why r u single?
<singleintexas>: divorced
ping ventura50 enters room
<ladymiew>: hi ventura
<singleintexas>: hi ventura
<greenpeace>: hi, ventura
<ventura50>: hi, everybody. What’s new?
<hellen45>: not too much. War
<ventura50>: yeah. The Americans are going to kick some asses!
<hellen45>: why have America befriended the muslims? Usually the arabs are our enemies
<greenpeace>: Serbians abused them too much. Have u seen the refugees? 2 million. God!

<ladymiew> yes. Children and old people. No weapons to fight back. There was a massacre, I tell u
<greenpeace> I still wonder what’s the reason for this war
<frunzaverde> Serbians are orthoxians, kosovars muslims
<ladymiew>: hi, frunzaverde It’s ok to call u verde? Yr name is hard to write. What’s the meaning?
<frunzaverde> well, I tried several nicks - dindn’t work. At least, this one nobody has it. Oh, it means green leaf
<greenpeace>: hi :-) why green leaf? Ecologist?
<frunzaverde>: nope. In my language it means ‘good for nothing’, ‘drifter’
<ladymiew> are u a drifter?
<frunzaverde> not quite. I don’t have a room yet, just browsing around
<singleintexas>: why this room? Are u over 45?
<frunzaverde>: yes
Knok knok ladymiew invites you in private
<ladymiew>: hi, verde. Are u single?
<frunzaverde>: right now, yes. My wife is busy
<ladymiew>: bye everybody gtg
pong ladymiew left the room
<greenpeace>: bye ladymiew
<hellen45>: bye ladymiew… she’s gone
<funzaverde>: bye. By the way, I’m not single
<hellen45>: who cares? Greenpeace, see u tomorrow
<greenpeace>: c u, hellen
<ventura50>: gtg
pong hellen45 left room
pong ventura50 left room
knok knok singleintexas invites you in private
<singleintexas> hi.ur Romanian?
<frunzaverde>: yep
<singleintexas> si eu
<frunzaverde>: ma bucur. ce cauti aici?
<singleintexas> prefer sa vorbesc in engleza. Oamenii aici sunt mai cuviinciosi

<frunzaverde>: nu mi s-a parut
<singleintexas>: well, mai sunt si exceptii. Nici nu se leaga nimeni de tine, ca la romani
<frunzaverde>: unde sunt romanii?
<singleintexas>: in room #romania, desigur. Tu unde locuiesti? Am vazut ca in Canada
<frunzaverde>: unde ai vazut?
<singleintexas>: la informatii. Adresa este de Canada
<frunzaverde>: in vancouver (de fapt nu locuiam in Vancouver, speram sa ne mutam acolo…)
<singleintexas>: wow. Cum e acolo?
<frunzaverde>: frumos. Tu locuiesti in Dallas, ai zis
<singleintexas>: de fapt, linga Dallas. Cam o ora drive. De unde esti?
<frunzaverde>: Brasov. Tu?
<singleintexas>: Pitesti. Ce cauti aici daca esti insurat?
<frunzaverde>: nu inteleg. Aici vin doar oamenii singuri?
<singleintexas>: desigur. Aici avem cu cine vorbi. Poate ne gasim partener
<frunzaverde>: well, nu m-am gindit la asta. Am venit sa aflu ce mai e nou in lume. Sa comunic cu oamenii
<singleintexas>: oamenii sunt rai, nu merita sa comunici cu ei
<frunzaverde>: nu-i adevarat
<singleintexas>: o sa te convingi. Te las, trebuie sa spal masina
<frunzaverde>: sigur. Poate ne mai intilnim
<singleintexas>: poate. Eu am intrat intimplator aici, tot pe Romania stau mai mult. Ma intilnesc cu prieteni din tara
<frunzaverde>: o sa intru si eu acolo

<singleintexas>: tot nickul asta o sa il ai?
<frunzaverde>: nu stiu, poate
<singleintexas>: eu sunt mariana45 bye

pong singleintexas left room

- Am cunoscut o româncă din Texas
- Hmmm... Unde?
- Pe internet
- Ce vrea?
- Nimic, ce să vrea? Discută.
- Nimeni nu discută degeaba. Vrea ceva. Pun pariu că-i singură.

Nu-i răspund Aşa-i. O româncă singură în Texas. Divorţată, poate văduvă. Peste 45 de ani... Ce ţi-e şi cu viaţa. Ajungi în lumea visată doar pentru a te trezi singur...

- Îşi caută bărbat, probabil.
- Probabil, răspund. Mai ai?
- Îhâm... Nu-mi faci şi mie o cafea?
- Îţi fac. Dau apoi o fugă la Mall, poate cumpăr ceva.
- Ce vrei să cumperi? Nu ne trebuie nimic.
- Poate găsesc ceva. Trec şi pe la bibliotecă, am terminat cărţile
- De ce nu pictezi? Sau gîndeşte-te la un business.
- Nu am chef de pictat. Şi la ce business să mă gândesc? Sunt OK aşa.
- Nu eşti OK. Vreau o casă. Cu salariile noastre, o cumpărăm la pensie...
- Oricum, plecăm de aici.
- Nu deschide discuţia, că mă enervez! Ştii că nu vreau să plecăm. Ne luăm una din casele văzute şi stăm aici câţiva ani. Pe urmă mai vedem.
- Am ajuns la maximum de salariu. Mai mult de atât nu pot avea. Lucrări sunt tot mai puţine. Ce vrei, să mă dea afară?! Am o şansă, e păcat să o risc...

Nu mă ascultă. S-a scufundat din nou în cărţi.

Klick.

Revin în prezent. Deasupra dealului a apărut un colţ al Lunii. Stelele au pălit.

Klick

- Iarăşi pe internet? Ce faci acolo toată ziua? Eşti de două ore...
- Credeam că nu ştii cum trece timpul. Îi zîmbesc. Poate faci o pauză. Mai ales dacă ieşim la plimbare...
- Mmmm... Poate mai tîrziu...

Au trecut trei săptămâni. Plopii mărginind rîpa au prins nuanţe aurii. Vine toamna...

Room #romania, 1247 visitors

Scroll down... mariana45. klick
<vick45>: buna
<mariana45>: te-am vazut cind ai intrat. Vii numai simbata?
<vick45>: sunt mai demult. Am avut o discutie interesanta pe amsterdam
<mariana45>: cine?
<vick45>: un roman plecat de patru ani. E in pericol sa fie deportat daca nu-l aproba Canada, trebuie sa se intoarca acasa
<mariana45>:citi ani are?
<vick45>: 36. e insurat :-)
<mariana45>: nu fi rau! (*E divorţată de doi ani. Fiul, însurat cu o româncă. Sosită, noră-sa s-a făcut stăpână pe casă. Mariana s-a mutat, stă singură*)
<vick45>: ce faci astazi?
<mariana45>:spal masina
<vick45>: nu inteleg. iar?
<mariana45>: asa e obiceiul. toti isi spala masina simbata dimineata
<vick45>: de ce nu te duci undeva?
<mariana45>:unde? In desert? La dallas? M-am plictisit. In DT lucrez toata ziua, mi-e scirba. (*lucrează la o bancă, teller. În ţară a fost economistă*)
<vick45>: de ce ai divortat?
<mariana45>:voia acasa.
<vick45>: s-a intors acasa?
<mariana45>:nu. Si-a adus nevasta din tara. A divortat si de aia.

Un luzer.
<vick45>: cu ce se ocupa?
<mariana45>: mecanic. A fost inginier. Repara frigidere. Tu esti fecioara?
<vick45>: da
<mariana45>: puteam sa jur. Esti de-o seama cu mine?
<vick45>: mai tinar- daca e adevarat ca ai 47
<mariana45>:de ce nu ar fi? Imi caut sot, e bine sa stie de la inceput cu cine sta de vorba
<vick45>: de ce nu iti spui singleintexas
<mariana45>: ma trezesc ca ma cauta toti pustii care vor sa vina in state :-) nu am timp de ei. asa, sansele sunt mai mici sa ma caute nedoritii
<vick45>: ai dreptate, cine mai vrea, la 50, sa plece de-acasa?
<mariana45>: nici nu stii! Ar pleca oricind, oricum. De aceea nici nu am incredere in ei, ma cauta doar sa ii aduc aici
<vick45>: mda, cam greu. asa e, greu sa te convinga cineva ca te iubeste :-) nici nu te stiu…
<mariana45>: nu arat rau… pentru virsta mea :-) Sunt cam micuta de inaltime, am doar 154
<vick45>: si nevasta are tot atit :-)
<mariana45>: tu cred ca ai 167, e adevarat?
<vick45>: cum ai ghicit? :-)
<mariana45>: si cam plinut
<vick45>: zi gras, nu ma supar.
<mariana45>: stiam eu… mie imi plac barbatii inalti, spatosi. Puternici. Cu mustata…
<vick45>: well, iti doresc noroc
<mariana45>: speranta mea este sa gasesc unul de pe aici, divortat. El stie cum e viata aici, nu ma cauta ca sa scape din tara… ok, plec sa spal masina
<vick45>: ok, un weekend placut. Bye
<mariana45>: bye

- Ai dreptate, îşi caută bărbat.
- Mmm? Şi te-a găsit pe tine?

- I-am spus că sunt însurat. Îţi transmite cele bune – mint.
- Las' că ştiu eu...
- Femeie singură, a lăsat-o bărbatul. A vrut să se întoarcă acasă, pînă la urmă şi-a adus una de-acolo...
- Un luzăr. Vezi să nu ajungi ca el!
- Eu te iubesc...

Vorbesc din nou singur.

<mia>: hi
<vick45>: hi
<mia>: chiar ai 45?
<vick45>: da
<mia>: ce cauti aici? Vrei prospatura?
<vick45>: poftim?
<mia>: daca vrei, facem cybersex
<vick45>: nu cred ca ma intereseaza :-)
<mia>: batrin nenorocit!

<vick45>: hi
<george>: hi. Ce vrei?
<vick45>: nimic. Sa discutam
<george>: esti poponar?
<vick45>: nu, desigur nu
<george>: atunci ce vrei de la mine?
<vick45>: tu esti poponar?
<george>: te bag in ma-ta

<vick45>: hi
<veronica>: buna. Chiar esti din Canada?
<vick45>: da
<veronica>: wow. Cum e acolo?
<vick45>: ca in tara. Munca multa
<veronica>: hai ca nu te cred. Acolo e mai bine!
<vick45>: de unde stii? Ai fost pe aici?

<veronica>: nu, sunt inca in scoala. Cum termin, cum aplic pentru Loterie.
<vick45>: ce loterie?
<veronica>: pe ce lume traiesti? Loteria vizelor pt sua
<vick45>: ok, mie nu-mi trebuie;-)
<veronica>: asa e. Chiar ai 45?
<vick45>: da
<veronica>: vrei sa te insori? Daca imi faci viza, te iau de barbat.
<vick45>: nici nu stii cum arat
<veronica>: ce conteaza, esti Canadian. Sa stii ca arat bine. Iti trimit un pic, vrei?
<vick45>: pic?
<veronica>: o poza. Vrei?
<vick45>:nu cred, sunt insurat
<veronica>: atunci de ce ma tii de vorba? bosorogule!

Sting monitorul.
- Ce zici, nu faci o pauză?
- Stai să verific rezultatele. Vreo oră. Maxim două.
- Ieşim undeva după aia?
- E întuneric deja...

Aşa e. S-a înserat.

Klick.
Pe plajă trece un grup de tineri. Mexicani, precis. Turiştii nu umblă în grup, rar două perechi. Vorbesc gălăgios şi râd – dar cuvintele nu se aud desluşit, acoperite de foşnetul talazurilor. Sunt destul de departe de mine: încă nu a început mareea.
Ciudat. Ştiu ce va urma – şi nu îmi pot explica de ce mă preocupă asemenea gânduri tocmai acum. Prezentul, realitatea este în faţa mea, cu acel grup de tineri trecând pe plajă. Oare?
Klick

<victor37>: hi
<lia>: hi. Cine esti?

<victor37>: victor

<lia>: imi place numele tau

<victor37>: de aceea l-am si ales. place :-)

<lia>: vrei sa spui ca nu te cheama victor?

<victor37>: nu prea. Decit simbata intre 9 si 2PM

<lia>: si in rest?

<victor37>: tot victor. Fara 37 :-)

<lia>: ce inseamna 37? Virsta?

<victor37>: stai sa vad. La picior am mai mult. Sau mai putin, depinde…

<lia>: de cine?

<victor37>: de unde privesti. De cum privesti

<lia>: privind de aici

<victor37>: atunci e prea putin. Am 41

<lia>: virsta?

<victor37>: la picior

<lia>: vorbesti serios?

<victor37>: citeodata. Niciodata simbata intre 9 si 2PM

<lia>:de ce esti aici?

<victor37>: sa stau de vorba. Citeodata nu am cu cine…

<lia>: asta nu e bine. Atunci, sa discutam. Chiar vroiam sa ies, dar mi-am zis ca se va intimpla ceva…

<victor37>: intotdeauna se intimpla ceva simbata intre 9 si 2PM

<lia>: :-)

<lia>: esti pe coasta de vest, nu?

<victor37>: nu te intreb de unde stii, am inceput sa invat si eu

<lia>: nu mi-ai raspuns

<victor37>: nu am ce raspunde. Intrebarea ta cere confirmare, nu raspuns

<lia>: aoleo! Ar trebui sa o sterg cit mai am timp! Miroase a tragedie

<victor37>: crezi? Sa verific oala, mincarea o fi inceput sa se afume

...

<lia>: helo! hi! mai esti acolo?

<victor37>: scuze. Gata-gata sa ai dreptate. Jigodia nu a zis nimic…

<lia>: Jigodia?

<victor37>: Motanul. Cotoiul. Pisica…

<lia>:aha. Trebuia sa zica?

<victor37>: cind nu-i place ceva, scuipa. Nici mie nu-mi place mirosul de ars…

<lia>: deci, nu esti singur

<victor37>: nope. Nici nu am zis asa ceva

<lia>:e drept, nu ai zis. Cu ce te ocupi?

<victor37>: inginer

<lia>: nu se poate. Inca nu ai gresit nimica

<victor37>: ce era sa gresesc?

<lia>: gramatica, etc

<victor37>: era si greu. Folosesc cuvinte simple, constructii simple. Fostul prof de romana m-ar lua de nas daca as gresi…

<lia>: ti-am zis: presimt incurcaturi. Mai bine ma duc…

<victor37>: cum vrei. Dar ai grija

<lia>: de ce?

<victor37>: poate nu-i vremea. Si sa nu te-mpiedici…

<lia>:pa

- Iarăşi pe mirc?
- Am terminat proiectul. Nici nu te-ai uitat pe el.
- La ce să mă uit? Numai la prostii te gândeşti. Când o să vii cu picioarele pe pământ? Ai trecut de patru'ş'cinci!
- Stau destul cu picioarele pe pămînt: cinci zile pe săptămână, de la opt la şase! Am început să mă satur.
- De ce nu pictezi?
- Pentru că nu pot. Nu pictezi aşa cum ai bate un cui. Îţi trebuie inspiraţie, nu numai nevoie. Linişte.
- Nu ai linişte? Tac – ca şi pisica. Aşa-i, Pufulina? Noi nu facem gălăgie.
- Nu e vorba de gălăgie. Nu mă pot concentra. Nu am liniştea spirituală. Aş face ceva şi nu ştiu ce. Nu pot să pictez acuma, de asta sunt sigur.

- Proiectele alea ale tale sunt tîmpenii. Nu le poţi aplica în ţară, nici aici...
- Poate că nu – dar trebuie să aflu asta, să fiu sigur. Îmi trebuie un crez, chiar dacă-i aiurea. Ceva ca să mă motiveze, să mă tragă înainte. Altfel, ajung să mă dau cu capul de pereţi!
- Ţi-am zis: mai bine te-ai apuca de carte. De ce nu îţi faci şi tu un masters? Ai fi ocupat toată ziua, nu ai mai visa cai verzi pe pereţi. Poate faci şi tu un salariu mai bun...
- Unde? La Ralph? El nu îmi poate da un salariu mai mare nici aşa, ca simplu inginer...
- Poate la Guvern.
- La Guvern au preferat în locul meu un şef de echipă! Nu are decît liceul – dar e în Sindicat. Eu trebuie să plec de aici, e clar!
- Iar o luăm de la început? Credeam că am căzut de acord. Cumpărăm casa de pe Black şi o renovăm. În cîţiva ani o revindem şi plecăm cu o sută de mii în buzunar. Ştim de ce am stat aici...
- Ştiu de ce am stat aici. Am făcut erxperienţă – amîndoi. Am văzut locuri frumoase. Tu ţi-ai făcut o meserie. E timpul să plecăm mai departe.
- Şi dacă ne va fi mai rău? Tu nu mai eşti tînăr.
- De aceea şi vreau să mişc - cît mai pot. Mai am inerţie...

Cu capul în cărţi, nu mi-a observat zîmbetul trist, auto-ironic. Pisica se freacă de gleznele mele, lăsînd să i se scuture părul lung şi alb. „Ce ştii tu, Motane? Bestie mică şi egoistă... Vii să te freci numai cînd vrei ceva... Aha, nu mai ai *crunchies*...”
Mă întorc la ecranul luminos...

<lia>: hei, nu te-am mai vazut
<victor37>: parca mi-e cunoscut numele asta
<lia>: am luat-o incet, sa nu ma impiedic :-)
<victor37>: aha :-)
<lia>: despre ce vrei sa discuti?
<victor37>: poate despre business. De unde esti?
<lia>: Arad
<victor37>:ok. Am fost de citeva ori prin Arad
<lia>: da? Ce cinste pe capul nostru...

<victor37>: da :-) am uitat sa semnez in cartea de onoare. Am fost si la strand, probabil de aia
<lia>: cu ce ocazie?
<victor37>: pai, probabil sa fac baie :-) Era cald..
<lia>: :-) altfel?
<victor37>: pe la fabrica de vagoane. Ziceam sa vad cum arata vagoanele curate
<lia>: aha. Si?
<victor37>: cred ca le fabricau gata murdare :-)
<lia>: lol. Altceva?
<victor37>: e simbata
<lia>: stiu. Intre 9 si 2PM
<victor37>: intre orele astea vreau sa ma simt bine
<victor37>: imi amintesc de-o intimplare. Doi intr-o cofetarie. La masa vecina
<victor37>:el ii facea vraja, dadea din gura... Ea, cu ochii pe pereti, in tavan, spre mine...
<lia>: cunosc
<victor37>: asa mi-am zis si eu. Imi statea in git prajitura
<victor37>: simbata intre 9 si 2PM nu vreau sa imi stea nimic in git. Bye!

Închid computerul.
- Te-ai plictisit? Nici o fufă?
- Nu caut fufe. Vreau să vorbesc cu oamenii. Nu am cu cine. Jigodia văd că s-a culcat din nou...
Nu doarme. Dă din ureche când îşi aude numele.
- Ieşi şi tu undeva.
- Unde să ies? M-aş duce la băi, uite ce zi e!
- E rece. Dar du-te, dacă vrei...
- Nu vreau. Nu fără tine.
- Nu pot. Trebuie să avem această discuţie în fiecare weekend?
- Nu trebuie să avem. Uite, Ţuşcă, fac ce vrei tu, îţi bat în *doc* ce vrei tu, citesc şi îţi povestesc ... Hai să avem weekendurile libere!
- Nu pot. De ce nu mă înţelegi? Crezi că mie-mi place să învăţ

sâmbăta şi duminica?
- Ajungi acasă la şase. Totul e făcut. Stai ore pe telefon, fumezi un pachet de ţigări, nu faci nimic până la doi'ş'pe noaptea...
- Dacă nu pot să mă culc mai devreme...?
- Sâ
îmbătă dormi până la prânz, apoi te apuci de învăţat. Dacă te-ai culca în fiecare seară la zece, cel puţin în weekend te-ai putea scula mai devreme. Ai termina mai repede temele...
- Îmi place să dorm. Măcar în wekend să dorm cât îmi place.
Simt izbindu-mă într-un perete de cauciuc.
- Şi cu mine cum e? o întreb trist Cui îi pasă ce-mi place mie? Cum putem face ceva împreună, să ne fie bine la amîndoi?
- O să avem timp şi de noi. Ajută-mă să termin şcoala. După aceea avem timp.
Oare?...

Klick
Luna s-a ridicat deasupra dealurilor împădurite. Sus, undeva spre coama dealului, lucesc lumini. Probabil o vilă a vreunui bogătaş. De cănd Scriitorul şi-a petrecut viaţa aici, făcînd subiectul unui film, a devenit o modă să-ţi faci o vilă prin jungla de deasupra golfului. Probabil de aceea a ajuns acest orăşel *resort*. Binecuvîntarea şi blestemul localnicilor...
Klick

<lia>: hi, ti-a trecut?
<victor37>: nope. In continuare, simbata intre 9 si 2PM nu vreau sa-mi stea ceva in git
<lia>: asta am observat. Hai sa facem pace
<victor37>: nu suntem suparati. Ce conteaza?
<lia>: imi place ca esti dirz. Ca un adevarat victor
<victor37>: da? Nu stiam cum e un adevarat victor
<lia>: si mai mult imi place ca stii sa te controlezi
<lia>: nu ai injurat nici cind te-ai simtit jignit
<victor37>: nu obisnuiesc sa injur
<lia>: pe acest site se injura. Se vorbeste oribil.

<victor37>: poate unde sunt atitia tineri
<lia>: asa cum am zis. Tu nu mai esti tinar
<victor37>: depinde de unde privesti :-)
<lia>: asa-i. Ce vroiai sa ma intrebi?
<victor37>: cit ar costa pamintul pe la voi
<lia>: cit pamint?
<victor37>: sa zicem, vreo 50Ha
<lia>: esti nebun? Scuze...
<victor37>: uneori. Simbata intre 9 si 2PM :-)
<lia>: cel putin jumatate de milion. Depinde
<victor37>: depinde de unde te uiti...
<lia>: da :-) daca se afla ca esti din Canada, iti cer dublu...
<victor37>: pai, de unde sa afle?
<lia>: afla, afla... miros banul mai ceva decit ogarii vinatul! Daca incepi sa cumperi loturi, imediat sare pretul. Mafiotii incep sa isi ceara partea... Ce vrei sa faci, case?
<victor37>: nope.
<lia>: sa nu-mi spui ,crescatorie de pui, ca nu te cred...
<victor37>: nu spun :-) puii nu-mi plac decit fara piele si dezosati...
<lia>: ca sa vezi, si mie :-) te mai pot ajuta cu ceva?
<victor37>: nu cred. Asa e, cam scump pe la voi...
<lia>: granita aproape. Pamintul e scump, isi fac depozite
<victor37>: ok, o sa caut in alta parte. Nu pot zice ca este un loc special in care as vrea sa traiesc.
<lia>: nici daca ai sti ca ma poti intilni?
<victor37>: nici macar, sorry
<lia>: de ce?
<victor37>: nu stiu ce ar spune sotia :-)
<lia>: esti insurat? :-(cind sa ma indragostesc si eu de cineva... ne mai vedem pe aici.
<victor37>: ne mai vedem. Bafta
<lia>: si tie

<sys>: buna

<victor37>: buna :-)
<sys>: de ce zimbesti?
<victor37>: asa e civilizat. Zimbesti cind saluti pe cineva
<sys>: adevarat. Prea putini o fac
<victor37>: eu o fac :-)
<sys>: traiesti in Canada?
<victor37>: da
<sys>: unde anume?
<victor37>: nu-ti spun, oricum nu ai auzit de locul asta
<sys>:incearca-ma :-)
<victor37>: Whitehorse
<sys>: intr-adevar, unde e?
<victor37>: Yukon
<sys>: asta-i in alaska?
<victor37>: Alaska-i in State :-) Yukon e in Canada. Dar e pe-aproape.
<sys>: si ce faci acolo?
<victor37>: muncesc. Nu azi, azi e simbata
<sys>: ce cauti pe mirc?
<victor37>: nu nevasta
<sys>: de ce nu?
<victor37>: e singurul lucru pe care mertita sa-l cauti aici?
<sys>: de obicei asta se cauta pe mirc. De ce ai da 6 mii pe ora, altfel?
<victor37>: eu nu dau 6 mii :-)
<sys>: nici eu. Sunt la un prieten. El nu intra pe mirc, zice ca-i o timpenie
<victor37>: il inteleg. Nici eu n-as intra, daca as avea altceva mai bun de facut
<sys>: acolo e dimineata De ce nu mergi undeva?
<victor37>: o sa merg dupa-masa. Aici a venit iarna
<sys>: oh, a nins?
<victor37>: mai mult bruma. E minus 5
<sys>: deja? Cum traiesti acolo?
<victor37>: nu in igloo :-) sunt blocuri pe aici

<sys>: aha. Eu nu m-as duce acolo. Daca as pleca din Romania, as sta unde e cald
<victor37>: in Canada niciunde nu-i cald
<sys>: cind e cald acolo?
<victor37>:vara :-)
<sys>: pai da. ma gindesc mai curind la California
<victor37>: stiu. Nu toata lumea ajunge in California.
<sys>: eu o sa ajung!
<victor37>: ok, tu esti exceptia :-) mult noroc! Ai cistigat loteria?
<sys>: nu. ma descurc eu cumva
<victor37>: prin mirc? inca o data: mult noroc!
<sys>: stii? Esti funny, mai stam de vorba, daca nu ai altceva de facut
<victor37>: eu nu am. Dar sa stii ca nu am nici un prieten in CA
<sys>: :-) cu ce te ocupi?
<victor37>: inginer. proiectez
<sys>: frumos. Cum ai ajuns acolo?
<victor37>:cu viza. Cu avion si cu viza
<sys>: m-inchipuiam. de cit timp esti in Yukon?
<victor37>: de aproape trei ani. In canada, din 91
<sys>: oho! Ai miscat repede
<victor37>: am miscat. Am vazut destul de repede ce i se pregateste tarii. Brucan a fost optimist dind 20 de ani...
<sys>: Brucan?
<victor37>: OK, forget it. Nu are importanta. Citi ani aveai in 90?
<sys>: :-) vrei sa stii citi ani am? Iti spun: 27. in 90 eram in liceu
<victor37>: nu-ti pasa de politica, s-ar zice. De unde esti?
<sys>: Constanta. Cel mai vechi oras al tarii.
<victor37>: cel mai vechi e Histria, nu Tomis;-)
<sys>: sunt din Histria
<victor37>: ooooh, histria este un oras fantoma. Poate din... Jurilovca
<sys>: unde ai auzit tu de Jurilovca?
<victor37>: cum sa nu aud? Am fost si la Portita, intr-o vara. de atunci nu mai maninc peste :-)
<sys>: :-) inseamna ca nu mai esti tinar. Vreo 25 de ani i-au

zis Lumina. Cred ca ai fost la Portita prin 75...
<victor37>: abia te nascusesi...
<sys>: trebuie sa ai vreo 45, nu? de ce iti spui victor37?
<victor37>: daca spun 45 ma ocolesc toti :-) am venit aici sa discut.
<sys>:mda, ai dreptate. Daca stiam ca ai 45, nu te contactam.
<victor37>: ai vazut? :-)
<sys>: despre ce vrei sa discuti?
<victor37>: are importanta? Vorbim de o ora fara un subiect anume... cum e in Rom.?
<sys>: nasol. Greu. Vreau sa plec
<victor37>: e greu de suportat? greu de schimbat?
<sys>: nu stiu. Nu mai suport, vreau altceva. Sunt profa de mate
<victor37>: frumos
<sys>: frumos pe naiba! Iarta-ma. inseamna ca nu stii ce inseamna prof in Rom...
<victor37>: probabil. Imi amintesc de profii mei. Tot respectul!
<sys>: vezi? S-a schimbat. acum nimeni nu mai respecta un prof
<victor37>: am auzit ca sunteti platit prost. Cel mai prost
<sys>:nu stiu daca cel mai prost. prost destul. Copiii nu ne mai respecta. nimeni nu ne mai respecta
<victor37>: imi dai voie sa pun intrebari neplacute? :-)
<sys>: shut!
<victor37>: a cui e vina?
<sys>: guvernul nu are bani de profi Toti banii se duc la muncitorii din industria falimentara. Noua ne cad firmiturile.
<victor37>: asta ar putea duce la mila, nu la dispret. de ce va dispretuiesc oamenii?
<sys>: ca nu avem bani. Acum totul se masoara in bani. Am elevi care lasa la cafeneaua din fata scolii mai multi bani decit salariul meu pe o zi! Intr-o ora...
<victor37>: cred. Si totusi, fara educatie nu poti face nimic. trebuie sa fii bine educat ca sa razbesti
<sys>: unii bogatasi abia stiu sa semneze
<victor37>: unii. Majoritatea au scoala - chiar daca e cea de partid. Si perioada agonisirii galopante se apropie de sfirsit. ai nevoie de diploma
<sys>: vrei diploma? Cu destui bani, poti avea ce diploma vrei!
<victor37>: aha! Deci, invatamintul roman se prostitueaza.
<sys>: cam mult zis
<victor37>: sunt profi, directori care dau note bune, premii, diplome, certificate, pe bani si relatii?
<sys>: sunt, desigur.
<victor37>: ai elevi care trec, desi nu merita?
<sys>: desigur. Toti fac asa
<victor37>: de ce?
<sys>: pentru ca vine directorul si-i trece
<victor37>: peste tine?
<sys>: nu ma pot impotrivi. Pot sa pierd jobul. Nu e usor sa ajungi prof in Cta
<victor37>:cred. Nu te intreb cum ai ajuns :-)
<sys>: nu ma intreba :-) nu m-am prostituat
<victor37>: cred. Ai facut compromisuri
<sys>: toata lumea face compromisuri
<victor37>: pasii care duc spre Iad se numesc ‚compromisuri' :-)
<sys>: poate. Dar fara compromisuri nu poti trai intre oameni. Sau devii un fanatic.
<victor37>: sint compromisuri si compromisuri...
<sys>: cine le poate califica?
<victor37>: noi insine. Daca avem un etalon
<sys>: care ar fi etalonul?
<victor37> in lipsa de altceva mai bun – morala. Crestina, daca vrei
<sys>: esti credincios?
<victor37>: nu stiu ce intelegi tu prin asta
<victor37>: am vazut ca omul are moralitatea in el ca o gena, ca o saminta. Stie cind e bine si cind e rau. Nu trebuie sa ii spuna Biblia
<sys>: poate ca ai dreptate. Sunt intr-adevar lucruri pe care nu le-as face
<victor37>: printre ele nu se numara cel de a nu trinti un elev :-)

<sys>: nu prea :-)
<victor37>: poti justifica?
<sys>: sa incerc. In primul rind, e adevarat ca un elev picat e semn ca nu sunt bun educator
<victor37>: ok, nu ai timp sa te ocupi de toti elevii...
<sys>: vad ca pricepi :-) nivelul clasei trebuie sa fie media intre cei inteligenti si harnici, si cei puturosi si idioti :-)
<sys>: unii exceleaza, altii o duc grapis...
<sys>: daca ii pic, imi stric vacanta: trebuie sa ii pregatesc sa treaca...
<victor37>: mai bine ii treci din start :-)
<sys>: da. Nu am probleme nici cu directorul, nici cu parintii, am si eu o vacanta...
<sys>: mai bine imi vad de-ale mele. Ma pregatesc in IT
<victor37>: cred ca ai dreptate. Ei oricum trec. Mai bine iti vezi de-ale tale.
<sys>: da. Cei buni ajung pe la universitati, cistiga olimpiade... Am doi care au cistigat. Au prins bursa in USA. prostavanii, treaba lor...
<sys>: tot sistemul e bolnav. S-au schimbat ministrii ca izmenele. Fiecare a adus schimbari... Elevii nici nu mai stiu ce sa faca
<sys>: doar cei ce vor sa plece mai invata
<victor37>: cine NU VREA sa plece? :-)
<sys>: :-) da, ar trebui ca toti sa fie premianti, toti vor sa plece. Dar tu de ce ai plecat?
<victor37>: eu am plecat in 90. Conditiile au fost altele
<sys>: ai mai pleca?
<victor37>: nu stiu. Nu cred.
<sys>: ca ionginer, ai fi sarac aici daca nu intri in gasca lor...
<sys>: inginer, sorry
<victor37>: sunt convins de asta. Dar sunt alte rele decit acela de a fi sarac
<sys>: ca de exemplu?
<victor37>: sa fii singur. Sa nu ai prieteni. Sa fii rupt de cultura neamului tau. Sa traiesti intr-o societate cu alte valori decit ale

tale. Sa fii supus la stres din partea societatii...
<sys>: astea le ai si aici
<victor37>: exact. Atunci, de ce sa mai pleci de-acasa? :-)
<sys>: cum e in Canada? Aveam de gind sa aplicam pentru Canada
<victor37>: e greu de spus... oricum, nu pe mirc.
<sys>: iti dau adresa mea. imi scrii?
<victor37>: iti scriu. Daca si tu imi scrii cancanuri din Cta
<sys>: ok. Promise! Trebuie sa plec, prietenul trage de mine sa mergem la un bar
<victor37>: distractie placuta. Cred ca ies si eu. Pa
<sys>: papa

- Cu cine ai discutat atîta. Te-a plictisit?
- Nu prea. O tipa din Constanţa, profă. Se plîngea de viaţa de profesor.
- Toţi se plîng! Am discutat şi eu cu un tip din Târgu Mureş, manager de zonă pentru nu ştiu ce firmă de biscuiţi. Şi ăla se plînge. Şi face şase sute de dolari – americani. Ce-i mai trebuie?
- Aşa e omul, mereu nemulţumit. Altfel n-ar avea motivaţie... Ai soare, vrei noapte. Ai floare, vrei fruct. Ai bani – vrei mai mulţi...
- Ai nevastă şi vrei altceva...
- Ce vorbeşti? Ştii că te iubesc!
- Atunci de ce stai de vorbă cu străinele?
- Pentru că nu pot sta de vorbă cu tine...
- Acum ce facem?

Klick
Mda, poate că e timpul. Lumea nu se mai plimbă ca înainte, rar mai trece câte cineva...
Klick

Dragă sys,

Îţi scriu, cum ţi-am promis. Nu ştiu dacă scrisoarea mea te va face să pleci din ţară. Aş vrea să reconsideri. Numai de acolo

Lumea pare altfel. Numai acolo tot ce este Aiurea este poleit. Să ştii că aici se munceşte pentru fiecare cent. Nimeni nu-ţi dă nimic – toţi ţi-ar lua totul. Iar după o perioadă – eu o numesc „timpul limită”, sau „pragul” – îţi dai seama că ai, undeva în adîncul sufletului, un gol care doare, care se cere umplut, şi căruia începi să-i pui un nume pur romînesc: dor.

Nu ştiu cît de întemeiată este dorinţa voastră să plecaţi şi pe ce se bazează ea. În acest prim mesaj, pe care o să ţi-l trimit în attachment, o să-ţi povestesc de ce am plecat eu. Poate aşa vei înţelege mai bine.

O să mă întorc în timp, aproape zece ani... Înainte de dec.89 am fost un tip simplu, retras, fără prea multe tangenţe cu „societatea socialistă multilateral dezvoltată” – kaka-maka, cum îi ziceam eu. Eram inginer într-o mare întreprindere de instalaţii montaj, inspector ISCIR – aşa că aveam posibilitatea să colind mai peste tot prin ţară, pe unde avea întreprinderea lucrări. Ocazional ajungeam şi în Bucureşti, unde aveam mai puţin lucrări – cît prieteni. Profitam de ocazie să colind galeriile şi muzeele, să văd cîte un spectacol de teatru sau la Ateneu. O prietenă avea oarece pile, reuşea să facă rost de bilete.

În afară de serviciul care-mi aducea banii de trai (relativ buni), pe care trebuia să-l ţin indiferent dacă-mi plăcea sau nu, singurul lucru care mă pasiona era pictura. Seara mergeam la Şcoala populară de Artă – chiar şi după ce-am terminat şcoala. Puteam folosi atelierul, beneficiile fiind de ambele părţi: eu nu trebuia să închiriez un atelier, profesoara mă lăsa s-o ‚suplinesc’. Studenţii profitau din faptul că mă vedeau pictînd. Mulţi din ei au devenit destul de buni... De fapt, foloseam pictura ca pe o perdea de fum care-mi ascundea realitatea. Nu-mi stătea mintea la ce se întîmplă, nu doream ore de tv, atelierul era într-o zonă care nu ‚beneficia’ de întreruperile de curent.

Prima schimbare a venit în dec. 89, mai precis pe 21 dec. Auzisem la Europa Liberă de evenimentele de la Timişoara. Auzisem înregistrări de împuşcături, ştiam că se trage în populaţie... La TV, politrucii prezentau situaţia ca pe o ‚tentativă de atacare a cuceririlor revoluţionare’ din partea unor ‚huligani şi terorişti’. Aveam o stare de frustrare, de mînie neputincioasă... Aşa că nu-i de mirare că, inspectînd un atelier la Univ. din Braşov, cînd au apărut doi tineri obosiţi şi murdari care făceau apel la studenţii braşoveni să se ridice şi ei, să nu-i lase pe cei din Timi singuri, m-am alăturat lor. Acum, privind în urmă, nu ştiu dacă cei doi nu erau securişti, dacă nu erau ‚instigatori’ – dar pentru mine nu a contat. Eu, conştient, am ‚îmbrăcat cămaşa morţii’, cum se zice, şi am ieşit în stradă alături de alţi vreo 10 studenţi – şi maistrul de la atelierul-şcoală.

Ne-am dus la Prefectură (pe atunci îi zicea Consiliul Judeţean de Partid). Nu aveam steaguri sau lozinci scrise, dar strigam cu o satisfacţie nemaicunoscută: Jos Ceauşescu! Jos comunismul! Libertate! (şi alte de-astea...) Troleele, maşinile, autobuzele ne ocoleau pe stradă, iar oamenii de pe trotuare treceau grăbiţi, privind în altă parte. Unii strigau la noi: „Trădătorilor, unde aţi fi fost fără comunism?”Alţii ne strigau: „plecaţi acasă, oameni buni, vă omoară securiştii!” Puţini ni s-au alăturat. Cred că am ajuns la Consiliu vreo 25... Am stat în faţa geamurilor închise şi am strigat ce-am strigat, pînă au venit ‚securiştii’: două camioane cu trupe. Îi mai văzusem în 97: cu scuturi, căşti, bastoane, automate pe spate, viziere din plastic transparent... Atunci misiunea lor era să împiedice populaţia să se alăture demonstranţilor. Acum s-au mulţumit sa ne împingă, folosindu-şi scuturile, pe strada laterală, pînă lîngă magazinul Universal, dincolo de Bălcescu. Ei au rămas pe partea opusă a străzii. A fost primul semn că ceva nu e normal. Normal era să ne umfle pe toţi 25 – încăpeam într-un camion!

Au urmat alte lucruri ‚anormale’. Ne-au lăsat să strigăm toată după-masa. Au lăsat lumea să ni se alăture. Şi numărul nostru a crescut: mult timp au fost mai mulţi decît demonstranţii. Au adus şi un tun de apă, de la pompieri – dar ne-au lăsat în pace. Maşinile circulau normal pe Bălcescu, lumea se ducea şi venea de la Universal, trecînd printre noi... Cred că spre miezul nopţii ajunsesem să fim vreo 500 de oameni, apoi unii s-au dus să se culce. „Revoluţie”... :-)

Dimineaţa m-am dus la lucru, mai mult să-mi chem colegii la ‚revoluţie’. Ştiau deja: cînd am intrat, preşedintele de sindicat, coleg de birou (şi el era un fel de ctc-ist) mi-a sărit în gît, strigînd cu gura plină de spume „trădătorule, spionule, cine te plăteşte să ataci ţara şi poporul?”... A propus să fiu dat afară – lucru ce s-a întîmplat pe loc, doar erau prezenţi toţi şefii. Am zis ce aveam de zis şi am plecat din nou spre Centru.

Cînd am ajuns, oamenii începuseră să se adune. Am sărit repede spre mie. S-a apropiat de noi un lent-colonel de armată – i-am ştiut gradul numărîndu-i stelele de pe epoleţi -, şi ne-a şoptit: ‚nu vă lăsaţi, flăcăi! Dacă rezistaţi pînă la prînz, aţi învins!’ Curios... Aşa a fost. Spre prînz au apărut ‚muncitorii’: cu steaguri, lozinci, cu sindicatul şi partidul în frunte. Ca la 23 August... Mai lipseau doar politrucii să ne întîmpine cu fanfară şi flori... Ne-am învîrtit pe străzile din Centru, în Piaţa Sfatului am bătut la uşa catedralei – dar nu ni s-a deschis, decît cînd am trecut a doua oară. Atunci au început să bată clopotele, a ieşit popa cu Biblia şi patrafirul în poartă, ne-a binecuvîntat... Era un aer de sărbătoare atît de diferit de ce ar fi trebuit să fie... Spun asta acum, privind înapoi. Atunci era totul minunat, credeam că particip la făurirea unei noi istorii.

Pe urmă s-a auzit de moartea lui Milea şi de fuga lui Ceauşescu. Într-adevăr, reuşisem. Am plecat acasă. Ajunseseră şi soţia, prietenii, vecinii... Am scos şampania adusă din Rusia pentru Revelion. La TV au apărut Caramitru, Dinescu... Am aflat că „Iliescu vine!” – şi m-am întrebat cine naiba-i şi ăla... L-am văzut şi pe el, l-am auzit spunînd că Ceauşescu a ‚înşelat idealurile’ şi mă întrebam: ce dracu se întîmplă? Doar am strigat ‚Jos comunismul!’ Despre ce idealuri vorbeşte jigodia asta?

Seara m-am dus din nou la Consiliu: se auzeau apeluri că „teroriştii” vor ataca consiliile provizorii. Să apărăm revoluţia... Naşu-meu a pornit cu mine, dar s-a oprit. „Încearcă să mă înţelegi. Am nevastă şi doi copii...” „Şi eu nu am nevastă?” „E o tîmpenie. De ce să murim?” „Poate pentru ca nevestele şi copiii să nu mai aibă parte de un regim comunist.” S-a întors acasă. În faţa Consiliului, un rînd de soldaţi echipaţi de război. În faţa lor, un zid anemic din saci cu nisip. Printre ei, civili. Şi dintr-o dată a început să se tragă. Ne-am aruncat cu toţii pe burtă, în dosul sacilor. Nu ştiam de unde se trage. Soldaţii trăgeau şi ei aiurea, în toate părţile. „De la Modarom...”, „de la Capitol...”, „de pe Cetăţuie...” au sosit şi alte trupe, pe bulevard. Şi tanchete. Se trăgea ca la nebuni. Au început să moară soldaţi printre noi. Am văzut – deşi sunt sigur că a fost doar o iluzie -, glontele trecînd prin casca unui soldat. Au fost răniţi şi civili... Strigam cu toţii, înnebuniţi de teamă şi frustrare: nu aveam arme să răspundem. Dacă am fi avut, nu am fi ştiut unde să tragem...

S-a deschis uşa Consiliului şi ne-am tîrît pe brînci înăuntru. La geamuri se puseseră saci cu nisip.

Primul de care am dat ochii era preşedintele de sindicat de la noi – cel ce urlase la mine de dimineaţă, împroşcîndu-mă cu salivă. „Ce cauţi aici?” „Trebuie să apărăm Revoluţia!” „Ţie nu ţi-e ruşine?” „Tovarăşe, numai cine nu munceşte nu greşeşte. Trebuie să organizăm consiliul revoluţionar. Noi ne pricepem!” „Unde eşti tu, eu nu am ce căuta!” S–a auzit pîrîit de arme de afară, „revoluţionarii” din consiliul nou format s-au aruncat pe sub mese... Am simţit o lehamite imensă. Am ieşit şi am plecat spre casă. Nu pe brînci, nu fugind, ci în pas normal. Nu-mi păsa...

Ceea ce a urmat în zilele următoare, Guvernul provizoriu, FSN-ul, morţii şi teroriştii care nu puteau fi prinşi, generalii de secu şi armată care uciseseră români prin Timi, ajunşi alături de noua putere – toate făceau să nu-mi găsesc liniştea. Nu mă mai puteam întoarce la pictură. Îmbrăcasem cămaşa morţii – şi trebuia să fac ceva să n-o fi îmbrăcat degeaba. Pentru mine, comunismul nu mai avea ce căuta în Romînia!

Şi iată aşa, drumul meu spre Canada începuse, chiar fără să fi ştiut aceasta. Am scris deja prea mult, o să continui data viitoare,
Vick

Dragă Victor,
Impresionantă povestea ta. În Constanţa a fost linişte, ţin minte că ne-am uitat la televizor la ce se întâmplă în Bucureşti. Despre Braşov nu am ştiut nimic – până acum. Să înţeleg că Revoluţia – sau „furtul revoluţiei”, aşa cum afirmă unii – te-a făcut să pleci?
Nu mi-ai spus că eşti însurat. E drept, nici nu ai spus că nu eşti. Ce face soţia? Transmite-i salutări.
Cu drag,
Maria (acesta este numele meu adevărat)

<mariana47>: La multi ani! Ti-am trimis un card electronic.
<vick46>: multumesc :-) Nu m-am uitat pe mail. Ar trebui sa-mi schimb nick-ul, sa pun 47
<mariana47>: si eu, dar nu-mi vine
<vick46>: asa e, scuze. E si ziua ta. Tot azi?
<mariana47>: ai uitat. Ti-am spus :-(
<vick46>: imi pare rau. Uit si ziua nevestei. Cea onomastica...
<mariana47>: imi trimiti un card?
<vick46>: de ce? Iti spun aici: la multi ani!
<mariana47>: nu e acelasi lucru
<vick46>: trimite-mi adresa, iti trimit. O pui pe televizor :-)
<mariana47>: nu stiu cind glumesti sau cind esti ironic
<vick46>: ce ai mai facut?
<mariana47>: am gasit un tip. Inginer, 54. cum imi place mie: inalt, solid. Putin cam chel...
<vick46>: nu le putem avea pe toate. Si frumos, si devreme acasa...
<mariana47>: nu am zis ca-i frumos, e barbat.
<vick46>:da, uneori asta-i de-ajuns :-) sper sa fii fericita
<mariana47>:nu stiu. Merg luna viitoare in romania sa il intilnesc. Nu e ca tine
<vick46>: eu cum sunt?
<mariana47>: inteligent, cult, plin de spirit. Imi face placere sa discut cu tine
<vick46>: si el?
<mariana47>: e inginer, ti-am spus
<vick46>: si eu sunt inginer :-)
<mariana47>: el parca scrie rapoarte. Nu are decit un gind
<vick46>: sa plece din tara...
<mariana47>: sa se insoare. De ce esti rau?
<vick46>: spune-i ca te-ai saturat de Texas, vrei sa te intorci acasa. Vezi ce zice.
<mariana47>: cred ca o ia la fuga...
<vick46>: faci o lista cu tipii de vizitat. Vei gasi omul care merita.
<mariana47>: el e singurul care discuta cu mine. Poate-i mai bine asa. E mai sigur. Bine ca nu-i ca tine

<vick46>: eu ce defecte am?
<mariana47>: tu esti rau. Fara sentimente adinci... vii aici sa te distrezi, nu-ti pasa ca-i faci pe altii sa sufere
<vick46>: poate ca ai dreptate. Eu nu stiu sa iubesc decit o data. Iubesc deja
<mariana47>: bine ca m-am trezit la timp. Atit de putin iti pasa ca jignesti aproape la fiecare cuvint. Omul acela este mai simplu - dar spune din start ce vrea
<mariana47>: ce da si ce vrea in schimb
<vick46>: noroc la tirg
<mariana47>: sa dea Dumnezeu!
Pong mariana47 a parasit camera

- Ţuşcă, tu crezi că sunt lipsit de inimă?
- Hmm... ai zis ceva?
- Care este părerea ta despre mine?
- Îm? Ce-ţi veni? Nu vezi că sunt ocupată?
- Dă-mi o guriţă!
- Mmm... Îmi faci o cafea?
- Ştii că azi e ziua mea?
- Cum să nu ştiu?! Deseară mergem la un restaurant. Care vrei tu.
- Sincer, nu prea vreau la restaurant. Sau poate într-un decor mai deosebit. Hai la Băi.
- Nu pot. Nu termin până diseară. Du-te singur.
- *OK, forget it*. Uite, am început sa scriu un roman. Încă de anul trecut...
- Da? Nu mi-ai spus.
- Ţi-am spus. Ai uitat. În ultimele săptămâni am scris cinci capitole. Nu ştiu dacă sunt pe drumul cel bun. Te uiţi peste ele puţin?
- Mmm... Cu ce te pot eu ajuta?
- Măcar să îmi spui dacă îţi place. Sau dacă te plictiseşte...
- Bine. Printează-le. Mă uit înainte să ne culcăm...
Privesc pe fereastră. Slujba la biserica de peste drum s-a terminat, oamenii ies într-un şuvoi anemic. M-aş duce la biserică. M-aş duce oriunde. M-aş duce între oameni!
Mă aşez la computer.

Să vedem cine este pe mirc... alice, barb, coralina, hm... cio-cio-re-la. My God!... daniela17, daniela22, daniela35, daniele38...
<victor>: hi
<daniele38>: hi
<victor>: de unde esti?
<daniele38>: Romania. Esti barbat?
<victor>: desigur
<daniele38>: si eu.
<victor>: ei, taci! De ce 'daniele'?
<daniele38>: stii, in Rom, homosexualii sunt discriminati
<victor>: banuiesc, este impotriva crezurilor religioase
<daniele38>: dar Isus a adus Dragostea, nu Legea
<victor>: a zis „iubiti-va ca fratii, cum va iubesc si eu pe voi" dar nu a zis „fute-ti-va in cur" :-)
<daniele38>: e clar, nici tu nu intelegi. E mai mult decit sex
<victor>: daca e ALTCEVA decit sex, atunci nu conteaza sexul prietenului.
<daniele38>: eu chiar sunt atras de barbati. S-a descoperit ca exista o gena care ne face asa
<victor>: nu exista nici o gena. Se numeste ‚orientare sexuala' asa cum eu pot fi orientat spre liberali, spre ortodoxie sau spre poezie. Este o preferinta, poate chiar de moment
<victor>: sexual, si mie imi plac mai mult femeile brunete. Sotia mea e bruneta
<daniele38>: OK. Bye!

Hm... să vedem mai departe... fetiza, mda... felicia28... hera... hera?
<victor>: hi, hera
<hera>: hi
<victor>: busy?
<hera>: cam da. Sunt cu prietenul, el e in Franta, la munca...
<victor>: OK, te las. Bye

<hera>: merci. By

... ioana52...
<victor>: buna, ioana
<ioana52>: buna. Vrei sa facem cybersex?
<victor>: oops, de aceea esti aici?
<ioana52>: am auzit de chestia asta. Sunt mai buna decit 10 fetite de-astea!
<victor>: te cred :-)nu se vad nici ridurile...
<ioana52>: nu-i asa? E exciting. Nu o data am si citeva orgasme la rind. Vrei sa incerci? Pustanii se dau in vint dupa asta
<victor>: nu mai sunt pustan. Cind am nevoie de orgasme, o am pe nevasta-mea
<ioana52>: nu e acelasi lucru. Si, spune sincer, nu te-ai gindit niciodata sa-ti inseli nevasta? Aici e sigur, nu ramin urme...
<victor>: sincer, nu m-am gindit s-o insel. Poate nici nu pot. Trebuie sa iubesc pe cineva ca sa fac sex cu ea
<ioana52>: asta-i o timpenie! Omul este un aimal. Face sex sa isi elibereze energiile. Nu am mai auzit timpenia cu iubirea
<victor>: well, ma bucur ca ti-am facut o surpriza :-)
<ioana52>: sa stii ca ai o problema. Probabil esti impotent, dar aici nu conteaza. Poti face sex pe internet fara sa se vada
<victor>: nu stiu ce nevoie ai de mine. poti sa iti spui singura cuvinte sexoase. Si sa folosesti un dildo
<ioana52>: crezi ca nu folosesc? Discutia asta ma excita. Oh... ooohhhhh..
Închid

- Iubito, sunt impotent?
- Ce-ţi veni?
- Nimic. Un gînd...
- Nu am timp de gînduri...

mmm... joana... litrutza. O fi bărbat... maya...

<victor>: hi, maya :-)
<maya>: :-)
<victor>: nu ma intrebi de ce zimbesc?
<maya>: e frumos sa zimbesti. Dovada ca esti deschis
<victor>: iti multumesc. Cei mai multi ma intreaba daca-i ceva funny...
<maya>: da. Pe aici sunt multi. Majoritatea pustani
<victor>: deci, nu esti pustanca… :-)
<maya>: am 32
<victor>: ce cauti pe mirc?
<maya>: sunt singura. E un refugiu
<victor>: e duminica. De ce nu te 'refugiezi' intr-un cinematograf, intr-un bar?
<maya>: aici e deja noapte. Si o fata singura nu se poate plimba prin oras.
<victor>: ok, nu te intreb daca esti maritata
<maya>: nu sunt. Nici nu cred ca ma voi marita
<victor>: astea sunt vorbe mari. Probabil te-ai certat cu prietenul :-)
<maya>: nu am avut prieten. Nu am prieten. Nu spun asta ca sa te impresionez. Asta e viata
<victor>: de unde esti?
<maya>: Oradea
<victor>: oras frumos. Am fost de doua ori la Felix. Dar am vizitat si orasul
<maya>: da. E mort.
<victor>: nu e mort, ti se pare. Esti la un ecafe?
<maya>: nu. Fratele meu este IT-ist, si-a cumparat calculator
<victor>: iti da voie sa-i intri pe computer?
<maya>: nu-i acasa. El e la discoteca. Parintii-s plecati
<victor>: de ce nu te-ai dus cu el la disco?
<maya>: ei sunt pusti, studenti inca
<maya>: as fi printre ei ca magarul intre oi :-)
<victor>: asta conteaza mai putin
<maya>: nu se simt bine cu mine. Nici eu cu ei. Stii, eu am un

defect fizic…
<victor>: oh, imi pare rau :-(daca stiam, nu te intrebam de discoteca
<maya>: nu, nu sunt in carucior, nici schioapa. Am un defect de vorbire
<victor> de aceea nu-ti gasesti prieten?
<maya>: da. Si m-am convins ca nici mircul nu ma va ajuta prea mult
<victor>: nu poti sti niciodata
<maya>: am discutat mai bine de 3 luni cu un tip din Cluj. Ieri am fost la el
<victor>: si?
<maya>: si nimic. Ne-am intilnit in parc, am stat pe o banca. A fumat tot timpul, tigara dupa tigara. A incercat sa ma sarute, si daca m-am ferit, nu a mai zis nimic
<victor>: cu tigara in gura? :-)
<maya>: :-) nu, o tinea in mina… eu nu puteam zice nimic. Cind sunt emotionata ma blochez de tot. asa, ma bilbii rau…
<victor>: imi pare rau :-(nu ai incercat nimic?
<maya>: am incercat. E pe baza nervoasa, un soc din copilarie, era sa ma inec. Asa am fost toata viata
<victor>: pacat. Nu-mi place sa aud despre astfel de intimplari. Uneori mi se pare ca ne bate Dzeu, si nu stim de ce…
<maya>: mai vrei sa vorbesti cu mine?
<victor>: desigur. Cum a ramas cu tipul de la Cluj?
<maya>: nicicum. La un moment dat mi-au dat lacrimile. M-am ridicat si am plecat. Nu a incercat sa ma opreasca…
<victor>: mda. Trist
<maya>: m-am obisnuit.
<victor>: cu ce te ocupi?
<maya>: contabila la o intreprindere din Oradea. Mai tin hirtiile la doua firme private. Ma descurc.
<victor>: ok. Nu te intreb cum
<maya>: nu grozav. Stau cu parintii si fratele intr-un apartament 2 camere. Dorm cu fratele in dormitor…

<victor>: mda, e greu
<maya>: adunam bani sa cumparam ceva mai mare, dar nu avem destui. Si preturile tot cresc…
<victor>: parintii sunt pensionari?
<maya>: da. Avem un teren la tara, vreo 60km spre Satu Mare
<maya>: tata a facut acolo o prisaca, ies destui bani
<victor>: ma bucur
<maya>: fratele face bani, lucreaza administrator la o firma privata. Dar si cheltuieste mult, si-a luat masina, haine, calculator…
<maya>: dar ne ajuta si pe noi.
<victor>: cred ca o sa trebuiasca sa plec
<maya>: da :-(imi face placere sa vorbesc cu tine
<victor>: eu nu am apucat sa spun prea multe
<maya>: asa e. de obicei nu sunt atit de vorbareata
<maya>: cred ca esti un bun ascultator, faci oamenii sa ti se destainuie
<victor>: e posibil. trebuie sa fac ceva cumparaturi
<maya>: traiesti singur? Adica… unde locuiesti
<victor>: in Canada
<maya>: mda. Cam greu sa vin pina acolo :-)
<victor>: nu neaparat, nu stii niciodata
<maya>: sunt o nebuna. Stau cuminte luni si ani, si dintr-o data fac una boacana. Cum a fost cu vizita mea la Timi. Acum la Cluj…
<victor>: desi sunt barbat, cred ca te inteleg. Hai sa iti spun o intimplare
<maya>: te ascult
<victor>: acum citiva ani… adica, prin 83
<maya>: :-)
<victor>: veneam de la mare. Noaptea, trenul plin, eu in picioare pe culoar
<victor>: linga mine o tipa, cam de virsta mea, poate mai in virsta.
<victor>: profesoara intr-un sat linga Cluj
<victor>: dupa ce am palavragit citeva ore, a inceput sa se destainuie

<victor>: era ingrozita ca nu se va marita niciodata
<victor>: nu era urita, nu arata rau
<maya>: nu era frumoasa
<victor>: da. Frumusetea este in ochii si inima celui ce priveste!
<victor>: dar intrase ca pe-un fel de linie moarta
<victor>: toti 'specialistii' din sat erau casatoriti
<victor>: nevestele lor erau geloase, toti o ocoleau
<victor>: la tarani nu se putea gindi, diferentele de cultura si educatie erau prea mari
<victor>: incercase, dar pur si simplu nu avea ce discuta cu ei
<victor>: parintii ii cumparasera un apartament in Cluj, ii pregatisera si o masina
<victor>: apelasera la petitoare, colegi, cunoscuti…
<maya> : cunosc starea. eu nu am apartament, nici masina, nici petitori… si ma si bilbii :-)
…
<maya> nu spui nimic?
<victor>: ce pot spune? Nu cred ca ai nevoie de cuvinte goale. Nici de mila cuiva.
<maya> : cum a ramas cu tipa din tren?
<victor>: nu stiu. O intilnire intimplatoare, intr-o noapte. Pe culoarul unui tren.
< maya>: nu i-ai spus nimic?
<victor>: ce sa-i spun?
<victor>: am ascultat-o. apoi i-am povestit despre facerea Omului. Cind m-am dat jos in Brasov
<victor>: mi-a sarutat mina
<victor>: a fost cea mai mare surpriza din viata mea. Niciodata nu mi-a sarutat cineva mina
<maya>: mda. Imi spui si mie povestea despre facerea Omului?
<victor>: daca-mi promiti ca nu-mi saruti mina
<maya>: :-) promit
<victor>: ok, next time. Trebuie sa plec
<maya>: bine. Cum te cheama?
<victor>: victor
<maya>: daca in 83 aveai 23, acum ai 40

<victor>: close enough
<maya>: de ce nu ti-ai zis 'victor40'?
<victor>: am uitat de ce. cred ca era ocupat :-) bye
<maya>: bye

Klick.
Sub lumina lunii, „cornul de aur" al plajei se vede pînă departe. Apa nu a început să crească, şi dintr-o dată valurile s-au liniştit... Încep să mă dezbrac.
Klick

- Mi-au răspuns cei din Seattle. Vor un interviu cu mine.
- Tu chiar vrei să pleci? Abia ne-am uitat la casa de pe Black...
- Va fi o teleconferinţă, prin telefon. Au încercat să aranjeze cu cei de la Guvern să fie televizată, dar instalaţia nu este gata. Este, de fapt, proiectul meu...
- Cînd va fi?
- Marţea viitoare, la zece. Trebuie să îmi iau liber, o să-i spun lui Ralph că mă duc la medic...
- Dă Doamne să nu te ia!
- Nu am mari speranţe, dar eşti rea. Nu o fac pentru mine.
- Nici pentru mine. Eu sunt mulţumită aici.
- Cît timp?
- Până termin şcoala. Pe urmă, mai vedem...
- Ţuşcă, în doi-trei ani tu vei fi încă tînără. Eu o voi lua spre bătrîneţe. Acum am o şansă de job bun – atunci... Aici nu pot fi mai bine, doar mai rău. La Ralph nu mai pot sta mult, îşi va aduce un tînăr absolvent. John va pleca şi el la anul – dar el are două'şapte. *For Jesus' name*, am patru'şapte! În doi-trei ani nu mă mai angajează nimeni.
- Nu te panica. Sunt sigură că te vei descurca într-un fel sau altul... Te-ai descurcat tot timpul.
- Sunt prea bătrîn să mai lucrez cu cîrca. *Cook* sau pe şantier. Sau să pun gaz în maşini... Sunt un bun proiectant – dacă pierd trenul ăsta, cine ştie cînd va sosi altul? Rămîn pe linia moartă.
- Eu, eu, eu! La mine nu te gîndeşti deloc. Nu am timp de gînduri de mutare acuma.

- Pentru noi o fac. Prefer să intre în casă un salariu de inginer, nu să stau pe *welfare*. Chiar dacă salariul tău ne-ar ajunge, cît timp mă vei ţine acasă, fără job?
Nu răspunde. Trage cu sete din ţigară, ca de obicei. Scrumiera e plină, la îndemână. Scrumierele sunt pline. Mă ridic şi le golesc, punîndu-i una în locul celei în care îşi scutură scrumul. Mă priveşte rece cu ochii ei mari, de culoarea alunei în toamnă – ochii care mă făcuseră să mă îndrăgostesc de ea din momentul în care o văzusem prima dată...
- Mulţumesc. Faci cum crezi – dar să ştii că în asta nu o să mă ai alături. Să vedem ce iese.
- Îmi pare rău că nu te am. Întotdeauna le-am făcut pe toate împreună.
- Nu de data asta. Faci cum crezi, repetă, trăgînd cartea şi topul de hîrtie aproape. Cîteva ore să mă laşi, sunt ocupată.
- Intru pe mirc, o ameninţ.
- Dacă nu ai altceva mai bun de făcut...
- Nu am. Aş face orice altceva.
Mint. Pentru prima dată nu sunt sincer cu ea. Abia aştept să deschid computerul. Mircul a devenit o altă lume, în care mi se pare că existenţa mea se lărgeşte. Un loc în care am început să am amici – chiar prieteni. În care simt că trăiesc! Deşi, cîteodată, am senzaţia că mă joc cu focul. Că întind mâna spre fructul oprit... Nu-mi caut amante, dar oare n-a început să-mi placă jocul, flirtul? Cui nu-i place să fie admirat, să audă laude, cuvinte dulci chiar. Simt că a început să fie ceva mai mult decît simpla nevoie de conversaţie, de comunicare. Mi-e teamă să nu mă las prea mult atras de acest joc, să nu devin *adictiv* la el. Să nu devină un drog...

<victor37>: hi, nadine
<nadine>: hi, vick
<victor37>: ce-i nou?
<nadine>: nu prea multe. Sunt obosita. Noroc ca-mi place ce fac.
Nadine e profesoară de fizică într-un oraş din Oltenia. În unele seri lucrează la postul de radio local, este „host". Pune muzică, răspunde la scrisori şi telefoane, aduce invitaţi, prezintă ştiri...

Noaptea vorbeşte puţin, are timp să stea pe chatt.

<nadine>: imi scot masina de la reparat. 2 milioane! Imi vine sa urlu!

<victor37>: pentru un carburator? Parca ai facut-o la shop-ul fratelui tau

<nadine>: am si vopsit-o. gri metalizat-

<victor37>: fiuu. Fudulia cu cheltuiala se tine…

<nadine>: ce sa fac? Daca nu pot sa-mi iau o masina adevarata?! Imi vine sa-i dau foc

<victor37>: ai asigurare? Da-i!

<nadine>: e o idee. Sa vorbesc cu frate-miu.

<victor37>: nu avea rost sa o vopsesti. Asteapta sa ti-o zgarie cineva :-)

<nadine>: nu va dura mult…

<nadine>: bunica mi-a lasat niste bani mostenire. Nici nu stiam ca are atitia

<victor37>: good for u

<nadine>: am vorbit cu parintii. Ne facem o piscina

<victor37>: whoa! Stai ca m-am inecat in cafea! Ce-ti trebuie piscina?

<nadine>: toata lumea are. E la moda

<victor37>: eu nu am :-)

<nadine>: tu nu traiesti in Rom.

<victor37>: e drept. Nici in Rom nu as avea

<nadine>: de ce?

<victor37>: bunicile mi-au murit de mult si nu mi-au lasat mostenire

<nadine>: :-)

<victor37>: sunt prea cinsitit sa fac bani multi. prost de cinstit. Sau cum zice iliescu: prost si sarac

<nadine>: el zice :cinsit si sarac :-)

<victor37>: tot aia e

<nadine>: lol

<victor37>: oricum, e cea mai timpita idee auzita de-o vreme, sorry

<victor37>: si pe mircul asta auzi timpenii cit cuprinde

<nadine>: de ce e o timpenie?

<victor37>: pai, hai sa numaram pe des'te, ca ucrainenii

<victor37>: una: in Rom vara dureaza numai trei luni

<victor37>: doua: cinci zile pe saptamina ajungi prea tirziu acasa ca sa mai faci baie

<victor37>: 3: cca jumate din zilele w.e. ploua

<victor37>: deci: ramin cam 6-10 zile sa te poti bucura de piscina. merita?

<nadine>: nu m-am gindit la asta. Dar poate ca exagerezi

<victor37>: mai sunt si altele. 4: iti ocupa toata gradina. In loc sa ai iarba, flori, cartofi, etc… o sa ai beton

<victor37>: 5: apa trebuie schimbata – metri cubi de apa. Credeam ca e scumpa

<nadine>: este :-(

<victor37>: apa trebuie tratata: clorina, fosfaturi, cenusi… analize zilnice

<victor37>: restul timpului trebuie sa il cureti de frunze, praf…

<victor37>: care-i folosul, pina la urma?

<nadine>: crapa vecinii de necaz :-)

<victor37>: oh, sorry. Un motiv temeinic sa-ti faci piscina. Fa-o!

<nadine>: poate o facem. Intram si noi in lumea buna

<victor37>: hei, saraca 'lume buna', care are nevoie de poleiala de staniol… Nu cu mult inainte conta ce carti citesti, ce muzica asculti, ce tablouri atirni de pereti

<nadine>: ai plecat de mult de-acasa

<victor37>: poate de prea mult timp…

<maya>: hi

<victor37>: buna, maya

<maya>: ma bucur sa te intilnesc din nou

<victor37>: si eu ma bucur

<nadine>: e vorba sa primesc un job la Herculane. Director de programe

<victor37>: parasesti invatamintul?

<nadine>: m-am saturat. Orice este mai bine. Macar fac ce imi

place.
<victor37>: stiu, am auzit si la altii chestia asta :-)
<victor37>: ma bucur pentru tine
<maya>: te-am cautat in timpul saptaminii
<victor37>: nu sunt decit in weekend. Ce e nou?
<nadine>: mai putina munca, mai multi bani. Munca frumoasa
<victor37>: in statiune…
<maya>: nimic. Totul se scurge ca o peltea… nici macar dulce
<victor37>: parintii?
<maya>: nu s-au intors. Lor le place la stupi, mie imi place singura…
<nadine>: da
<victor37>: o sa faci naveta?
<nadine>: nu, e departe. Imi dau o camera la hotel
<victor37>: cum e la lucru?
<victor37>: nu poti trai o viata la hotel
<nadine>: nu, e drept
<victor37>: cum sunt casele pe acolo?
<nadine>: scumpe. Fff scumpe!
<victor37>: dar in satele din jur? La Toplet, de pilda?
<nadine>: Toplet? De unde stii tu de Toplet?
<victor37>: am fost in delegatie acolo. Am locuit in sat, am facut naveta la bai mult mai ieftin
<maya>: nimic. Vor sa ma faca sefa :-(
<victor37>: nu te bucuri?
<maya>: nu vreau. Am crezut ca fac criza cind mi-au spus
<nadine>: o fii. La tara nu ma duc! Vrei sa iti pun o dedicatie?
<victor37>: pentru mine? Tot nu aud…
<nadine>: nu, din partea ta pt cineva
<victor37>: nu cunosc pe nimeni acolo - doar pe tine:-)
<nadine>: dedica-mi-o mie atunci
<victor37>: ce e rau sa fii sef?
<victor37>: Caii negrii. Black Horses
<nadine>:de cine?
<victor37>: Amanda Marshall

<nadine>: nu am auzit
<victor37>: nu? Pacat pt tine. Atunci Foolish Games
<nadine>: de cine?
<victor37>: Jewell
<maya>: trebuie sa vorbesc cu oamenii, sa merg la sedinte, sa-mi spun parerea. Nu pot!
<victor37>: ok, tu stii mai bine. Ai consultat doctorii?
<maya>: Destui. M-am saturat
<victor37>: am o prietena la Buc, logopeda buna. Du-te la ea, ii scriu
<maya>:multumesc, poate mai tirziu. E departe, e scump…
<victor37>: cind vrei sa mergi, spune-mi
<nadine>: nu o am. altceva?
<victor37>: pai, ce sa-ti cer? Vad ca nu ai nimic :-)
<nadine>: am destule, in mp3. mii. Uneori nu reusesc sa le gaseasc
<victor37>: ok. Johnny came Home
<nadine>: cine?
<victor37>: Johnny
<nadine>: cine e interpretul
<victor37>: Joan Calvin. Cred ca e Joan…
<nadine>: OK, am gasit-o. O bag dupa stiri. Revin peste citeva minute
<maya>: bine. Am un singur prieten in fabrica. Ii spun Mesterul
<victor37>: ma bucur sa aud asta:-)
<maya>: e mai in virsta decit mine, peste 45. seamana cu tine
<victor37>:ce vorbesti?!
<maya>: cu el pot vorbi orice. Uneori ma si cearta
<victor37>: eu nu te cert :-)
<maya>: tu nu. Nici nu-ti spun toate cele…
<victor37>: ok, nu-mi spune prostiile :-)
<maya>: pai, ce altceva sa-ti spun? Cind iti spun vreo bucurie, spui ‘good for u’ si zimbesti

<victor37>: chiar asta simt. Ma bucur pentru tine.

<maya>: aici, cei mai multi te invidiaza, te iau la misto, spun: ce-mi spui mie, n-ai parinti?...

<victor37>: nu-i mai inteleg pe romani. Am lasat prieteni – nu i-am mai recunoscut.

<maya>: asa e. nici eu nu-mi mai recunosc prietenii. Imi zic ca-s eu prea romantioasa, prea idealista. Ma bucur sa vad ca mai sunt romani ca mine – chiar daca traiesc in canada

<victor37>:probabil de aceea am si plecat, nu ma mai simteam acasa

<nadine>: am ascultat. Mi-a placut, o sa o mai pun. Si celelalte sunt frumoase?

<victor37>: celelalte?

<nadine>: pe care mi le-ai cerut

<victor37>: mai frumoase. Asta a fost the third choice :-)

<nadine>: cum se numesc cintaretele?

<victor37>:Amanda Marshall si Jewell

<nadine>: o sa le caut

<victor37>: daca vrei, iti trimit CD-uri

<nadine>: sigur ca vreau! Ce vrei sa iti trimit in loc?

<victor37>: nu 'in loc' :-) Sa afli cit e o casa la Mehadia

<maya>: mai esti acolo?

<victor37>: mai sunt. Imi iau ramas bun de la cineva

<maya>: ok

<nadine>: de ce? Vrei sa cumperi o casa?

<victor37>: poate. inca nu m-am hotarit. Mi-ar place

<nadine>: nu-i nimic interesant pe aici. O sa te plictisesti repede

<victor37>: poate. Cind vin in tara, vizitez locurile.

<nadine>: abia astept sa vii! Sa-mi spui

<victor37>: iti spun. Acum trebuie sa plec. A intrat un prieten si am de discutat cu el. Nu vreau sa te las sa-mi astepti raspunsurile

<nadine>: ti-a zis cineva ca esti rau?

<victor37>: oho!

<nadine>: rece. Politicos, spiritual - dar rece ca o rama! Brrr…

<victor37>: am fost facut in multe feluri – numai rama nu :-)

<nadine> te-ai suparat?

<victor37>: nu

<nadine>: ti-am spus: fara sentimente. Pa. c.u.soon.

<victor37>: bye

<victor37>: ok, putem vorbi.

<maya>: nu prea mult, e deja tirziu

<victor37>: asa e. Vreo ora… Ce ziceai?

<maya>: mi-ai promis o poveste. Despre OM

<victor37>: Facerea Omului. Altfel, povestea e lunga…

<maya>: e povestea biblica?

<victor37>: intr-un fel. Ti-o spun intii pe cea greceasca

<maya>: ascult

<victor37>: sunt doua de fapt. Cea a lui Deucalion, asemanatoare cu cea biblica

<victor37>: in urma potopului au scapat doi oameni: Deucalion si nevasta lui

<maya>: nu stiam ca si grecii au un mit al Potopului

<victor37>: o sa ramii uimita, dar aproape toate popoarele au mituri eshatologice, despre sfirsitul lumii. Nu intotdeauna prin Potop

<maya>: si?

<victor37>: ok. Cei doi erau f batrini si nu puteau avea copii. Zeii le-au zis sa arunce pietre peste umar

<victor37>: din pietrele aruncate de Deucalion au iesit barbati, din cele aruncate de sotia lui, femei

<maya>: cum o chema pe ea?

<victor37>: cred ca Pyrha, dar poate ma insel. Am uitat. pot sa ma uit in carti

<maya>: si care este intelesul mitului?

<victor37>: nici unul cu povestea noastra. Ca, dupa Virsta de Aur, Argint, Fier – acum suntem in Virsta de Piatra

<victor37>: o fi :-) avem bolovani in loc de inimi

<maya>: m-as fi mirat sa nu bagi si o chestie morala…

<victor37>: al doilea mit este cel al lui Hermafrodit. Cica zeii au facut pe Om, Hermafrodit, asexuat, androgin, bi-sexual
<victor37>: barbat si femeie, simultan. Cu patru miini si patru picioare, cu doua fete – ca Ianus
<victor37>: si s-au temut de el, era mai puternic decit orice Zeu
<victor37>: asa ca l-au taiat in doua, despartind 'femeia' de 'barbat'
<victor37>: de atunci cele doua parti se cauta prin lume, pentru a se reintregi. Cind se gasesc, sunt mai puternici decit zeii!
<victor37>: si devin nemuritori, prin progeniturile lor
<victor37>: morala: fiecare din noi avem, undeva acolo, perechea. O vom gasi!
<maya>: asa e legenda greceasca?
<victor37>: aproape asa :-) Luat de avint, oi fi schimbat cite ceva…
<maya>: esti imposibil! Iti multumesc. Inteleg de ce ti-a sarutat mina tipa aia. Si eu ma simt mai bine
<victor37>: ma bucur
<maya>: sa sper, deci? Va veni cineva care nu va baga in seama bilbiitul meu?
<victor37>: am cunoscut un tip care iubea o femeie in carucior, paraplegica
<victor37>: ii dadea mincarea in gura si ii stergea saliva cu servetelul... se intelegeau prin semne – ea scincea doar, ca un animal
<maya>: cum poti iubi asa ceva?
<victor37>: poate era jumatatea lui. De aceea cred in acest miot
<victor37>: mit, sorry.
<maya>: si cu Biblia?
<victor37>: cam la fel. Se zice ca prima nevasta a lui Adam a fost un inger, Lilith
<victor37>: incepuse sa-l invete tot felul de dracii – mai ales cum sa fie tot atit de puternic ca si Dzeu
<victor37>: cind au vazut ca Lilith e prea desteapta si 'tradeaza', au alungat-o
<victor37>: prea il pusese pe barbat sub papuc…

<maya>: :-)
<victor37>: si au scos o coasta lui Adam, facind 'femeia'. Supusa, adica :-)
<maya>: rrrr
<victor37>: Domnul le-a zis ca de atunci vor cauta sa se 'lipeasca' unul de celalalt, parasindu-si chiar parintii
<victor37>: si cind o vor face, nimeni NIMENI, nu ii va putea desparti
<maya>: dar sunt atitia care se despart
<victor37>: sunt. Asta dovedeste ca nu erau jumatatile potrivite
<maya>: e posibil sa ne inselam?
<victor37>: de cele mai multe ori. Alegem din alte motive
<victor37>: de fun, din plictis, interes
<victor37>: de multe ori fara a-l cunoaste suficient de bine
<maya>: dar uneori e dragoste la prima vedere
<victor37>: uneori. Atunci jumatatile se recunosc
<maya>: si totusi, unele divorteaza
<victor37>: si totusi, uneori, din greseala, din orgoliu, din indiferenta, comoditate, lasam ca "taietura" sa se cicatrizeze. Nu ne mai putem 'lipi', ne indepartam unii de altii…
<maya>: si nu putem face nimic?
<victor37>: uneori, nu. Refuzam sa ne recunoastem greseala, nu stim sa iertam
<maya>: e atit de trist…
<maya>: victor, tu de ce nu esti casatorit?
<victor37>:…
<maya>: victor?

Am stins computerul. Ce puteam să-i spun? Printre atîtea tîmpenii pe acest mirc, fata asta necunoscută era una din întîlnirile plăcute. Ce-ar zice dacă află că sunt însurat? Probabil va dispărea ca toate celelalte…
Mă apropii de Ţuşcă şi îi pun mâna pe umăr. Simt cum trag sevă din ea, cum mă împlinesc. Da, ea este jumătatea mea! Şi, inconştient, că rana începe să se cicatrizeze, să facă o crustă insensibilă... Mă aplec şi o strîng în braţe.

- Ce-ţi veni? Stai că-mi împrăştii hîrtiile!
- Mai ai?
- Termin în curînd.
- Hai la Miles Canyon
- O fi rece...
- Ne îmbrăcăm mai gros. E soare încă. Nu stăm mult.
- OK, mai dă-mi o oră.

Klick
Am pus hainele sub băncuţă, aranjate frumos. Briza nu e rece, dar îmi înfioară pielea. E cald, aici e cald mereu, chiar şi noaptea.
Klick

<maria>: buna, victor
<victor37>: buna, maria
<maria>: nu mi-ai mai scris
<victor37>: nu stiam ca te intereseaza
<maria>: intotdeauna ma intereseaza. Mai ales ce imi scrii tu
<victor37>: cum e la Cta?
<maria>: rece. Vintul te frige. E urit la mare iarna
<victor37>: nu stiu. Cel mai tirziu am stat o data pina pe 21 sept
<victor37>: o data am stat la bulgari pina mai tirziu
<maria>: da, la bulgari e mai lunga vara cu 2 sapt. Ti-a placut?
<victor37>: da. Am fost la Nisipurile de Aur, nu iti spun cum ii zice in bulgareste
<maria>: :-) cum a fost?
<victor37>: frumos
<maria>: mai frumos decit la noi?
<victor37>: altceva. Eu mergeam de obicei la Costinesti, la cort, in pod la tanase, la Padurice
<maria>: aha
<victor37>: la bulgari am stat la bungalou
<maria>: de ce nu la hotel?
<victor37>: daca iti poti inchipui, timpitul de ghid a incurcat zilele. Am ajuns cu o zi mai tirziu…

<maria>: lol. Oh, nu!
<victor37>: nu-s povesti :-)
<maria>: iti place sa spui povesti
<victor37>: imi place. Spun cind inventez ceva
<maria>: ce este adevarat despre tine? Nu stiu citi ani ai, cum arati
<victor37>: are importanta? Doar nu vrei sa te mariti :-)
<maria>: mai stii?:-)
<victor37>: eu nu am de gind sa ma insor!
<maria>: povesti?
<victor37>: nu de data asta
<maria>: bine, m-am linistit. cum a fost cu ghidul?
<victor37>: cind am ajuns la Buc, unde trebuiau sa ni se alature vreo zece, nu era nimeni
<victor37>: si-o muscat ala unghiile, ingrijorat, dar i-a trecut repede
<victor37>: la Varna nu ne astepta nimeni
<victor37>: toti ceilalti: finlandezi, suedezi, nemti… asteptati de trasnlatori, si-au incarcat bagajele in autobuze si au plecat
<victor37>: numai noi am ramas pe peron, cu papornita la picioare. Parca eram romani :-)
<maria>: lol, chiar asa?
<victor37>: ne-am carat bagajele in fata garii. S-a oprit unul, se plimba cu nevasta si i s-a facut mila de noi
<victor37>: lucrator la Balkantour. A dat telefoane…
<maria>: unde erau toti?
<victor37>: era duminica, dupa-masa… vara, soare
<maria>: aha
<victor37>: a aparut partenera, translatoarea
<victor37>: o bulgaroaica draguta, blonda, cu ochi albastri. Ziceai ca-i suedeza
<maria>: :-)
<victor37>: praf a facut toti barbatii din grup
<maria>: lol
<victor37>: vorbea frantuzeste
<victor37>: ghidul nostru s-a blocat. Nu numai ca era frumoasa,

dar el stia… ruseste :-)
<maria>: lol. Se uita prietenii la mine si ma intreaba de ce rid. Imi dai voie sa le povestesc si lor?
<victor37>: de ce nu? Stai sa termin
<maria>: ok. Si?
<victor37>: l-a intrebat – prin mine si un altul din grup – cum de nu stie franceza, caci a declarat ca o stie
<maria>: chiar, de ce nu o stia?
<victor37>: era obligatoriu sa stie doua limbi. El stia doar rusa – si insotea mai ales grupuri spre Rusia
<victor37>: acum l-au trimis cu noi. Isi inchipuia ca in Bulgaria toti vorbesc numai ruseste :-)Doar sunt slavi
<maria>: lol si cum a ramas?
<victor37>: camerele noastre la hotel au fost date unui grup de nemti. Asa ca pe noi ne-au dus in locul lor, la niste bungalouri
<victor37> era frumos, pe un deal deasupra statiunii, dar la vreo 15 min de restaurant
<victor37>:: si alte 10 min de plaja. Cred ca nemtii aveau autocar zilnic :-)
<victor37>: bine asa, am mai dat jos din burta…
<maria>: ai nevoie de exercitii?
<victor37>: cine n-are? Mai ales dupa o anumita virsta…
<maria>: tu cit ai? 37?
<victor37>: close enough deci, la mine acea 'anumita' virsta este, sa zicem, 37
<maria>: si cum a ramas cu ghidul?
<victor37>: cum sa ramina? Si-a vazut de afaceri, de aceea venise.
<victor37>: a avut grija de 'sefu', un pachet de vreo 500 USD!
<maria>: de unde bani?
<victor37>: din afaceri. Stia ce se cauta la bulgari mai ceva ca limba rusa!
<maria>: :-)
<victor37>: si de la noi. Ne-a zis ca trebuie sa dam fiecare contravaloarea a 15 dolari, sa dea la vamesi
<victor37>: cred ca a dat 5 de caciula, lui i-au rams 10. de la 40

de insi…
<maria>: ca la romani
<victor37>: mda…
<maria>: tu chiar esti inginer?
<victor37>: ce te mira?
<maria>: usurinta cu care minui cuvintul
<maria>: dar ca prof nu aveai cum ajunge acolo
<victor37>: doar adus de nevasta :-)
<maria>: te tine nevasta?
<victor37>: Doamne fereste!
<maria>: imi mai povestesti?
<victor37>: despre?
<maria>: drumul tau spre Canada. Abia ai terminat cu revolutia. e mult?
<victor37>: te-ai plictisit?
<maria>: nicidecum. Abia astept!
<victor37>: OK. Atunci plec
<maria>: de ce? Te-ai suparat?
<victor37>: nu sunt suparacios. Dar nu pot scrie si sta pe mirc pa
<maria>: pa
<maya>: victor?

Am ieşit. E aproape unsprezece.
- Vrei o cafea?
- Mmmm? O cafea? Da. Dar fă-o mai moale, am mai băut una astăzi. Şi o să mai beau, mai târziu…
- Ştiu. Şi ai fumat un pachet de ţigări.
- Îmi ţii socoteala? Muncesc pentru ele!
- Nu-i păcat de bani, să-i transformi în fum?
- Ce-ţi veni? De obicei nu mă critici.
- *Too bad.* Nu-ţi face bine.
- Am o singură plăcere, nu te lega de ea! Tot nu ne luăm casă. Avusesem teleconferinţa cu cei din Seattle. Am primit o scrisoare prin care spuneau că "dacă aveţi drum prin Seattle, ne-ar face plăcere să ne întîlnim cu d-voastră". Zgîrţani, nu îmi plătesc drumul…

- Tot nu am avut concediu de doi ani, de ce nu am lua cîteva zile, să mergem la Vancouver, la Mara?
- Vrei, deci, să mergi la interviu…
- Ar fi păcat să nu merg. M-am uitat la bilete, sunt *on-sale*. Jumătate de preţ.
- Nu pot, am de predat asignamentul.
- Imediat după ce-l predai. Tot nu faci nimic în timpul săptămînii. Ne întoarcem vineri seara.
- Mai vedem…
- Trebuie să le spun, nu-i pot ţine încurcaţi.
- Offf! De ce nu mergi singur?
- Nu ştiu dacă iau jobul. Vreau să fiu cu tine. Să ne plimbăm prin Vancouver, prin Victoria, prin Seattle. Să avem o vacanţă împreună, chiar şi numai cîteva zile! N-am mai fost undeva împreună de cinci ani!
- OK, OK… Mai discutăm. E gata cafeaua aia?
- Aproape.
- Bine, las-o aici.
- Nu faci o pauză?
- Mai am zece întrebări, cele mai grele. Cel puţin, de una nici nu ştiu de unde să mă apuc… Acum, taci!

Tac. Afară e înnorat: o cupolă vineţie, joasă, metalică. Munţii se văd ca nişte fantome cenuşii. Mă zgribulesc şi mă aşez la computer. Chiar daca tastele sunt reci, monitorul parcă arde… Şi oare de ce simt un sentiment de vinovăţie strecurîndu-se de fiecare dată când pornesc *mirc*-ul? Ca atunci când privirile mi se agaţă de un fruct frumos – dar oprit…

Dragă Maria,

Să continuăm, deci, povestea. A trecut noaptea de groază. Am stat în casă, am urmărit procesul dictatorilor la TV, în direct. Prin oraş se mai auzeau pîrîituri de armă. Se zvonise că apa a fost otrăvită, ni se spunea să o fierbem… De parcă fierberea ajută la cianură ☐ Se pare că la un moment dat s-a tras din podul casei noastre – era pe colţ, domina străzile din jur. Asta am aflat-o de la o trupă de soldaţi care ne-au tropăit pe scări. Patru soldaţi cu un sergent – şi doi civili cu banderolă tricoloră.

Nedormiţi, cu feţele cenuşii… Unul din civili – nici unul peste 20-25 ani – avea o zgîrietură sîngerîndă pe obraz, nu părea să-i dea atenţie. I-am însoţit în pod, eram sigur că nu vom da peste nimeni. Le-am şi spus-o.
- Să trăiţi, de ce sunteţi sigur?
- Aţi dat peste cineva pînă acuma?
- Nu, dar am auzit că s-au găsit simulatoare de împuşcături. Diversionişti…
I-am invitat la o cafea, şi au venit cu reluctanţă. Soţia le-a făcut o cafea de cafea, o adusesem din Rusia 'pentru doctori'. Dar nu au apucat să bea din ea – s-au auzit din nou focuri de automat. Ne-am repezit la geam.
- Parcă se trage din turla Bisericii Negre, să trăiţi.
Au rupt-o la fugă pe scări, în jos. I-am văzut după cîteva minute strecurîndu-se pe lîngă ziduri spre centru. Am privit turla – într-adevăr, parcă avea un nouraş de fum în jurul ei. Bănuiesc că era praf: cineva trăsese cîteva focuri în ţiglele turlei… Mă cuprinsese scîrba.
- Eu mă duc să donez sînge!
- De ce? E periculos încă…
- Periculos, pe naiba. Poate doar să mă trezesc împuşcat de vreunul din aceşti 'civili' patrioţi. Din greşeală, bineînţeles…
A venit şi naşul cu mine. Desigur, nu ni s-a întîmplat nimic. Şi în ianuarie, la două săptămîni de la 'revoluţie', am constituit, cu cîţiva necunoscuţi, un grup democratic, civic. I-am zis "Opinia". După cîteva luni avea să devină "Pro-Democraţia", cred că ai auzit de ei. Saptămîni am discutat de diverse forme de organizare a societăţii civile. Am avut întîlniri cu tineri ofiţeri din CADA şi cu cei ce suferiseră la 15 Nov 87, am vizionat filme din timpul revoluţiei, ce nu s-au dat pe post…
Prin aprilie am început să umblăm prin ţară, să 'lărgim' organizaţia 'în teritoriu'. Ni se alăturaseră nişte studenţi din Bucureşti – cred că printre ei era şi Pîrvulescu, actualul preşedinte. Să nu mergem de unii singuri, am însoţit un coleg în Oltenia. Pe drum am avut întîlniri cu oameni – majoritatea ingineri, profesori – la Tîrgovişte şi Piteşti, le organizase şeful nostru, Adrian Moruzzi – avea să devină mai tîrziu primar al Braşovului. Nu a ieşit nimic. Îi mira că vrem altceva decît FSN, ba chiar percepeau activitatea noastră drept 'anti-fesenistă'. La

Craiova, la Universitate, au refuzat să se întîlnească cu noi. Doar la Caracal, de unde era colegul, am avut o întîlnire organizată de sora şi cumnatul lui, profesori. Aşa că mai toţi din cei vreo 12-15 adunaţi, erau profesori. Pînă la urmă s-a constuituit o 'celulă' locală, am auzit că peste cîţiva ani un cărăcălean a fost ales preşedinte al Pro-democraţiei…

Unul din cei prezenţi era un unchi al colegului. Un ţăran de vreo 45-50 de ani, ars de soare, cu obrazul brăzdat. Părul începuse să-i surească. Am aflat mai tîrziu că fusese 'brigadier' la CAP-ul dintr-o comună de lîngă Caracal. Ne-a rugat să-l însoţim a doua zi, tot nu mai mergeam la Craiova. Ne-am dus.

A venit cu un hîrb de Dacia1100, nu ştiam că mai circulă aşa ceva. Pe drum, pe străzile desfundate ale oraşului, ne-a arătat pe geam:

- Vedeţi?

Vedeam. Toate gardurile din lemn fuseseră 'furate'. Şi mai toţi pomii şi copacii, tăiaţi. Nu se vedea bucată de lem.

- A fost greu. Nu am avut gaze, nici păcură… Oamenii au ars ce-au putut găsi.

Se vedea mai ales la blocuri: pe ferestrele bucătăriilor se scoseseră burlane, care înnegriseră peretele deasupra lor. Nu exista bloc să nu aibă faţada afumată.

Am ieşit din oraş şi ne-am îndreptat spre satul lui. Nu mă întreba cum se numea, am uitat. Pămînturile fuseseră acoperite de o pătură verde ce începuse să se ridice pînă spre genunchi. Grîu de primăvară… Unchiul a intrat în grîu cu maşina, s-a dat jos şi a început să cosească în jur, cu o coasă adusă pe rastelul de pe capota maşinii. Pe urmă s-a suit în Dacie şi am plecat mai departe.

- Aţi văzut?

- Am văzut, am zis noi privindu-ne uimiţi.

La el în curte ne-a dus direct la grajd. Plin de animale: porci, vaci, cîteva oi. Podul plin de furaje şi ciucalăi de porumb. Saci cu grîne…

- Aţi văzut?

- Am văzut, am spus eu. Gospodărie de om harnic…

- Harnic pe dracu! Totul e de furat. A rămas ceapeul mai gol decît de-alde ţiganii din margine! S-a luat totul: uşi, ferestre, ţigle, motoare, scule… tot ce s-a putut culege sau smulge. Toate animalele, grînele din silozuri s-au pus în saci… Am fi luat şi tractoarele – dar alea erau ale semeaului. Numai zidurile mai sunt – nu ştiu pînă cînd. Cărămizile-s bune.

- De ce le-aţi furat?

- Pentru că de patruzeci de ani am fost furaţi de ei, de comunişti. Pentru că acum am putut să ne luăm înapoi, plată pentru munca furată de ei. Şi pentru că le-ar fi furat ţiganii, dacă nu le furam noi. Ei n-au prea muncit prin ceape…

Ce era să spunem?

- Băieţi, eu am fost la adunarea voastră, că Vasile (colegul) e băiat bun şi deştept (era cibernetician la IIRUC-ul din Braşov). V-am ascultat şi am ştiut că sunteţi împotriva feseneului…

- Nu suntem. Nu suntem cu nimeni, nu suntem împotriva nimănui. Vrem ca oamenii să ştie ce să voteze, cînd o veni vremea.

- Împotriva feseneului, cum am zis, concluzionă brigadierul. Şi mi-e milă de voi, că vreţi să faceţi ceva bun – dar nu e timpul acuma! Noi îl vom alege pe Iliescu şi feseneul lui.

- De ce?

- Pentru că nu au putere. Sunt foşti comunişti, contestaţi de toţi. Au nevoie de sprijin – şi îl găsesc la noi, la ţărani, şi la muncitori, prin sindicatele 'libere'. A reuşit să pună scîrbă în cuvînt… Şi noi îi vom sprijini – că aşa avem şi noi putere. Nu s-a furat niciodată în ţara asta ca acum, de cînd sunt ei la putere. Am primit bani de patru luni – şi nu am ridicat un pai de jos – decît pentru a-l fura. Se alege praful de ţara asta, dar nu ne mai pasă. Destul ne-am sacrificat şi ne-au sacrificat comuniştii. Vrem să avem, acum, aici. Pe urmă, vom mai vedea…

În drum spre Braşov, în autobuz, i-am spus colegului:

- Plec!

- Unde pleci?

- Plec din ţară. Unchiul tău are dreptate. Cred că Brucan s-a înşelat cu vreo douăzeci de ani, nu a ţinut cont de cum suntem. E nevoie de o generaţie ca să ne revenim. Nu am o generaţie de pierdut. Abia m-am însurat, nevasta e tînără, sper să am copii… Nu vezi ce e în jur? Nu vreau să trăiască într-o astfel de societate!

- Dar trebuie să facem ceva. Nu trebuie să-i lăsăm să fie aşa!

- Vasile, eu împotriva poporului meu nu mă pot ridica. Mă pot

ridica împotriva lui alde Iliescu şi Roman, dar nu a unchiului tău. E dorinţa lor, şi e democratic să le respect dorinţa, chiar dacă e proastă şi neinformată. De veacuri, ţăranii au supravieţuit făcînd pe proştii. Acum o fac din nou. Credem că i-a prostit propaganda fesenistă. Nu, ei ştiu mai bine, şi-şi urmează propriul interes. Cînd feseneul nu i-o mai ajuta, vor vota cu alţii. Pleac-ai noştri, vin ai noştri…

Cînd am ajuns acasă, i-am spus nevestei să facă bagajele. Am scos la vînzare tot ce mi-era mai drag (după nevastă…): cărţile şi discurile. Astea au fost singurele mele cheltuieli, din salariul destul de mare de inginer de şantier, pe lîngă banii daţi pe concedii. Cînd le-am vîndut (am mai lăsat cîteva la soră-mea, nu mi-am putut călca pe inimă să le vînd şi pe alea), am făcut aproape 120 de mii! Preţ de-un apartament. Nevestei nu-i venea să creadă.. Chiar mi-a mărturisit că ai ei îmi bănuiau ceva patimi ascunse. Unul ca mine trebuia să aibă apartament, maşină…

Dar eu aveam alte comori. Aveam o colecţie de discuri de prima mînă. Avusesem o prietenă, eram gata-gata să mă îndrăgostesc de ea, mi-a rămas pînă la urmă bună prietenă – mi-e şi acum, cu copii de liceu -, mă întîlneam cu ea la mare, măcar o dată la două sptămîni…. Apăreau uneori şi colegi de-ai ei, făcuse liceul de muzică – dar pe urmă făcuse Psihologia, pînă să fie desfiinţată. Ajunsese logopedă, dar cînta minunat la pian. Cu noi stînd în altă cameră: nu putea să treacă peste trac… Şi, inevitabil, aceşti prieteni şi foşti colegi, absolvenţi ai Conservatorului, întorceau discuţia spre muzică. Spre cea clasică, desigur. Nu doar cancanuri, ci amănunte. "Ştii, la măsura aia, ti tii ti tiiiii ti titi…" Mă simţeam exclus. Ştiam şi eu destule, citisem mult şi am o memorie bună, puteam să le vorbesc de arheologie şi speologie, despre animale şi plante, despre locuri deosebite – uneori le şi vorbeam, fără a-mi sublinia pregătirea într-un anumit domeniu.

M-am dus acasă şi am început să studiez muzica clasică. La început, fără metodă: luam compozitorii în ordinea alfabetică :-) Aşa îi şi aveau la Bibliotecă, unde-i ascultam. Pe urmă am început să înţeleg curentele şi stilurile, urmăream lucrările cu partiturile în faţă… Am început să iubesc anumiţi compozitori. Am început să le cumpăr discurile, în interpretări prestigioase. Nu din snobism, dar majoritatea au fost cumpărate din călătoriile mele prin 'ţările comuniste'.

Mi-a ajutat, aşa am ajuns să iubesc muzica, să o înţeleg. Recunosc majoritatea pieselor, dacă nu exact numele (partea a treia din concertul de pian al lui Bruch…), atunci măcar autorul şi numele compoziţiei. Şi mi-am permis, la o astfel de întîlnire cu 'muzicienii', să corectez pe unul din ei ("Torelli, nu Scarlatti"…) După aceea au lăsat-o mai moale :-)

Am vîndut discurile, cu valiză cu tot, unor membri ai Filarmonicii din Brasov. Am luat pe ele peste 20 de mii de lei!

Atunci a ştiut soţia că vom pleca. Ştia că nu voi face un pas, cît timp voi mai avea cărţile şi discurile. Aşa că, după ce-am schimbat banii în mărci, ne-am înscris într-o călătorie în Cehoslovacia şi am plecat.

Dar despre asta, în viitoarea scrisoare.
Cu drag
Vick

Dragă Vick,

Mă bucur că te-am cunoscut, mă bucur să te cunosc prin fiecare mesaj. Povestea ta mă întoarce în timp în acele zile pe care aproape le-am uitat. Ţin minte că am văzut evenimentele la televizor, dar atunci nu am prea înţeles ce se întâmplă, cu atât mai puţin ce urma să se întâmple. Când am auzit demonstranţii strigând "aţi minţit poporul/cu televizorul" am început să nu mai cred pe nimeni. Şi să nu-mi bat capul cu politica. Nu am înţeles nici chestia cu Golanii, nici altele. E ceva care nu înţeleg, care se întâmplă parcă într-un univers paralel. Nu am mers niciodată la vot, ştiu că probabil mă condamni pentru neimplicarea mea, că spui: "aşa vă trebuie, nici nu meritaţi mai mult!"

Încercarea de a trăi o viaţă cât mai normală ne preocupă atât de mult, încât nu mai găsim energie să ne batem capul cu ceea ce fac alţii. Crezi că nu ştiu că există corupţie? Că unii au făcut averi fabuloase peste noapte? Dar la ce-mi foloseşte faptul că ştiu aceasta? Şi dacă ei ar fi pedepsiţi, li s-ar lua averile… ce dacă? Vor fi ele împărţite oamenilor? Cui? Muncitorilor neproductivi,

ţăranilor care şi aşa şi-au împărţit averile ceapeurilor, cum povesteşti chiar tu? Profesorilor care îşi câştigă traiul mai mult din meditaţii? Doctorilor, care şi acum primesc plicul?
Nu e mai simplu să plec? Voi pleca. De aceea iau cursuri de IT, e singura şansă. Motivaţia e alta, desigur, decât a ta :-) Am plecat, deci, din ţară. Unde ne oprim – căci se pare că drumul spre Canada a fost lung…
Cu drag,
Maria

<victor37>: buna, maya
<maya>: buna, victor nici nu mai speram ca o sa mai vorbesti cu mine. Nu stiu de ce te-ai suparat
<victor37>: nu m-am suparat
<maya>: am vazut ca m-ai evitat. De citeva ori ai iesit inainte sa te contactez
<victor37>: am fost ocupat (*mint*)
<maya>: uite, nu o sa te mai intreb despre situatia ta familiala. Am vazut ca nu iti place sa vorbesti despre ea. Poate ai o rana neinchisa inca…
<victor37>: bine. E mai bine asa (*ufff*!)
<maya>: ce ai mai facut?
<victor37>: am avut interviu la Seattle. Am fost plecat o saptamina, am stat la Vancouver la niste prieteni
<maya>: ce fel de interviu?
<victor37>: de job, desigur
<maya>: l-ai luat?
<victor37>: l-am luat
<maya>: si nu te bucuri?
<victor37>: m-am bucurat. au trecut 10 zile de atunci
<maya>: cind incepi?
<victor37>: de la 1 nov. trebuie sa ma mut. Am 2 saptamini de impachetat, trimis lucrurile. Desi nu am multe
<maya>: te duci cu avionul?
<victor37>: nu, cu masina. 2800km, pe Alaska Highway

<victor37>: vreo 3 zile, 4. nu ma grabesc. E poate cea mai frumoasa sosea din lume
<maya>: nu te plictisesti pe drum?
<victor37>: cum ti-am zis, e frumos. Printre munti, lacuri, paduri, cascade..
<victor37>: sper sa fie timp frumos
<maya>: te invidiez
<victor37>: mergi si 3-4 ore pina sa dai de vreun motel, sat de 10-15 case
<maya>: sa nu patesti ceva pe drum
<victor37>: Doamne fereste! :-)
<maya>: vezi, de aceea e bine sa nu fii singur
<victor37>: nu o sa fiu singur (*nu se lasa…*)
< victor37>: o sa fie si Mitzoiu (*da, o sa fie si el…*)
<maya>: ?
<victor37>: motanul. De fapt, e pisica
<maya>: oh, ai o pisica! Si eu as avea una, dar suntem destul de inghesuiti si asa…
<maya>: ce rasa e?
<victor37>: Angora. Pe aici se zice 'turkish angora'
<maya>: cum arata?
<victor37>: ca o pisica: doi ochi, doua urechi, coada…
<maya>: pai da :-) si patru picioare
<victor37>: exact. De unde stii? Ai vazut pisici Angora?
<maya>: chiar, cum arata?
<victor37>: ai auzit de iepuri de angora?
<maya>: parca
<victor37>: la fel. Doar urechile sunt mai scurte
<maya>: si coada mai lunga…
<maya>: hai, te roooog
<victor37>: paroasa, cu firul lung si alb, ca am par si in… Doamne iarta-ma!
<maya>: e frumoasa!
<victor37>: si o jigodie fara pereche
<maya>: de ce o faci jigodie?
<victor37>: cind o fac, se ascunde. Stie ca a facut dracii

<victor37>: ca acuma. s-a suit pe birou si si-a bagat coada in cafea. ANIMALU!
<maya>: o bati?
<victor37>: Doamne fereste! o stropesc cu apa
<maya>: lol
<victor37>: vroiam sa te intreb: de cind te bilbii
<maya>: de mica, de la 7 ani. Era sa ma inec. M-au salvat, dar am ramas cu acest defect
<victor37>: :-(nu s-a putut face nimic?
<maya>: am facut tratamente. Se parea ca e ok, ma mai bilbiiam doar cind eram emotionata
<maya>: altfel ma puteam controla
<victor37>: mda, e greu sa treci prin viata fara emotii
<maya>: cind uit, nici nu se observa. Dar daca incerc sa ma controlez, e si mai rau
<victor37>: cu baietii incerci sa te controlezi, probabil
<maya>: da. De aceea nici nu mai merg la intilniri, chefuri…
<victor37>: daca nu mergi, e greu sa-i intilnesti
<maya>: de aceea m-am bucurat cind am descoperit chatul
<maya>: aici pot vorbi. Aici nu ma bilbii. Baietii nu rid de mine
<victor37>: nici unul?
<maya>: doar cind le spun ca sunt bilbiita
<victor37>: chiar, m-am mirat cind mi-ai spus de la inceput
<maya>: de obicei nu o spun. Aici te poti ascunde
<maya>: poti sa te dai oricine
<maya>: fete urite, buboase, grase, batrine
<maya>: devin tinere, frumoase, silfide, istete, pline de succes…
<victor37>: mda
<maya>: au discutii inflacarate cu tipi care le cred, incep sa isi faca declaratii de dragoste…
<victor37>: au si sex :-)
<maya>: da, au si sex. Aici gasesti o alta lume, ireala - dar atit de adevarata!
<victor37>: gasesti si fericirea?
<maya>: unele, da. Gasesc speranta. Nici nu stii ce rau este sa traiesti fara speranta!

<victor37>: dar e rau. Cind moare speranta, nu mai ramine nimic
<maya>: poate ca da. Dar aici iti moare o speranta, iti ramin atitea altele
<victor37>: e ca un joc. Nu poate duce la nimic bun
<maya>: tu nu ai nevoie de speranta, de aceea nu intelegi. cum sa zic, e ca un vis
<maya>: de cite ori o fata urita nu inchide ochii si viseaza ca si la ea vine un baiat
<maya>: o invita la dans, si se rotesc…
<victor37>: luminile sclipesc…
<maya>: luminile sclipesc, da
<maya>: lumea ii priveste, iar ea e regina balului
<victor37>: el o stringe la piept, ii saruta mina
<maya>: si o roaga sa-i acorde un al doilea dans, si urmatoarele
<victor37>: si in final o conduce acasa
<maya>: si acolo ii cere numarul de telefon
<victor37>: si ea il saruta grabita si alearga imbujorata pe scari
<maya>: uneori :-) tu esti de moda veche
<victor37>: :-)
<maya>: in visele fetelor de azi il invita sus, la o ‘cafea’
<maya>: si face dragoste cu el
<victor37>: asa cum n-a facut cu nimeni, niciodata
<maya>: asa cum nu a facut niciodata pina atunci :-)
<maya>: nu e prima data cind scrii exact ce gindesc eu :-)
<victor37>: da.
<maya>: astea le poate avea aici, cu persoane reale
<victor37>: nu sunt reale. poate si ei viseaza
<maya>: crezi ca nu stim? Si ei se dau frumosi
<maya>: inalti, bine facuti, atletici
<victor37>: virili, cu pregatire superioara
<maya>: cu functii importante, plini de bani si cu succes
<victor37>: mda. Si in schimb…
<maya>: in schimb poate ca sunt batrini, grasi, suri, fara job, traiesc de azi pe miine, nu-i baga nimeni in seama
<victor37>: sunt insurati, cu copii
<maya>: da, dar nu conteaza

<victor37>: nu conteaza?
<maya>: nu. Si ei viseaza, ca si noi. Aici este un loc in care facem schimb de vise
<victor37>: un tirg de vise. O taraba cu vise, intr-un tirg de vise…
<maya>: frumos. Asa o sa-i spun de azi
<victor37>: eu am venit aici sa comunic, nu sa visez
<victor37>: nici sa fur cuiva visele
<maya>: de ce iti spui 'victor37'?
<maya>: nici nu stii cite vise se pot face pe un victor care are 37 ani!
<victor37>: nu am 37 ani
<maya>: dar ce importanta are?! Sunt fete care au orgasm numai citind acest nickname
<victor37>: exagerezi
<maya>: exagerez? Crezi ce vrei. De ce nu ti-ai spus gheorghe50?
<victor37>: nu am 50 :-)
<maya>: nu ai. Nici nu te cheama gheorghe, probabil :-)
<maya>: dar atunci nimeni nu va visa pe numele tau
<victor37>: decit pustoaicele de 17 ani. Am fost si vic50
<maya>: da :-) poate pustoaicele si femeile de 48. chiar 40-42. cele care vad in tine un ultim tren sa scape de aici
<victor37>: ar pleca si la 42?
<maya>: ar pleca si la 52
<maya>: e cumplit aici. Ar face orice sa scape de aici
<maya>: Cred ca numai citind ca esti din canada umple de vise jumatate din femeile de pe mirc
<victor37>: fara a avea orgasm
<maya>: fara :-)
<victor37>: deci, nici nu conteaza infatisarea fizica
<maya>: infatisarea nu conteaza DELOC!
<victor37>: te cred. Sa iti spun o poveste
<maya>: :-) te ascult
<victor37>: eram intr-o primavara intr-un park
<victor37>: ok, in canada 'park' inseamna o poiana inconjurata de paduri, de obicei 'rezervatie'
<victor37>: si de obicei are si loc de picnic, frumos organizat

<victor37>: deci, ne-am dus intr-o simbata la picnic
<victor37>: era inca rece, lacul era inghetat, oamenii paseau pe gheata pina la insula
<victor37>: Dar era soare, cald, goofies iesisera la soare
<maya>: goofies?
<victor37>: ciini de prerie.
<maya>: OK
<victor37>: era prin mai, mai era zapada
<maya>: aoleo!
<victor37>: gasisem loc la un BBQ linga o alee
<victor37>: treceau multi
<victor37>: la un moment dat a trecut o pereche
<victor37>: ea frumusica, blonda, ochi albastri, la vreo 30-35…
<victor37>: el, cel mai urit barbat vazut de mine vreodata
<maya>: lol
<victor37>: mai trec o data, inca o data… una din fete nu se abtine: Doamne, ce urit e! L-o fi luat ca s-o aduca in canada…
<maya>: hihihi
<victor37>: cind trec din nou, ea se opreste si spune: pot sa iau si eu un mic? Nu am mai mincat de vreo doi ani…
<maya>: hahaha Oh, my God!
<victor37>: sa cadem pe spate :-) tipa s-a facut mai ceva ca parpalacul…
<maya>: lol
<victor37>: da, asa a fost
<victor37>: ne-a povestit ea mai pe urma.
<victor37>: venise in Canada in vizita la o matusa, cu gindul sa se marite
<victor37>: treceau zilele si trebuia sa se intoarca acasa
<victor37>: in disperare de cauza, matusa a invitat un vecin
<maya>: da, uritul
<victor37>: cind a vazut-o, a cerut-o pe loc de nevasta
<victor37>: s-a dus tipa in alta camera si a plins pina nu a mai putut.
<victor37>: Apoi a venit si a zis da
<maya>: ce putea face?

<victor37>: se putea intoarce acasa
<victor37>: era hotarita sa isi faca hirtiile si apoi sa il lase
<maya>: nu l-a mai lasat
<victor37>: nu. A inceput sa il iubeasca :-)
<maya>: frumoasa si bestia…
<victor37>: cam asa. Vorbea in romaneste si privea la el. El era neamt, nu intelegea decit citeva cuvinte
<victor37>: zimbea fericit si o privea cu dragoste
<victor37>: ea ne-a intrebat: credeti ca puteti gasi dragoste la fiecare colt?
<maya>: mda, avea dreptate
<victor37>: acum era insarcinata, de aceea poftise mici
<maya>: pare incredibil…
<victor37>: pare. Una din fete a intrebat-o: si cum te poti uita la el?
<victor37>: a zis: mie imi pare frumos. Cel putin, nu s-a mai uritit. Eu in citiva ani voi fi urita. Si atunci?
<maya>: e si acesta un mod de a pune lucrurile…
<victor37>: well, ti-am spus povestea, am incalecat pe o sa si o iau din loc, ca am treburi
<maya>: :-(nu este inca 2PM
<victor37>: nu, dar am ceva treaba. ne mai vedem
<maya>: imi dai voie sa visez?
<victor37>: data viitoare voi fi Ion55
<maya>: de ce Ion?
<victor37>: e scurt. Si, cine poate visa la un Ion? Pa
<maya>: pa

Klick
Am coborît pe plajă. Nisipul e rece sub tălpile goale, dar nu sunt pietre, e moale şi fin. Acum, cu oceanul retras, se întinde cîteva sute de metri. Pornesc spre locul unde valurile mor, în linişte…
Klick

- Nu o să ţi-o iert niciodată!

- De ce spui asta? De ce nu te poţi bucura cu mine?
- Cum o să mă bucur? Nu am serviciu, sunt singură…
- Eşti cu Mara. O să vin în fiecare weekend. Ai recomandare la firma aceea, sunt sigur c-or să te ia…
- Nu-i acelaşi lucru.
- De ce nu vii cu mine? Îţi iei CPA-ul.
- S-o iau iarăşi de la capăt. Aici, cel puţin, mai am puţin..
- Acolo vei avea salariu mai bun. Ai doar un examen, ştiu că-l poţi lua. Un an, cel mult. Cu CPA, nu ai probleme să obţii green card, nici să găseşti de lucru.
- Şi un an, ce fac?
- Fac eu destui bani, ne ajung. Suntem împreună.
- Nu. Mi-am planificat viaţa, nu pot să-mi fac alte planuri. Să termin odată CGA, pe urmă văd eu. Dacă nu te ţin? Să aşteptăm măcar trei luni. Măcar şase…
- Bine. Poate ai dreptate. Va fi mai greu aşa.
- Ştiu. De aceea nu aveam nevoie de mutarea asta acuma.
- Ţuşcă, lucrez la una din cele mai cunoscute firme în domeniu. Din lume! Am aflat: m-au ales din alţi 270 de candidaţi!
- De nu te-ar fi ales!
- OK, nu are rost să mai discutăm.
- O faci împotriva voinţei mele. Ai spus că întotdeauna ne vom sfătui, vom face totul împreună.
- Crezi că eu nu vreau să te am alături?
- Tot mutându-ne, nu realizăm nimic. Cînd să ne luăm o casă, plecăm din nou, ca ţiganul cu şatra.
- Nu vreau o casă. Vreau să fim fericiţi. Să avem tot ce ne trebuie, servicii bune, să călătorim… Să mergem cu bucurie la muncă, să venim cu bucurie acasă.
- Eu vreau casă! Ce contează dacă-ţi place munca? Ce, mie-mi place contabilitatea?
- De ce-ai ales-o, dacă nu-ţi place?
- Pentru că mă pricep. Câştig bine. Am certitudinea că nimeni nu mă va da afară. Ce altceva mai contează în viaţă?
- De ce nu ai devenit *nursă*? Aveai aceleaşi lucruri – în plus, intrai în sindicat. Pensie babană…
- Că nu-mi place sângele, de aia.
- Ce îţi place să faci, de altfel?
- Nu ştiu. Să dorm dimineaţa. Să fumez. Să vorbesc la telefon

cu prietenele. Să nu trebuiască să merg la muncă. Să am siguranţă!
- Atunci, stai acasă. Fac destui bani.
- Cu tine nu am siguranţă. Nu vrei casă, cheltuieşti…
- Ce cheltuiesc, *for God's sake*?!
- Uite, iar ai luat CD-uri…
- Îs două'ş opt de dolari, toate. Ştii în cît timp fac banii ăştia? În mai puţin de-o oră! Şi nu am mai luat discuri de două luni…
- Da, găseşti întotdeauna justificări. Azi una, mîine alta… banii se duc.
- Ţuşcă, te bate Dumnezeu dacă spui că sunt risipitor. Dar trebuie să trăim, să ne bucurăm de viaţă. Pe mine mă bucură o carte, muzica… Nu beau, nu fumez, nu joc, nu dau banii pe curve… De aceea fac banii. Nu să-i adunăm. La ce ne-ar folosi?
- Să avem siguranţa zilei de mâine. Trebuie să avem cel puţin zece salarii în bancă…
- Dar avem! Avem mai mult de zece salarii.
- Ăia sunt pentru casă. Pe lîngă ăia.
- Atunci poate mai reduci la ţigări – mă scap eu, şi regret imediat.
- De ţigări să nu te atingi! Muncesc pentru banii ăia!
- Şi eu muncesc pe bani.
- Vezi, am avut salariu. Acum nu am, şi te legi deja de mine. Cum o să vin să stau la mila ta, un an? Nici în ruptul capului! Nu trebuia să mă tragi după tine.
- O luăm de la capăt?

Klick
Mă opresc la linia umedă a mării. Valurile sunt puţin înalte, vor creşte odată cu mareea. Cînd şi cînd, cîte un val vine mai înalt şi mi se zdrobeşte de picioare. Apa e caldă…
Klick

- Ce zici de Revelion? Îl facem în Vancouver sau în Seattle? Este Milenium!
- Parcă l-aş face la Seattle. Aici nu prea am prieteni, şi ce am, vor să facă acasă la Carmen. Eu nu am chef.

- Hai la restaurant. Doar noi doi. De ce ne-am schimba obiceiul?
- Aici se face la sîrbi, dar nu am chef. Cică e îngrămădeală, nici loc de dans nu ai. La români toate locurile sunt date.
- OK, atunci vii la Seattle. Se aude că vom avea liber, dinainte de Crăciun până pe zece.
- Nu-i cam mult? Nu iei nici un ban jumătate de lună!
- Asta e. Patronii pleacă în Est, ei sunt de acolo, unul din Boston, celălalt, Albany… Oricum, nu avem mai nimic de făcut, predăm proiectele pe douăzeci. Pe două'ş unu mergem la masa de Crăciun.
- Şi eu ce fac? Am liber din douăş'unu pînă după Crăciun, dar lucrez din două'şase pînă în trei zeci…
- Vii cu autobuzul pe douăzeci. Mergem la restaurant, pe douăş'doi ne-a invitat Melanie la ea acasă, stă pe o insulă. Apoi venim acasă, petrecem Crăciunul cu ceilalţi. Pe treizeci mergem la Seatlle, petrecem acolo Revelionul. Venim înapoi pe doi.
- Numai la petreceri îţi stă capul…
- Este sărbătoare. Început de Mileniu! Cîte de-astea crezi că vom mai prinde?
- Bine. Caută atunci un loc frumos, cu muzică.
- Am găsit. Este un restaurant franţuzesc, de elită, elegant… În centru, uşor de ajuns de la mine.
- Păi, atunci de ce mai întrebi?
- Încă nu am plătit, am dat doar un aconto. E cerere mare, îmi dau banii înapoi dacă renunţăm.
- Nu, e bine aşa. Cel puţin, scăpăm de gătit…
- Ceva tot o să facem, nu putem lăsa masa goală.
- Of, tu cu obiceiurile tale tîmpite! Aruncăm mîncarea degeaba… Oricum, mai sunt două săptămîni pînă atunci. Tu cum eşti?
- Bine, la serviciu e OK. Mi-au dat un proiect mare, un resort în Bali.
- Oh, te duci acolo?
- Hahaha… Nu cred. Se va duce arhitectul, probabil. Eventual Jeff.
- Păi sigur…
- Ce să facem? Pălmaşi de lux…
- Cum e vremea pe acolo?
- Ca şi la tine. A plouat toată săptămîna.
- Da. Mi-e urît…

- Ce faci serile?
- Cu Pufulina.
- Ştiu. De ce nu lucrezi la *assignment*? Măcar cîte-o oră...
- Iar începi? Sunt obosită. Crezi că-i uşor?

Ştiu că nu. O angajaseră, aşa cum fusesem sigur că se va întîmpla. Cu salariul jumătate faţă de cît avusese în Nord. Era departe, făcea o oră cu autobuzul, metroul, iarăşi autobuzul. O oră înapoi. Mergea cu jumătate de oră mai devreme, stătea o jumătate de oră peste program, chiar mai mult... Îi va creşte din nou salariul, sunt sigur.

- Să-mi găseşti casă! Ceva aproape de lucru, aşa nu mai rezist...
- Cînd vin.
- Sîmbătă nu faci nimic altceva! Umbli după casă!

Mai umblasem, în două sîmbete. Prin ploaie, ud până la piele. Apartamentele se arătau numai "*by appointment*". Luasem numerele de telefon, Ţuşcă fixase "*appointmentele*", dar refuzase să închirieze vreunul.

- Prea mici, prea scumpe, prea departe. Unii nu m-au vrut cu pisica. Mai încearcă! Gata să sari la prima ocazie...

În prima sîmbătă ajunsesem acasă ud, obosit, flămînd... Stătea pe telefon de patru ore!

- Ţuşcă, dacă tot nu ai chef de *assignment*, de ce n-ai venit cu mine?
- Am şi eu o prietenă, care-i problema că stau cu ea de vorbă?
- Stai în fiecare seară. Ore...
- Sunt singură.
- Pe mine nu mă suni.
- Mă costă cu tine, e *long distance.*
- Cinci cenţi pe minut! Nu merităm zece dolari pe lună? E destul să-ţi aud vocea, nu trebuie să stăm ore întregi pe telefon... Dar nu asta-i problema, ci că acum nu mai ai timp să stai cu mine. Fac trei sute de kilometri, mîine seară mai fac trei, ca să fim împreună – iar tu eşti *busy*. Cu *assignmentul*, cu telefonul, cu dormitul...
- Nu veni dacă nu-ţi convine! Tu ai vrut această situaţie. Stăteam foarte bine acolo unde stăteam!
- OK, nu are rost. Se pare că nu înţelegi...

Drumul de la Seattle nu e greu. Dar vineri este un coşmar. Pînă la Everett fac trei ore – drum de treizeci kilometri... Abia pe la zece-unşpe ajung la Vamă. Pe la miezul nopţii, acasă. Şase

ore de drum! Acum plouă mai tot drumul, e ceaţă, noroc că nu mă orbesc farurile maşinilor din sens opus... Dar e plin de camioane, e şoseaua care uneşte toate oraşele de pe coasta de vest.

Sîmbătă dimineaţa fac cumpărăturile. Ea doarme pînă spre prînz, tot nu am ce face. Cînd mă întorc, fac mîncarea – pe o săptămînă. Ea este deja cu nasul în cărţi. Duminică la fel – aşa că plec la slujbă. Nu sunt bisericos, dar măcar întîlnesc români... Sunt cam reci, iscoditori, bîrfitori, privesc cu neîncredere noii sosiţi. Nici după ce au aflat că sunt de mult timp în Canada nu m-au primit între ei. Mă privesc cu invidie: lucrez în State... Preotul este unul mic de înălţime, cu ochii de viezure, mereu în mişcare. Nu-mi place, nu se uită în ochi cînd vorbeşte. Discută mai ales despre planurile măreţe pe care le are cu biserica – vrea să construiască o catedrală! – decît de lucrurile sfinte. Îl simt rece şi străin. După ce m-a "pipăit" şi s-a convins că nu prezint interes, a început să mă ocolească...

În rest, mă uit la televizor. La Seattle nu am TV. Ţuşcă mi-a dat un aparat – primul pe care îl cumpărasem la venirea în Canada. Nici nu ştiam că-l mai avem... Îl folosesc de măsuţă la capul saltelei gonflabile pe care dorm – ţin veioza pe el. Camera e mică şi cochetă, faptul că nu am mobilă ajută. Cărţile le-am pus pe lîngă pereţi: cărţi pe care le cumpăr de la *second hand*. Seara citesc. Citesc şi în autobuz, dimineaţa, fac vreo cinşpe minute pînă la servici. Seara mă întorc pe jos, circa jumătate de oră. Mă plimb prin oraş. Deşi, am aflat, cartierul e locuit mai ales de negri, nu mi-e teamă. Nu am asistat la violenţe. E drept, negrii sunt mai ales refugiaţi din Somalia, Sudan, Etiopia. Liniştiţi, muncitori... Vor să se integreze.

Seattle este un oraş frumos, mai ales partea veche. Este dificil să te plimbi prin el, sunt dealuri peste dealuri care se întretaie, se încalecă, merg paralel cu golful... Dacă nu ştii oraşul, rişti să cobori o stradă doar pentru a urca o alta, spre dreapta sau stînga... Biroul este chiar în Centru, în zona Administrativă, la doi paşi de Mall şi Pyke Market. O clădire din 1900, still, cu marmură şi dale de gresie, coloane aurite şi tavane pictate... Asta în lobby, mai sus sunt birouri nu atît elegante, cît funcţionale. Ferestrele de la birou dau spre o intersecţie foarte aglomerată. De acolo am urmărit demonstraţiile anti-Globalizare. Cei mai simpatici au fost "broscuţele verzi", ecologiştii. Nu prea ştiu ce

vroiau…
Mai nou, computerul e ocupat mai tot timpul. Nu că Ţuşcă ar lucra la el, dar stă la birou. Nu am mai intrat pe mirc de mai bine de o lună…

Ea este la serviciu. A trecut Crăciunul, sunt în vacanţă. Ajunul a fost amestecat: mîncare multă şi grasă, românească. Tort de casă care – cine ştie de ce, nu seamănă la gust cu cel de-acasă. Am ascultat colinde cu Hruşcă. Am jucat cărţi… Am mîncat seminţe de floarea soarelui şi pistacios – fistic. Prăjite, sărate… Nu mai întîlnisem acest obicei, noi petreceam Crăciunul "în familie".
Bradul era frumos – dar uscat. Îl făcuseră de prin noiembrie, aşa cum se obişnuieşte aici. Până de Crăciun începe să se scuture, te-apucă greaţa de el, nu puţini îl dau afară… Am serbat totuşi Ajunul, deşi ne-am adunat şi de Crăciun, ca nord-americanii. Am mîncat şi curcan – fetele gazdei au vrut. "*Maaam, toată lumea mîncă curcan!*". A fost prezent şi soţul Marei, deşi sunt în divorţ. El vine la toate petrecerile, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Din afară nici nu ai bănui asta. Ea zice că-i bolnav. E posibil. Un neadaptat, nu-şi găseşte locul. Se pare că are o manie depresivă, deşi nu vrea să recunoască. Pentru români, a fi depresiv înseamnă să fii nebun...
La petrecerea de Crăciun cu firma a fost OK. Mi s-a dat un plic cu cinci sute, ceilalţi au primit un al treisprezecelea salariu. Eu lucrasem doar două luni… Ţuşcă s-a bucurat: trebuia să trimitem bani pentru un nepot. Se apucase să rupă falca unuia, dacă nu dădeam şpagă, făcea puşcărie.
- Cum rămîne cu prinţipurile? Cu şpaga, cu justiţia coruptibilă…?
- E nepotu-meu. Ce vrei să fac?
- Să-l laşi să plătească prostia făcută.
- Nu ştii ce vorbeşti. Noi întotdeauna ne-am ajutat, unchiu Gheorghe intervenea pentru noi.
Unchiul Gheorghe fusese ofiţer de miliţie. Cînd cineva din familia destul de extinsă a nevestei dădea de greu, vreo amendă, vreun proces, apela la el – şi scăpa. Dar nu, asta nu era "corupţie". Corupţie era numai cînd luai şpagă de sute de mii… Mica şpagă, micul trafic de influenţă la care participa voios şi lipsit de grijă tot poporul român, era ceva de la sine înţeles…

Cînd a aflat că biletul de Revelion costase o sută optzeci – unul! – o apucaseră pandaliile. Nu a liniştit-o nici vestea că la alte restaurante costase dublu – iar la Space Centre chiar cinci sute. Şi bine că n-am luat acolo, s-a auzit că nu se va mai face. Cineva ameninţase cu o bombă…
- De ce?
- Naiba ştie. Se pare că americanilor a început să le fie teamă de un atentat. Au învăţat că lumea îi urăşte, mai ales arabii. Cred că de ce le este teamă, nu vor scăpa…
La putere venise Bush junior. Peste un an şi opt luni, WTC avea să cadă în flăcări.

Deschid computerul. Nu intrasem niciodată ziua, în timpul săptămînii. Ia să vedem pe cine întîlnim… Sunt 1238 in room #romania. Se intră şi se iese ca la balamuc… alunitza, anca, anda, ania, aria, a-ta… a-ta? Man!... bambina, bruneta, buna-la-pat… Jesus! Aha! (buna-la-pat is banned) chris1, chris2, chris 9… cris1, cris3, cris 21… E şi greu să găseşti un nick cu atîţia… 1238, ba nu, 1247! În acelaşi room…
Ce naiba fac toţi oamenii ăştia? Nu mai sunt teatre, baruri, filme? Cam rece de plimbare, probabil… dolomita… dracoiaca, dracugol, efigenia, hm… elena1, elena21, elena24, elenaXXX… ermetica, evelina, evidenta… evidenta? Facaletz, ăsta are probabil 15 ani… farash… ficat?... frumoasa, ei da!... frumushica, păi… funduletz… hihihi…
<maya>: victor?
<victor50>: hi
<maya>: cred ca esti tu. Ti-ai pus 50
<victor50>: sa nu-si faca fetele visuri desarte
<maya>: :-) ce bine imi pare! Ai disparut de tot
<victor50>: ti-am zis ca ma mut
<maya>: te-ai mutat
<victor50>: ti-am zis ca ma mut
<maya>: da. Cum e acolo?
<victor50> aici nu ninge, ploua
<victor50>: toata saptamina. Bacovia se impusca pe-aici…
<maya>: altfel?

<victor50>: e frumos. Vin sarbatorile
<maya>: da :-(
<victor50>: nu te bucuri?
<maya>: de ce sa ma bucur?
<victor50>: a fost Craciunul, vine Revelionul…
<maya>: cine mai tine craciunul? Iar revelionul…
<maya>: il voi face iarasi singura
<victor50>: fratele?
<maya>: cu prietenii, la o vila
<victor50>: de ce nu mergi cu ei?
<maya>: ma simt prost, se simt prost
<victor50>: nu vorbi. Zimbeste. Dansezi, fumezi
<maya>: nu fumez
<victor50>: foarte bine! Nu fumezi… bei?
<maya>: cite un pahar
<victor50>: da, si tata obisnuia sa bea cite un pahar… pina termina sticla. Pina termina sticlele :-)
<maya>: nu, nuu… cite un pahar pe seara
<victor50>: stai bine. Eu am baut un pahar de Craciun. Unul de ziua mea…
<maya>: cind a fost ziua ta?
<victor50>: in august. Nu-mi spune la multi ani
<maya>: :-) esti, deci, fecioara
<victor50>: eh, ce sa fac si eu?...
<maya>: barbati mindri, frumosi, artisti…
<victor50>: da, vad ca sunt meserias la vorba, uneori pictez… ma apuc de scris!
<maya>: esti mindru?
<victor50>: nici frumos
<maya>: sa stii ca nu conteaza
<victor50>: ma bucur ca spui asta. Te duci la revelion?
<maya>: nu
<victor50>: este milenium. Data viitoare vom fi cu adevarat BATRINI!
<maya>: :-) da. Imi tot zic ca o fi ceva adevarat cu acel Y2K, sa se duca dracului toata sandramaua!

<victor50>: acum ce faci, imi colinzi? :-)
<maya>: :-) ma simt mai bine, imi venea sa pling
<victor50>: de ce? Uite citi sunt aici: 12…52 Fiuu!
<maya>: 1252 de oameni singuri
<victor50>: cu visuri
<maya>: da. Care vor fi singuri de revelion
<victor50>: nu neaparat. O multime de pustime. au deja aranjat. ai tai vin acasa?
<maya>: au venit. Au pus albinele la iernat, se mai duc la primavara
<victor50>: deci, nu vei fi singura
<maya>: bada. Ei se duc in vecini. Nu ma intreba, nu ma duc cu ei!
<victor50>: nici nu te intrebam…
<maya>: cum de intri in timpul saptaminii?
<victor50>: sunt in vacanta. Pina pe 10
<maya>: nu pleci niciunde?
<victor50>: unde?
<maya>: nu stiu. Oriunde. undeva unde e cald, si soare, si mare…
<victor50>: acolo nu-i zapada. Craciun fara zapada?
<maya>: atunci, vino in Romania!
<victor50>: nu ma tenta :-)
<maya>: chiar vii? Cu tine nu m-as bilbii
<victor50>: de ce nu?
<maya>: ca stiu ca tie nu ti-ar pasa. Nu trebuie sa ma controlez *Drace!*
<victor50>: din pacate, nu pot. Biletele de avion sunt epuizate. Or mai fi la clasa ‘business’, dar ‘business’-ul meu nu-i atit de infloritor…
<maya>: daca stiam, iti spuneam mai demult
<victor50>: maya, nu veneam, oricum. Am deja aranjat revelionul, am program pentru fiecare zi din aceasta vacanta
<maya>: oh, desigur
<victor50>: si apoi, nu uita Whistler este la doar 2 ore
<maya>: Whistler?
<victor50>: cea mai mare statiune de iarna nord-americana.

<maya>: ok stai mult cu mine?
<victor50> Nu cred. Cit e ceasul acolo? Aproape 12?
<maya>: nu mi-e somn
<victor50>: dupa numarul de romani in room, nimeni nu doarme in tara. Si toti au computer…
<maya>: nu, sunt la e-cafe, e mai ieftin noaptea. 20 mii pina dimineata
<victor50>: si stau toata noaptea? God!
<maya>: pasiune mare. ai grija sa nu te prinda :-)
<victor50>: :-) imi amintesc de o intimplare
<maya>: povestea de seara?
<victor50>: :-) se intimpla prin august
<maya>: nu ne stiam inca
<victor50>: nu, abia incepusem sa intru
<victor50>: vorbeam cu doi tipi, un baiat si o fata
<victor50>: au vazut ca sunt din Canada si ma intrebau cum sa faca sa vina si ei
<maya>: desigur
<victor50>: eu ii intrebam: ce naiba cautati pe internet, pe la 10, cald, vara…
<victor50>: erau la Costinesti
<maya>: :-)
<victor50>: le ziceam la amindoi, ca vorbeam cu ei simultan
<victor50>: faceti-va scoala, casatoriti-va, adunati ceva experienta si bani
<victor50>: va fi mai usor asa.
<victor50>: zice el: dureaza prea mult
<victor50>: eu: well, viata e lunga, esti tinar, ai timp…
<victor50>: el: nooo! E scurta. Daca n-o traiesc acum, cind?
<maya>: da, vrem sa se intimple totul IERI
<victor50>: exact. Ea: poate cum zici, dar eu fac contabilitate. Se cauta acolo?
<maya>: chiar, se cauta?
<victor50>: doar daca ai diploma canadiana. Altfel, nici viza nu-ti dau…
<maya>: :-(nici o sansa?

<victor50>: asa a intrebat si fatuca :-) doar sa te mariti, zic eu
<victor50>: ajungi aici, mergi la scoala. In citiva ani iesi economist
<maya>: zic si eu ca fata aia: nu mai am timp. Am 32
<victor50>: mai ai 33 pina la pensie! O viata sa tot muncesti :-)
<maya>: daaa… de aceea traim, sa muncim?
<victor50>: cam de aia. Daca vrei sa te distrezi, stai in Romania
<maya>: aici iti trebuie bani sa te distrez
<victor50>: si aici :-) si timp. Aici timp nu prea ai. Muncesti. Cind iesi la pensie, calatoresti - daca ai bani…
<maya>: :-(atunci de ce traim?
<victor50>: la intrebarea asta fiecare gaseste un raspuns diferit. Tu de ce traiesti?
<maya>: crezi ca stiu? Inca nu mi s-a implinit nici un vis
<victor50>: poate ai visat vise gresite
<maya>: tie ti s-au implinit visele?
<victor50>: nu chiar. Eu am altfel de vise
<maya>: nu ai visat sa ajungi in America?
<victor50>: niciodata
<maya>: ce noroc au unii!
<victor50>: nu poti sti. Viata este o balanta. Cind ti se implineste ceva, nu ti se implineste altceva
<victor50>: si nu intotdeauna ti se implineste ce este important
<maya>: ce iti lipseste?
<victor50>: greu de zis. Uneori, cultura romaneasca
<maya>: esti nebun? cui ii mai pasa de cultura?
<victor50>: cui nu o are. Tu, daca o ai, nu-ti lipseste
<maya>: da, sigur, asa in mare, ai dreptate, dar ce fericire iti poate aduce aceasta?
<victor50>: repet, iti lipseste cind nu o ai. Cind vezi ca societatea in care traiesti nu o poate inlocui
<maya>: ok, te cred
<victor50>: nu ma crezi :-) nici eu nu am stiut, pina nu am implinit 5 ani pe-aici
<maya>: de ce 5 ani?
<victor50>: 5 ani esti prea busy ca sa te integrezi

<victor50>: cind te-ai integrat, vezi ca mai sunt multe altele care iti lipsesc…
<maya>: ce? Cultura romaneasca?
<victor50>: si aia. Un mod diferit de viata. Prietenii, rudele, peisajul
<victor50>: mai ales limba
<maya>: hm.. da, noi le avem. Dar voi nu aveti acolo asa ceva? Doar sunt oameni peste tot
<victor50>: sunt, dar straini. Alta limba, alta cultura. Muzica diferita, peisaj diferit… nu esti ACASA!
<victor50>: omul este ca o celula intr-un organism.
<victor50>: daca organismul dispare, celula poate supravietuieste, dar va functiona fara rost
< victor50>: pina vin 'anticorpii' si o distrug…
<maya>: de ce nu te integrezi?
<victor50>: m-am integrat. Dar este alt organism. 'memoria' ADN nu-mi da pace
<maya>: de aceea vii pe aici
<victor50>: exact
….
<maya>: cum a ramas cu cei doi?
<victor50>: ei i-am spus: marita-te. Nu cu mine;-)
<victor50>: 'de ce nu cu tine?'
<victor50>: 'pentru ca eu nu ma insor. gaseste-ti un baiat de virsta ta, IT-ist daca se poate'
<victor50>: 'am pe cineva'
<victor50>: 'de ce nu esti cu el pe plaja?'
<victor50>: 'oh, el a plecat in tabara'
<victor50>: 'de ce nu te-ai dus cu el?'
<victor50>: 'am zis ca fac un dus'
<maya>: hihihi
<victor50>: 'de fapt, nici nu-l prea iubesc'
<maya>: mda
<victor50>: sa scurtez povestea: ii zic: uite, vorbesc cu un tip, zice ca-i IT-ist
<victor50>: vezi, poate va cuplati

<victor50>: iata-ma si petitoare…
<maya>: :-) si?
<victor50>: era 'iubitul'…
<maya>: lol
<victor50>: asa e si in viata
<victor50>: cautam fericirea la dracu-n praznic, si ea poate ca e linga noi
<victor50>: cei doi au disparut, cred ca s-au luat de ciuf :-)
<maya>: mda
<victor50>: ti-am spus povestea, acum plec
<maya>: :-(mai stai, te rog. Nimeni nu mi-a spus povesti
<victor50>: am avut o prietena
<maya>: chiar?
<victor50>: cum altfel? hei, am fost si eu tinar!
<victor50>: si nu intotdeauna urit :-)
<maya>: :-)
<victor50>: ea era orfana. Nu ii spusese nimeni povesti
<victor50>: mai mult in joaca, am inceput sa ii spun eu
<maya>: chiar?
<victor50>: da. Trei ani! In fiecare zi una. Poate peste 1001
<maya>: si nu te-a iubit?
<victor50>: ba da
<maya>: unde este acuma?
<victor50>: asta e o alta poveste
<victor50>: trebuie sa plec. Ne mai vedem
<maya>: pe curind :-)
<victor50>: pa

Klick
Într-adevăr, apa e caldă. Sunt la o sută de paşi de nisip şi abia îmi vine deasupra gleznelor…
Klick

- Ţuşcă, hai să-ţi spun o poveste…
- Ce-ţi veni?
- Nu ţi-am mai spus de mult.

- …da…
- Îţi spun?
- Mi-e somn… Ştii ce mă gândeam?
- Eh?
- Nu mai facem dragoste ca pe vremuri.
- Am mai îmbătrînit… Nici tu nu ai chef tot timpul.
- Nu insişti destul. Să ştii că vreau copil.
- Păi, să-l facem.
- Nu glumesc! Vreau copil!
- Nu cred că ne ferim în ultima vreme… Să mergem la un doctor, poate e ceva rău…
- Cum o să merg la doctor? Spune că nu poţi!
- Păi, de unde ştii dacă **eu** nu pot?
- Aşa, dă vina pe mine!
- Ţuşcă, nu dau. Mergem la doctor şi aflăm…
- Pe mine nu mă vezi la doctor! Du-te tu, tot stai degeaba pe-acasă. Măcar dacă ai fi făcut curat…
- Am făcut, dar nu ştiu să fac ca tine.
- OK. Mi-e somn.
- Îţi spun o poveste?
- Cum vrei…
- Îţi spun. Pe care s-o spun? Cu ce vrei să fie? Cu feţi frumoşi, oameni isteţi, călătorii…? Ţuşcă?... Ţuşcă?...

Dragă Maria,

A trecut ceva timp de cînd ţi-am scris ultima scrisoare. Am văzut că ai panicat :-) Nu, sunt OK. Nici nu te-am uitat. M-am mutat cu serviciul şi casa – nu am avut internet pînă acum. Oricum, asta nu are nici o legătură cu drumul meu spre Canada. Dar, să mă mai întorc o dată cu zece ani în urmă.
Am avut o relaţie destul de specială cu şeful meu – inginerul şef, apoi, directorul tehnic al grupului de şantiere. Era un oltean, cam cu zece ani mai în vîrstă decît mine. S-a întîmplat ca prin 85-86 să merg în inspecţie la Cugir. Era acolo o 'intreprindere mecanica', de fapt o fabrică de armament, ca atîtea în ţară. Aveau un hotel nouţ – dar cam plin, aşa că am stat cîteva zile (şi nopţi) cu inginerul şef. Ne întîlneam seara, dar, neavînd altceva de făcut, stăteam mult de vorbă. Nu era deloc prost, avea o pasiune ascunsă pentru mobilă. Mai precis, cumpăra mobilă veche şi o recondiţiona. Era meseriaş ca tîmplar…
Cu timpul, am devenit destul de deschişi în a ne mărturisi gîndurile. Aşa că nu mi-a fost teamă (de fapt, nu prea-mi era teamă de securişti, şi asta nu ştiu dacă din frondă sau din inconştienţă), să-l întreb de ce se vîră să participe la "congrese".
- Eşti băiat deştept, cum te simţi ca aplaudac printre tot felul de neaveniţi?
Mi-a mărturisit că lui mai mult şi mai mult îi place să conducă oameni.
- Nimic nu e mai frumos, zicea. Da, să am probleme şi să le găsesc soluţii, e şi asta, dar mai ales să văd oamenii mişcînd la dorinţele mele, la gîndurile mele, la ordinele mele. Să-mi văd soluţiile puse în practică de ceilalţi – care devin un fel de extensie a trupului meu, ca nişte roboţei… Nu, mai curînd ca nişte marionete. Comandate de mine ca prin nişte sîrme invizibile. Pentru asta sunt în stare de orice, să aplaud, să trimit telegrame, să pup în cur pe cei mai mari decît mine… Ei îşi au satisfacţia lor măruntă, dictată de orgolii şi vanităţi mărunte – eu îmi am satisfacţia mea.
- De păpuşar.
- Da, de păpuşar. Gîndeşte ce vrei, dar eu îmi folosesc puterea spre bine, spre producerea unor valori de care beneficiază ceilalţi. Nu doar din fudulie, să-mi arăt puterea. Am înaintaşi, poate fără nume. Ei au construit piramidele, Zidul Chinezesc, Canalul Panama… Nişte păpuşari care au mînuit cohorte, armate de meseriaşi…
Am rămas, într-un fel, prieteni. De multe ori, după program, mă ruga să trec pe la el. Îmi arăta ce scaun sau scrin a mai recondiţionat. Cumpăra mobilă de prin consignaţii, uneori doar pentru lemn – pentru a avea cu ce repara alte piese, mai preţioase. Învăţase să le dea o patină aproape autentică – nu, nu făcîndu-le să pară 'vechi', dimpotrivă, un scaun Louis 16 părea nou-nouţ. Îi plăcea mai ales să migălească la volute şi figurine… Era, în felul lui, un artist. Şi stăteam de vorbă…
Prin 88 a ajuns director tehnic. Acum avea mai multă putere. Devenise şi şeful meu direct. Nu-mi făcea favoruri. M-a chemat şi mi-a spus că 'dosarul' meu nu-mi poate permite să merg

să controlez lucrările din Egipt, va trimite pe altcineva. Pur şi simplu. Şi odată m-a întrebat dacă drumurile prin ţară, nu întotdeauna justificate, nu sunt călătorii turistice pe banii întreprinderii – dar mi-a aprobat decontările. Ştia că adevărul e undeva pe la mijloc, îmbinam utilul cu plăcutul :-)

Cînd preşedintele de sindicat a cerut să fiu dat afară, l-a susţinut. După ce revoluţia a reuşit, el mi-a comunicat că a fost un act formal, fără consecinţă…

- Dar m-ai dat afară.

- Da. Şi te-aş da din nou. Mie nu-mi plac protestele, răzmeriţele. Şefii sunt şefi, trebuie respectaţi.

- Şi Ceauşescu?

- Şi Ceauşescu. Cred că trebuia judecat, legal. Aşa, vom rămîne pe conştiinţă cu un act de răzbunare, nu unul de justiţie. Enfin… Cred că avea dreptate.

- Şi acum ce fac?

- Îţi vezi de treabă.

- Văd că şi tu îţi vezi de treabă, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimica.

- Nu s-a întîmplat nimica – din punctul meu de vedere. Orice regim are nevoie de păpuşari – aşa cum ştiu că-mi spui tu în gînd… Sunt un inginer bun, sunt un manager bun – e nevoie de aşa ceva.

- Cu ceva lins în fund, poţi ajunge chiar în Minister.

- Da, mi-a zîmbit. Am scăpat de aplauze şi telegrame. Relaţiile sunt bune întotdeauna. Cred că o să stau pe lîngă fesenişti, acum ei sunt puternici. Mihali (fostul preşedinte de sindicat) este în consiliul judeţean – are să-şi plătească ceva poliţe faţă de mine… O mînă spală pe alta – învaţă acestă vorbă. Nu eu am inventat-o – jidanii. Şi ei conduc lumea!

După cîteva luni am început să am probleme cu colegii. Îşi înregistraseră firme particulare şi concurau întreprinderea la care lucrau. Mergeau la licitaţii ca din partea întreprinderii, şi cereau bani mulţi. Pierdeau astfel contractele… în favoarea propriilor firme. Făceau lucrările cu muncitorii, maşinile, utilajele, sculele… întreprinderii. În timpul de lucru al întreprinderii. Banii îi luau ei. Au început să vină la mine să le semnez actele de control – trebuia să dea instalaţiile autorizate.

- Semnez… dar cine sunt ăştia?

- Ei, lasă, ia de-aici cinci sute…

- Nu te supăra, dar nu semnez. Nu ştiu cine a făcut lucrarea.

- Eu am făcut-o. Şi meşterul Samoilă, îl ştii. Lucrarea e bună, poţi să o verifici.

- Nu o verific, eu verific numai lucrările întreprinderii unde sunt angajat.

Au început să mă reclame la 'şefu', la Păpuşar. M-a chemat la el acasă, într-o seară.

- Cred că va trebui să te dau afară, mi-a spus, liniştit. Îmi dai peste cap afacerile.

- Credeam că este important ca întreprinderea al cărei director eşti să meargă bine.

- Nu are cum merge. Eu nu o văd rezistînd mai mult de un an… Nu vreau să cad cu ea – aşa că-mi pregătesc de-acum cuibul cu ouă.

- Să cred că eşti în spatele acelor firme fantomă, înfiinţate de şefii de lot?

- Cum credeai tu că au apărut? Nu te-ai convins că în întreprinderea MEA nu mişcă nimic fără ca eu să ştiu?

- Te ştiam cinstit.

- Zic şi eu: îmi iau înapoi ceea ce am pus ani de zile. Dar e mai mult de-atît. Dacă n-o iau eu, o iau nişte neisprăviţi. O vînd la fier vechi… Aşa, eu o să continui o activitate folositoare.

- Ai nevoie de păpuşile tale…

- Să ştii. Dacă ai accepta, tu ai fi singurul pe care l-aş angaja fără să clipesc.

- De ce? Eu nu sunt din lumea ta.

- Tocmai de aceea. Am nevoie de unul ca tine. Chiar numai să am cu cine-i compara pe ceilalţi. Cu cine să mă compar eu însumi. Dar nu cred că vei accepta…

- Plec din ţară, m-am hotărît să-i spun.

- De ce oare nu mă mir? Am fost convins de asta – îşi răspunse singur. Nu stai să vezi ce se va mai întîmpla?

- Cred că ştiu.

- Da. Cred că şi eu ştiu. Dacă aş fi fost ca tine, aş fi plecat şi eu, deşi sunt mai bătrîn decît tine. Dar acolo vor trece ani mulţi, poate toţi anii, fără să mai ajung în situaţia de a-mi face armata mea de roboţei. Nu, eu nu pot pleca. Mai bine fur întreprinderea asta cu bucata, cu ajutorul celorlalţi. Cînd pleci?

- Peste două săptămîni.
- Atunci, nu te dau afară. Numesc altul în locul tău, pe tine te trimit în delegaţie. Ultima dată. Pe la Sibiu, şi Cugir, şi Arad, Timişoara, Lugoj, Reşiţa, Ploieşti... Două săptămîni. Ai timp să vezi ce se întîmplă în toată ţara. Dacă nu vrei să pleci, nu pleca. Nu o să te întreb nimic, îţi dau salariul pe două săptămîni în avans.
Am fost doar pînă la Cugir, trebuia să inspectez o instalaţie. Acolo am aflat cum bandiţii din orăşel făcuseră şi ei "revoluţie". Atacaseră postul de miliţie şi îi dăduseră foc, arzînd arhivele. Miliţienii aflaţi în clădire au ars acolo, ca eroul din 'Orfeu în infern', filmul cu Brando şi Magnani, dacă nu mă înşel. 'Revoluţionarii' nu le-au dat voie să iasă afară, deşi se rugau de ei, spunînd că au copii de crescut… Acum, oamenii umblau pe străzi privind în pămînt, ruşinaţi…
Nu m-am mai dus înapoi. Aveam de făcut bagajele… Am stat totuşi două zile în Sibiu, acolo petrecusem scurtul 'voiaj de nuntă'… Şi într-o noapte ne-am suit în trenul care ne ducea spre Bratislava. Ştiam că nu ne vom mai întoarce – fără a şti ce urma să ne aştepte.
La mulţi ani!

Vick

Vick, Vick!

Ce surpriză mi-ai făcut! Darul tău de Crăciun. Credeam că te-am pierdut pe alte drumuri, spre alte zări… Citesc şi-mi dau seama cît de puţine ştiu despre acea perioadă. Şi cît de cunoscute îmi par toate. Recunosc, mie atît de puţin îmi pasă. Îmi văd de viaţa mea, am un sentiment de neputinţă faţă de ce se întîmplă la nivel înalt, văd oameni din urbea mea devenind milionari – şi nu poţi şti de unde şi cum, toţi sunt atît de săraci… Viaţa mea se scurge plictisitor şi cenuşiu, între orele de matematică, vacanţe, corecturi de teze, plimbări pe faleza bătură de vînt, mici cancanuri şi şuete, mult mai îngrijorată de costul unei rochii sau a unei perchi de pantofi pe care trebuie NEAPARAT să le am… Şi, iarăşi, totul într-un cenuşiu permanent… Ţi-am spus că port ochelari? Heliomatici, nu de vedere? Soarele îmi răneşte ochii, mă face să lăcrimez, să mă doară capul, să vărs chiar. Ce ironie, pentru cineva trăind pe malul mării!? Chiar şi acum îi port, cînd norii joşi şi vineţii coboară peste oraş. Da, iarna e urît la Mare!
La şcoală e OK, unul din elevi s-a calificat la Olimpiada pe ţară. Singura bucurie. Directorul a fost porc, a încercat să se dea la mine, i-am zis că-l plesnesc şi-l bag în mă-sa. Acum umblă cu şuşoteli… dar cel puţin mă lasă în pace. L-am ameninţat că îl spun prietenului, şi el e mai puţin răbdător. În schimb, face arte marţiale :-)
Ai, deci, nevastă. Te-a însoţit… Ce frumos. Şi noi vom pleca împreună, cînd vom pleca. Vezi, nici nu mai gîndesc "dacă vom pleca"! Abia aştept continuarea poveştii tale.
Cu drag,

Maria
PS. La mulţi ani!

A trecut şi Revelionul. A fost frumos. A fost altfel. "Clasă"… Am plecat flămînzi de la restaurant, dar am avut fineţuri… Trufe, pate de gîscă, caviar, un medalion de vită cu ornamentaţie colorată… Un amestec de salate de toate felurile şi culorile, cu puţină zeamă de lămîie. Cred că au folosit o linguriţă să ni-l pună pe platou. O felie de tort de ciocolată – o minune! – a trebuit să dau partea mea lui Ţuşcă, nu-i ajunsese nici pe-o măsea… Nu-i nimic, tot stă sacoul strîns pe mine. *Gordon Rouge* şi vin franţuzesc acru… Pardon, sec. Am dansat pe muzică de caf-con, franţuzească. Imediat după 12 am ieşit pe străzile Seattle-ului. Artificii, oameni veseli şi cam beţi. La fel, femeile. Nu a plouat, vreo 7-8 grade, senin.
A trecut, deci, Mileniul. Suntem mai bătrîni cu o mie de ani. Ceasurile nu s-au oprit, luminile nu s-au stins, computerele sunt bine merci… Cei care veniseră cu teoria apocaliptică Y2K au făcut un purcoi de bani, ca şi firmele care au oferit 'soluţii' care să te pună la adăpost de "bug". Spaimele au fost amînate pentru altcîndva. Sectele apocaliptice au început să recurgă la afirmaţii vagi, "nimeni nu ştie, decît Tatăl!", "vine ca un hoţ"…

"IT'S AT HAND!" Doar adventiştii dau o anumită dată, peste vreo două decenii... Dacă nu se întîmplă acel 'advent' atunci? Nu se fac de toată minunea?

Tot ce-mi doresc este o viaţă liniştită, alături de soţia dată mie de Dumnezeu. Simt o răceală strecurîndu-se între noi, cu fiecare zi care trece. Am fost fericiţi împreună, de Revelion, dar am făcut eforturi să fim. Nu a fost acea fericire naturală, simplă, normală, a anilor trecuţi. Am simţit, nu ştiu de ce, că mă aflu într-un 'armistiţiu', într-o 'încetare a focului'...

- Ţuşcă, ce-ai vrea tu de la noul an?
- Nu ştiu. Să termin şcoala.
- O termini la vară. Mai ai un examen şi ăla mare. Le iei.
- Nici nu ştii ce greu este...
- Le iei! Pui pariu?
- Nu pun pariu.

Ştiu că nu prea pune pariu, deşi îi place să joace la cazino. La maşini, pe cîţiva cenţi. Probabil îi place speranţa că poate vor cădea cîteva monede. Şi certitudinea că nu riscă prea mult.

- Altceva, ce vrei?
- Nimic. Tu?
- Să fim împreună.
- Mută-te la Vancouver.
- Nu să **locuim** împreună. Să **fim** împreună.
- E revelion, nu-mi strica plăcerea.
- Ce e rău între noi, Ţuşcă?
- Nimic nu e rău. Ce e cu tine? Te simt schimbat.

Oi fi schimbat? Poate sunt. Numai eu simt? Doamne, dă-mi noroc. Şi gîndul cel bun! Nu-mi pot lua gîndul de la chatt. Îi duc lipsa...

<maya>: :-) la multi ani
<vic50>: la multi ani
<maya>: singur?
<vic50>: chiar mi-am luat ramas bun de la cineva
<maya>: ok. Se tin fetele de capul tau, ca mustele
<vic50>: ca mustele
<vic50>: vor sa se marite cu un canadian :-)
<maya>: :-) cum a fost revelionul?

<vic50>: scump. A trecut. Cu bine
<maya>: doar atit?
<vic50>: tu?
<maya>: pina la urma am fost cu frate-meu
<vic50>: ma bucur. Cum a fost?
<maya>: nu a fost rau. M-am simtit ca magarul intre oi
<maya>: nu am vorbit nimic cu nimeni
<maya>: unul a incercat sa ma sarute
<vic50>: good for you!
<maya>: nu fi rau!
<vic50>: chiar nu sunt. Ma bucur
<maya>: eu nu. are doar 21...
<vic50>: inseamna ca arati bine :-)
<maya>: da-l in ma-sa. Pentru unii o femeie e o femeie
<maya>: iarta-mi vulgaritatea.
<vic50>: e ok
<maya>: nu-i ok. mi-a stricat seara
<maya>: m-a luat la dans, a incercat sa ma sarute, pe urma m-a invitat 'sus, sa facem dragoste'
<vic50>: :-) pur si simlpu
<maya>: cind l-am refuzat, m-a injurat. Daca nu era frate-meu, ma lovea
<vic50>: :-(
<maya>: nu stiu cine se inchipuie a fi
<vic50>: banuiesc ca nu a fost refuzat prea des
<maya>: stateau si susoteau intre ei, privind spre mine
<maya>: l-am rugat pe Adi sa ma duca acasa
<maya>: mi-era teama ca ma vor astepta afara, la plecare, sa ma violeze
<vic50>: mda. Alta lume pe la voi. O fi si pe-aici, nu stiu eu...
<maya>: cred ca 9 din 10 fete si-o puneau
<vic50>: wrong girl
<maya>: :-) da, a trecut
<vic50>: in afara de tine si alte 5-6 fete, am vorbit intimplator cu vreo 40-50 de persoane: fete, barbati... si o baba
<vic50>: cred ca 90% din ei vorbesc numai despre sex

<maya>: se crede ca este singurul lucru care mai conteaza
<vic50>: ma uitam zilele trecute la un site
<vic50>: 'anuntul tau', cred ca ii zice. Mai mult sa aflu preturi la pamint
<vic50>: m-am uitat si la 'matrimoniale'
<maya>: vrei sa te insori? Stiu citeva fete bune
<vic50>: stiu si eu :-)
<vic50>: nu stiu daca erau 3-4 anunturi 'matrimoniale', in rest
<vic50>: numai fete frumoase, 'pline de imaginatie', 'fara complexe', 'experimentate', 'fara bariere'… in cautare de 'barbati genero□i si discreti'
<maya>: lol. Da, si barbati 'virili' in cautare de femei 'generoase si discrete'
<vic50>: imi place acest 'generos'. Nu bogat, poti fi bogat, dar deloc 'generos'
<maya>: cum ai vrea sa fie fata pe care ai cauta-o?
<vic50>: nu m-am gindit. Normal, daca nu am cautat :-)
<maya>: vorbesc serios. Cum ar trebui sa fie?
<vic50>: sa ma iubeasca.
<maya>: si?
<vic50>: dupa 'iubeasca' am pus punct.
<maya>: numai atit?
<vic50>: NUMAI? Este TOTUL! Daca dragoste nu e…
<maya>: asa e. m-ai intristat. e asa de greu sa gasesti asa ceva?
<vic50>: nu stiu. Au fost femei care m-au iubit.
<maya>: cred
<vic50> ce cauti tu?
<maya>: un om care sa ma inteleaga
<maya>: care nu-mi observa bilbiitul,
<vic50>: sa nu-i PESE de el
<maya>: da, exact
<vic50>: altceva?
<maya>: sa ma iubeasca si sa-l iubesc
<vic50>: nu vrei mult Cum trebuie sa fie ca sa il iubesti?
<maya>: bun, intelegator, spiritual, educat
<vic50>: trebuie sa ajungi sa-i cunosti aceste calitati

<maya>: nu inteleg ce vrei sa zici
<vic50>: sa zicem ca intri intr-o cofetarie. Intr-un colt e un tip caruia ii place de tine
<vic50>: e posibil acest scenariu?
<maya>: e posibil. Nu arat rau ca femeie, mai ales cind port mini
<vic50>: buun. Sa zicem ca se indragosteste de tine, incepe sa isi faca visuri… nu erotice :-)
<maya>: pot fi si erotice;-) si?
<vic50>: tipul e mic, chel, gras, nasul borcanat, ochelari grosi, o pata pe timpla stinga. Spre 50, imbracat fara gust si cam jerpelit, cu matreata pe guler… se vede ca nu are multi bani
<maya>: esti imposibil!
<vic50>: de ce? Tipul te iubeste. Adora sa te auda bilbiindu-te la el. Putin timid, spiritual, educat… sa zicem, ceva cercetator intr-un institut de stat
<maya>: :-)
<vic50>: intr-o zi isi ia inima in dinti si vine la masa ta. E prima data cind il vezi, nu l-ai bagat niciodata in seama. Ce ai zice?
<maya>: ce sa zic? Nu mi-ar place.
<vic50>: vezi? Asta te-am intrebat. Ce ti-ar place?
<maya>: un tip mai inalt, cam 180. solid, atletic. Saten sau brunet. Fata virila si curata, zimbitor, cu dinti frumosi…
<maya>: victor, tu cum arati?
<vic50>: ce importanta are? Eu nu voi veni niciodata la masa ta
<maya>: :-(de ce?
<vic50> eu traiesc in alta lume.
<vic50>: hai sa iti spun povestea. despre ce vrei sa fie?
<maya>: cum ai cunoscut-o pe fata pe care ai iubit-o?
<vic50>: care? Prima, a doua, a noua…?
<maya>: esti imposibil! Cea pe care TU ai iubit-o.
<maya>: sa nu-mi spui ca le-ai iubit pe toate!
<vic50>: nu-ti spun, ca nu m-ai crede
<vic50>: OK, dar sa nu spui lui Nimeni
<maya>: cui sa-i spun?
<vic50>: cui vrei tu, numa lui Nimeni nu :-)
<maya>: OK.

<vic50>: incep
<vic50>: si-au spus babele – si maica-mea
<vic50>: ca a venit vremea sa ma insor
<vic50>: ca prea mi-e bine
<maya>: :-)
<vic50>: si mi-au adus o fatuca ‘sa ma vada’
<maya>: devine palpitant! Si?
<vic50>: crezi? N-ai fost tu fatuca ;-)
<vic50>: eu pictam si inregistram muzica
<vic50>: in halat de casa, il foloseam si ca ‘sort’ de atelier
<vic50>: murdar, patat…
<vic50>: ma intreaba: ‘ce faci?’
<vic50>: zic: ‘pictez. Inregistrez beethoven’
<vic50>: ‘si altceva?’
<vic50>: ‘altceva nimic. Nu ma asteptam sa ma trezesc cu tine, poate schimbam halatul. Am altul, mai curat’
<maya>: hihihi
<vic50>: eu imi vad de-ale mele, ea se plictiseste de moarte… nu stiu daca se scobea in nas ;-)
<maya>: my god! incerc sa-mi imaginez…
<vic50>: pleaca. Se duce fata la o prietena
<vic50>: asta am aflat-o mai tirziu
<vic50>: si ii povesteste despre ‘beethoven’ cu barba si halatul lui rufos.
<vic50>: recunosc, purtam barba si aveam halat rufos
<maya>: si ascultai beethoven
<vic50>: da. Rid fetele de se cracesc (nu stiu cine folosea aceasta expresie…)
<vic50>: cea mai proasta afacere in tirg…
<maya>: tu nu ai considerat-o pe fatuca destul de buna?
<vic50>: buna la ce?:-) avea calitatile ei. De la munte, parinti bogati, ciobani necolectivizati, urda, cas, purcel, miel, salba de aur…
<maya>: lol
<vic50>: nu avea miere :-)

<maya>: grrr
<vic50>: cam simpluta. Nu cred ca auzise de beethoven pina atunci nu imi spunea nici fizic prea multe… Nu mai tin minte cum arata, desi am mai intilnit-o de multe ori dupa aceea.
<vic50>: prietena cu iubita
<vic50>: deci, a aparut iubita…
<vic50>: da. Prietena ei mi-a dat telefon peste citeva zile
<vic50>: spre seara
<vic50>: ‘nu ma intreba cine sunt, nici de unde iti stiu numarul. Nu ma cunosti. Nu am nimic de facut la ora asta, am chef sa vorbesc cu cineva la telefon. Ai chef? Ai timp?’
<maya>: asa a zis?
<vic50> exact asa. Nu o sa uit niciodata
<maya>: frumooos, ca in filme
<vic50>: mda.
<maya>: si?
<vic50>:: am stat de vorba cu ea 3 saptamini, seara de seara
<maya>: ?
<vic50>: la un moment dat am cam banuit cine este. ‘de la munte’, ca si fatuca
<maya>: cas, urda…
<vic50>: da. Apoi ne-am intilnit, ne-am placut, am omorit vreo 2-3 balauri si am trait fericiti ever after
<maya>: :-)
<vic50>: si am incalecat pe-o sa si ti-am spus povestea. Acum ma duc
<maya>: chiar? :-(
<vic50>: ce putem face? Domnul a dat, domnul a luat, fie numele Lui laudat…
<maya>: victor?
<vic50>: da?
<maya>: cu ea ai fost in aceeasi lume?
<vic50>: foarte mult. M-a judecat dupa voce si dupa minte, nu mi-a vazut matreata :-)
<maya>: imi dai si mie numarul tau de telefon?
<vic50>: calcam in lumea basmelor. Pa

Dragă Maria,

Deşi au trecut doar cîteva zile, îţi scriu din nou. O să dispar iarăşi pentru o vreme…
Unde am rămas? Cu bagajele, în gară. Dar, poate, înainte de a porni spre Bratislava, mai facem un ultim popas în ţară. Cîţiva ani în urmă. Mă apucasem deja de pictură. Vine într-o seară o tipă, cască ochii, stă în poveşti cu profa… Îmi părea cunoscută de undeva, nu ştiam de unde să o iau.. Blondă, subţirică, cu ochi albaştri, elegantă. A mai venit o dată, ne-a pozat să-i facem potretul. Foarte frumoasă femeie. Cînd m-am adunat să plec, mi s-a alăturat.
M-am mirat, în sinea mea. Nu eram bărbat urît, dar ea, evident, nu era "de nasul meu". Am mers pe jos, am însoţit-o pînă acasă, am stat în poveşti. Ne-am întîlnit şi-a doua zi, şi în următoarele. M-am îndăgostit de ea. Îmi intrase în cap ideea cu 'jumătatea' – şi-am spus că mi se părea cunoscută. Misterul mi s-a dezvăluit mai tîrziu.
Avusesem un bun prieten din copilărie, cu un an mai mare. Extrem de frumos. Nu 'bărbat' frumos, ci pur şi simplu frumos. Subţirel, nu prea înalt, brunet, cu ochi verzi, cu pielea smeadă şi fină… În rest, cinstit, tăcut, isteţ, sensibil, cam timid… Cînd mă gîndesc la "Cătălin, băiat de curte", figura prietenului îmi apare în faţa ochilor. Fata se îndrăgostise lulea de el. În ciuda protestelor – părinţii ei erau 'mahări' pe la Partid, în lumea 'bună' a oraşului, el băiat simplu, de familie săracă de muncitori… ea l-a vrut de soţ. Problema a rezolvat-o prietenul: a plecat în armată, de acolo la facultate în Bucureşti, acolo s-a însurat… Ea făcuse fixaţie, îl căuta cu telefoanele, cu telegramele, încerca să-l viziteze. El ajunsese să se ferească de ea ca de SIDA…
Şi ea m-a căutat pe mine. Ştia că suntem buni prieteni. Aşa o şi cunoscusem, îi întîlnisem o dată împreună. Spera ca, prin mine, să vină din nou în contact cu el. Din asta, cum ziceam, nu a ieşit nimic. Pe urmă am devenit prieteni, apoi iubiţi, şi ne-am căsătorit. Părinţii au strîmbat din nas, dar mai puţin. Tat-su mă ştia, uneori participam la şedinţe de investiţii la care era şi el prezent. Se informase, ştia că fac bani buni, inginer în Braşov. Fata lui nu reuşise la Facultate… O băgase, prin pile, la Centrul Teritorial de Calcul, operatoare la calculatoare.

Şi uite aşa, în timp ce prietenul meu "Cătălin" avea ca soţie o fătucă urîţică, ce nu îl ţinea sub papuc, ci efectiv îl bătea cu papucul în cap, eu aveam nevastă frumuşică. Pe tata-socru îl mai puneam în încurcătură prin limba mea cam slobodă. Ne aranjase o locuinţă 'în Centru', vize să mergem în excursii (în ţările comuniste, totuşi). Cărasem la adresa nouă jumătate din cărţi şi din discuri, dar ei nu aveau ochi pentru aşa ceva. În continuare se întrebau pe ce anume se duc banii mei… Ea nu se omora cu munca, era des la Bucureşti, avea prieteni pe acolo… Uneori mergeam împreună – deşi ea nu s-a împăcat niciodată cu prietenii mei din capitală.
A venit Revoluţia. Socrii au poposit la noi, vineţi. Cădea Ceauşescu, cădea Partidul, ce avea să se aleagă de ei? Nu s-a ales nimic rău. El a ajuns bine-merci la Minister, s-au mutat la Bucureşti. Pe urmă a ajuns şi parlamentar, poate senator… Soţia mirosea schimbarea în aer. Ne-a înregistrat imediat o companie privată, cred că una din primele din Braşov. Oarece, cu o activitate vagă, generală, care îţi permitea să faci orice şi să vinzi orice… A luat partener o persoană pricepută. 'Priceputul' era un vecin, asistent universitar. Pînă pe la mijlocul lui ianuarie nu-l băgase nimeni în seamă. Cînd, la primele proteste ale studenţilor ("21-22, cine-a tras în noi?"), a sărit pe podium şi a strigat în gura mare: "merg la Bucureşti! O să îl întreb direct pe Iliescu şi ai lui ce au de gînd!" S-a întors mult mai tăcut. L-am întrebat: "Ei, cum a fost?" "Oooh, domnul Iliescu este un om de milioane! Vrea numai bine ţării. Are dreptate, acum e momentul să avem linişte, să ne iertăm greşelile, să păşim împreună mai departe…" "E clar. Cu ce te-a cumpărat?" Nu cred că studenţii au aflat vreodată 'răspunsul' domnului asistent, dar acesta s-a înscris în FSN. Pe urmă l-am văzut pe lista lor de senatori. A fost şi prefect de Braşov, sub guvernarea acestora. Eu să nu-l văd, dar nevasta era mai tot timpul pe la ei pe-acasă…
Şi mai găsise un 'partener'. Doctor chirurg. Nu ştiu cît de priceput era, probabil nu uitase bisturiul în nimeni, dar se pricepea la afaceri. Fusese în Rusia, înainte de Revoluţie, cu o valiză de instrumente medicale. Cum nu se puteau cumpăra la piaţă, probabil magazionerul de la spital îi era "prieten". Le-a vîndut pe toate, vroia să cumpere televizoare color. S-a dovedit că e uşor să le cumperi, mai greu să le treci la vamă. A venit

acasă cu cîteva mii de ruble. Imediat după revoluţie s-a dus în Germania şi le-a schimbat în mărci. Mai tîrziu, cu banii 'firmei' (participase şi nevasta cu bani, şi Alin-fesenistu), a reuşit să treacă în Berlinul de vest, a schimbat mărcile redegiste în mărci adevărate şi a cumpărat un microbuz, pe care l-a umplut cu aparatură electronică…
Deci, în timp ce eu visam cai verzi pe pereţi cu Pro-democraţia, nevasta mă-mbogăţise, fără să ştiu. Devenisem burghez :-) Şi mă trezisem fără nevastă. Drumurile ei la Bucureşti deveniseră atît de frecvente, încît stătea mai mult pe acolo. Tăticu era la Minister, Alin pe la feseneu, doctorul şi el pe-acolo… Îşi deschiseseră un 'butic', începuseră să vîndă ce aduceau din Germania. Aveam marfă de şase mii, partea noastră.
- Dacă dispărea cu banii?
- Cine, Adrian? a rîs ea. De ce ar fi dispărut? În Germania, cu cinşpe mii, eşti vax albina. Aici se fac averile, dragul meu!
- Este totuşi o contrabandă ordinară.
- O fi. Cînd vom avea milionul, nu va mai întreba nimeni cum l-am făcut.
- Crezi că veţi avea un milion?
- Numai unul? a rîs ea veselă. Mai mult decît cred în Dumnezeu. Tu nu te pricepi. Pe tine ar trebui să te băgăm în politică, alături de Alin. Parlamentar, la început…
- Ce să caut eu în Parlament?
- Ehei! Protecţie, imunitate, relaţii, informaţii, fonduri… De ce crezi că se calcă 'ăştia' în picioare să intre?
Avea un dispreţ imens faţă de 'ăştia'.
- De ce?
- Nişte guzgani.
- Şi vrei să ajung şi eu 'guzgan'?
Pe urmă a venit tăticu, avea o hîrtie pregătită: divorţul. "Ce e asta?" "E mai bine pentru toată lumea. Nu sunteţi din aceeaşi lume. Ea nu poate fi fericită alături de tine…" Alături de cine poate?" "Se mărită cu Adrian" "Aha…" "Sunt amanţi de mult, vreo patru ani. Mergeau împreună la Bucureşti." "Ştiai?" "Sigur că ştiam. Nu înţelegeam de ce refuză să se despartă de tine. Acum s-a decis, a aflat că te cerţi cu cei de la serviciu. Că nu eşti deloc înţelegător. Că vrei să dărîmi lumea noastră… Să ştii, nu vei putea!" Începusem să bănuiesc acest lucru. Am semnat hîrtia, nu mai îmi păsa. Şi o altă hîrtie, că nu am pretenţie la banii din firmă.
OK, te întrebi, şi cum ai plecat însurat din ţară? S-a întîmplat o minune, în cele cîteva luni care au urmat. Aproape imediat, o fată mi-a dat telefon. Eram atît de plictisit, că am acceptat să stau de vorbă cu ea. Cînd am cunoscut-o, am întrebat-o, mai mult la mişto: şi tu vrei să te măriţi cu mine? Spre surpriza mea, a zis "da". Era cu paişpe ani mai tînără decît mine. Aşa că ei i-am spus să facă valizele. Fosta făcuse o criză de nervi cînd a auzit cîţi bani făcusem din vînzarea de cărţi şi discuri. A apărut cu tăticu să-şi ceară partea. I-am dat frumos afară. Eu, cînd semnasem hîrtia cu banii firmei, completasem: "aşa cum ambele părţi renunţă la orice pretenţie, de orice fel". Nu ştiu de ce o făcusem, cred că mă gîndisem mai mult la consecinţe spirituale, dar acum prindea bine. Transformasem toţi banii în mărci, ne-au prins bine în lagăr. Cu ultimii bani am cumpărat bilete de avion spre Edmonton. Dar asta avea să fie peste mai bine de şase luni. Deci, mai este pînă ajungem în Canada :-)

Cu drag, Vick

Dragă Vick

Iată-te încă în gară. Nu ţi-e frig? Stai cam de mult acolo :-) Credeam că după lecţia de istorie din ultimele scrisori, o să începi una de geografie…. Pe cînd una de religie, de politică internaţională? Ca să vezi… Puteai să fii în business, cu milioanele, sau în politică, senator chiar. Guzgan, haha. Aşa, sărac şi cu nevasta plecată. Mi-ar fi fost milă de tine – dacă nu aş fi gîndit mai întîi "călătorie sprîncenată". Ei, nu ţie. Şi nu aş fi aflat că te-ai ales cu o nevastă tînără. Vorbind cu tine şi ştiind că eşti mai în vîrstă, mă întrebam uneori cum este să iubeşti un tip mai în vîrstă. Acum ştiu că se poate. Şi mă bucur pentru tine, şi mă bucur că am şi eu un iubit şi nu poftesc să calc strîmb :-) Ce te făceai dacă mă îndrăgosteam de tine?

Cu drag, Maria

Au trecut două luni. Viaţa nu s-a schimbat prea mult. Cunosc tot mai bine Seattle, am proiecte peste tot în lume, în weekend merg la Vancouver.
Ţuşcă se mutase între Crăciun şi Revelion, un apartament relativ mare, cu parchet pe jos. Asta e bine, părul jigodiei e mai uşor de adunat. Aproape de lucru (zece minute pe jos) şi destul de ieftin. Şoseaua de Seattle trece prin faţa blocului… Schimbasem programul de weekend: după serviciu mergeam acasă şi mă culcam, cîteva ore. Pe la nouă seara plecam, pe la unşpe jumate treceam vama – găseam încă deschis la *duty-free*, să cumpăr ţigări. Pe la unu eram acasă. Înapoi plecam duminica seara, evitam astfel coada de la vamă spre State. Mă culcam pe la trei dimineaţa, dar nu era o problemă dacă ajungeam pe la prînz la serviciu... Doar că ploua mai tot timpul şi bătea vîntul din coastă. Era ca la nebuni: toată săptămâna era frumos, soare – iar în weekend ploua.
Sunt tot mai obosit, mai stresat. Mă surprind moţăind în faţa computerului. Sunt secunde pe şosea cînd pierd filmul… Sunt trist, uneori îmi vine să plîng…
- Ţuşcă, nu e bine.
- Ce se întîmplă? Ceva la job?
- N… nu. Sunt obosit.
- Parcă eu nu sunt? Dormi mai mult, tot nu ai ce face.
- Nu e asta. Mă doare şi capul, am uneori ameţeli. Nu m-a durut niciodată capul.
- Ia ***Tylenol***.
- Uit. Nu mă pot concentra. Uneori nu-mi pot focaliza privirea…
- Du-te la doctor.
Mă duc, la Seattle. Tot îmi plăteşte firma asigurarea. Asta nu înseamnă că e gratis: plătesc douăzeci pentru vizită, apoi un procent. Poate ajunge la peste sută! Plus medicamentele, care nu sunt deloc ieftine. Îmi descoperă tensiune şi glicemia mare.
- Ştii că ai diabet B?
- Ştiu. Iau pastile.
- Îţi faci testele zilnic?
- Nu. De cîteva ori pe săptămână.
- E o problemă serioasă, ar trebui să-i acorzi atenţia necesară.
Ştiu. Doar că mai ştiu că este singura boală căreia i s-a descoperit un surogat de tratament în urmă cu un secol şi,

de atunci, nimic. A crescut o întreagă industrie în jurul bolii, de miliarde de dolari anual: maşini de testat, *stripuri*, ace, carneţele, seringi, insulină normală, insulină ‘rapidă’, insulină ‘lentă’, pastile ‘să deschidă’, pastile ‘să închidă’, pastile… Trei din cinci suferă de această boală – boala ‘bogaţilor’. Cine ar avea interesul să găsească un remediu? Poate că el şi există deja, în vreun seif bine păzit.
Mi s-a mărit doza. Mi s-a dat şi alt tip de pastile. Glicemia este în control, tensiunea nu. Alte pastile. Sunt iarăşi, ‘sănătos’.
- Ţuşcă, nu e bine…
- Acum ce mai ai?
- Nu mă simt bine.
- Văd şi eu. Ştii că facem sex o singură dată pe săptămînă?
- În rest, nu sunt acasă…
- Stai două nopţi acasă.
- Vineri dorm…
- Vezi?
- Vin de pe drum, sunt praf. Sîmbătă dimineaţa nu ai chef, mă alungi cu picioarele…
- Vreau copil!
- Să-l facem atunci.
- Ai fost la doctor. El ce a zis? Sau nu i-ai spus despre problema pe care o ai?
- A zis că trebuie să mergem împreună. Acum sunt soluţii pentru a avea un copil. În cel mai rău caz, in vitro…
- Eu sunt sănătoasă! Şi sunt tînără! Nu mă prinzi pe la doctor…
- …
- Ştii, o să-mi cumpăr un computer.
- Avem unul.
- Tu ai, eu nu am. Cred că sunt singurul om din Seattle fără computer.
- Ţi s-a făcut de *mirc*? Ai grijă!
Mi s-a făcut. Cînd vine seara şi stau singur pe salteaua mea gonflabilă, mă apucă urîtul. Mă simt groaznic. Uneori îmi vine să plîng. De ce? De propria-mi milă? De ce? Fac un porcoi de bani…
- M-am uitat la case în jurul Seattle.
- Şi?
- Unele sunt scumpe, dar altele sunt cu mult mai ieftine ca

aici. În zone nici chiar atît de depărtate de centru. Cu o sută cincizeci cumperi ceva frumos.
- Asta-i mai bine de două sute canadieni.
- Da, dar eu cîştig americani. Şi pe aici, cu jumătate de milion, cumperi un jeg…
- Mda, poate ca investiţie…
- Cînd te hotărăşti dacă vii în State? Ai mei îmi oferă *green card*-ul. Îţi aranjează şi ţie.
- Să-mi dau examenul, văd eu pe urmă…
- Ce zici de casă?
- Ne mai gîndim.
- Atunci îmi iau computer.
- OK, vorbim pe internet, e gratis. Am plătit o groază pe telefon.
Exagerează. Vorbim câteva minute în fiecare seară, după şapte. E mai ieftin… Nu mă lasă să o sun.
- Tot nu ai ce-mi spune.
- Decît că te iubesc şi mi-e dor de tine.
- Asta poţi să-mi scrii pe email.
Mda.
Mi-e dor să vorbesc cu oamenii – chiar ascunşi sub identităţi false. Sunt atît de singur, încît îmi vine să mă dau cu capul de pereţi!

<victor50>: hi, maya
<maya>: vick! Doamne, de cind te astept!
<victor50>: as zice ca ti-e dor de mine :-)
<maya>: sa stii. Nu am cu cine vorbi
<victor50>: sunt mai bine de 700 in room
<maya>: mda... pusti care asteapta inchiderea e-cafenelelor
<victor50>: dar tu?
<maya>: plec in curind la lucru. Am intrat pina imi beau cafeaua
<victor50>: too bad. Eu am venit de la serviciu
<maya>: unde ai disparut tot acest timp?
<victor50>: nu am avut computer, iar de la serviciu nu intru
<victor50>: am stat o vreme departe
<maya>: si acum?
<victor50>: mi-am cumparat computer nou

<maya>: aha o sa te intilnesc mai des?
<victor50>: o sa intru seara, dupa ce vin de la serviciu, dupa ce maninc, deci pe la 8 seara
<victor50>: azi am intrat intimplator mai devreme
<maya>: ce ma bucur! Acum trebuie sa plec
<maya>: cind putem vorbi?
<maya>: am atitea sa-ti spun!
<victor50>: nu stiu. Poate poimiine dimineata
<victor50>: ma culc mai devreme si ma scol la 5. asta-i 3 la voi
<maya>: eu ajung acasa doar la 4 :-(
<victor50>: ok. Pina la 6 ma spal, maninc, ma pregatesc de serviciu. Pot sta pina la 8, doua ore
<maya>: faci asta pentru mine?
<victor50>: suntem prieteni, nu? :-)
<maya>: oh, multumesc, multumesc!
<maya>: da, o sa fiu la 4. o sa fug pina acasa! Intru ca sonia
<victor50>: de ce?
<maya>: ca maya ma stiu mai multi
<maya>: nu vreau sa ne deranjeze nimeni
<victor50>: ok
<maya>: te sarut
<victor50>: papa

Îmi pregătesc mîncarea. S-a întunecat deja. *Desk*-ul l-am adus de-acasă, e hîrbuit după a treia mutare. De la început l-am luat ‚*second hand*', deja hîrbuit. Dar se desface uşor în bucăţi şi se montează repede, aşa că-i bun la mutări. Ocupă şi puţin loc, nu ca hardughia lui Ţuşcă, un birou din lemn masiv, de am tras patru persoane de el să-l mişcăm... Frumos, stil, dar cu suprafaţa pătată. Îl vom curăţa, lăcui, va arăta ca nou – dar deocamdată nu se vede, e plin tot timpul cu hîrtii...
Intru din nou pe la opt. E zece dimineaţa în ţară. Mircul e plin, peste o mie... Nimeni nu lucrează în România?

<Jeez>: hi
<vic50>: hi
<Jeez>: chiar ai 50?

<vic50>: nope
<Jeez>: atunci de ce zici ca ai 50?
<vic50>: sa nu dea peste mine cele care vor sa se marite
<Jeez>: da? Si nu dau?
<vic50>: mai dau, dar mai putine
<Jeez>: esti cool
<vic50>: ce-i aia?
<Jeez>: nu inteleg
<vic50>: cool
<Jeez>: aha. Esti simpatic
<vic50>: da? De unde stii?
<vic50>: poate sunt chel, cu burta
<Jeez>: ai burta?
<vic50>: nu, dar nu ai de unde sa stii
<Jeez>: atunci, cum esti?
<vic50>: cool □
<Jeez>: aha. Esti in canada?
<vic50>: da
<Jeez>: cool
<vic50>: ai mai zis
<Jeez>: da? Folosesc des acest cuvint
<vic50>: de ce?
<Jeez>: e cool. Toti il folosesc
<vic50>: toti? Eu nu-l folosesc
<Jeez>: cum de nu? Chiar traiesti in canada?
<vic50>: chiar
<Jeez>: atunci de ce nu-l folosesti?
<vic50>: pe aici nimeni nu-l foloseste
<Jeez>: nu cred. Am vazut in clipuri
<vic50>: clipuri?
<Jeez>: cantaretii il folosesc
<vic50>: cintaretii da. Si negrii
<Jeez>: realy?
<vic50>: si copiii pina ajung la facultate
<Jeez>: da? Si pe urma?
<vic50>: incep sa vorbeasca englezeste :-)

<Jeez>: de ce zambesti? Asta nu-i cool
<vic50>: well, viata nu-i intotdeauna cool
<Jeez>: ea vreau sa fie cool
<Jeez>: vreau sa fiu fericita!
<vic50>: iti urez din toata inima
<Jeez>: adevarat? Nu stiu cind vorbesti serios
<vic50>: de ce nu ar fi adevarat? Citi ani ai?
<Jeez>: 21. stii, arat foarte bine. Femeie de femeie
<vic50>: felicitari
<Jeez>: vrei un pic?
<vic50>: nu, te cred pe cuvint
<Jeez>: iti trimit totusi
<vic50>: sa nu-mi trimiti virusi, ca ma supar!
<Jeez>: nu avem virusi
<vic50>: de unde vorbesti?
<Jeez>: de la fac. Am primit calculatoare de la ue
<vic50>: OK
<Jeez>: ai primit pic?
<vic50>: nu stiu
<Jeez>: da accept, altfel nu se descarca
<vic50>: ok, i-am dat
<Jeez>: si?
<vic50>: dureaza
<Jeez>: da, e mare. De buna calitate.

Mă uit. O fată foarte frumoasă, cu sînii goi. Singura 'îmbrăcăminte' este o plasă aurie…

<vic50>: mda
<Jeez>: iti place
<vic50>: esti frumoasa
<Jeez>: multumesc
<vic50>: esti model?
<Jeez>: as. Astea-s poze de portfolio. Iti mai trimit
<vic50>: ok, ok, te cred. Nu am ce face cu pozele tale :-)
<Jeez>: de ce? Daca-s frumoase?

<vic50>: imi pot cumpara un calendar ;.)
<Jeez>: nu-i cool. Alea nu-s eu :-)
<vic50>: ai dreptate, sunt altele. La fel de imbracate' :-)
<Jeez>: sti, sunt nimfomana?
<vic50>: ce inseamna asta?
<Jeez>: nu stii? Toata lumea stie
<vic50>: eu nu.
<Jeez>: imi place sa fac sex
<vic50>: good for you :-)
<Jeez>: ce ar fi viata fara sex?
<vic50>: asta ma intreb si eu :-)
<vic50>: probabil nu am exista
<Jeez>: nu inteleg
<vic50>: nema sex, nema puradei
<vic50>: nema puradei, nema omenire. Simplu :-)
<Jeez>: nu esti deloc serios :-)
<vic50>: well, nu sunt cool tot timpul
<Jeez>: sexul este o chestie foarte serioasa
<vic50>: da, stiu. si dragostea este un lucru foarte mare
<vic50>: ce poate fi mai serios?
<Jeez>: cum? Ce e cu dragostea?
<vic50>: e un lucru foarte mare :-)
<vic50>: dar sa-ti raspund: poate cariera
<Jeez>: cu un sex bun imi aranjez orice job
<vic50>: nu te contrazic
<vic50>: nu stiu realitatile romanesti :-)
<Jeez>: glumesti din nou, asa?
<vic50>: desigur. Dar cultura?
<Jeez>: ce e cu ea?
<vic50>: e o chestie serioasa, nu?
<Jeez>: cultura? M-am culcat cu doi pictori
<Jeez>: vai de capul lor
<vic50>: zau?
<Jeez>: nu au nici dupa ce bea apa
<vic50>: cool
<Jeez>: ce e cool in asta? :-)

<Jeez>: mi-a fost mila de ei, asta e
<vic50>: esti nimfomana numai cu cei bogati?
<Jeez>: cind pot, da
<vic50>: sa inteleg ca printre amanti ai si batrini?
<Jeez>: da, sunt mai cool
<Jeez>: si mai discreti
<vic50>: aha
<Jeez>: sti, nu le trebuie scandal acasa?
<vic50>: si unde v-o puneti?
<Jeez>: la mine acasa, ce credeai?
<vic50>: oh, ai si casa
<Jeez>: un apartament. Mi-l tine prietenul din Franta
<vic50>: woaw!
<Jeez>: si el are 50. de aceea vorbesc cu tine
<vic50>: zau? :-)
<Jeez>: ai si tu amanta?
<vic50>: nu
<Jeez>: de ce nu? E cool sa ai
<vic50>: stiu eu? Nu am incercat
<Jeez>: zau. Pot aranja, am citeva colege prima!
<vic50>: cred
<Jeez>: vorbesc pentru tine
<vic50>: esti draguta
<Jeez>: da? Iti plac? Atunci, pot fi eu prietena ta
<Jeez>: dar nu joi si vineri, vine prietenul din Franta
<vic50>: tu unde esti?
<Jeez>: sunt din Craiova, dar traiesc in Buc.
<vic50>: nu cred ca o sa vin prea curind in Buc :-)
<Jeez>: de ce nu? Nu ai bani?
<vic50>: am. Dar de ce sa vin?
<Jeez>: daca ai prietena aici, ai de ce sa vi
<vic50>: Lady, drumul pina acolo ma costa 1500, plus cadourile, plus, plus…
<vic50>: nu e mai ieftin sa am o amanta la mine in Vancouver?
<Jeez>: mda. Sunt amante pe acolo?
<vic50>: nu am intrebat, dar or fi. Aici gasesti toate cele :-)

<Jeez>: daca vrei, iti trimit o fata. Eu nu pot, il am pe frantuz
<vic50>: ce sa fac cu ea?
<Jeez>: sa o tii de amanta
<vic50>: poate nu-i place de mine
<Jeez>: cum sa nu-i placa
<Jeez>: daca esti generos cu ea?
<vic50>: si discret :-)
<vic50>: asa e frantuzul tau?
<Jeez>: da. Si arata cum ziceai tu
<vic50>: ? cum?
<Jeez>: chel, cu ochelari, gras. Are gusa… trei gusi
<vic50>: hihihi
<Jeez>: da sa sti ca stie sa faca sex
<Jeez>: ma innebuneste!
<Jeez>: abia astept sa vina
<vic50>: mda. Faci experienta ;-)
<Jeez>: asa zic toti. Ii innebunesc
<vic50>: toti?
<Jeez>: doar nu crezi ca fac sex doar cu batrinul?
<vic50>: Doamne fereste! Cui i-ar folos?
<Jeez>: nu-i asa? Am un singur prieten adevarat
<Jeez>: un grec, student
<Jeez>: vine la mine saptaminal, mai merg eu pe la el
<Jeez>: stai sa iti trimit un pic
<vic50>: si pe linga sex, ce mai faci?
<Jeez>: conduc
<vic50>: ce?
<Jeez>: un Renault decapotabil. Mi l-a lasat frantuzul
<vic50>: pe unde?
<Jeez>: noaptea, prin oras. Facem curse
<vic50>: cu cine? Stai ca m-ai pierdut
<Jeez>: cu baietii. Jmekerii
<vic50>: aha. De unde ii stiti?
<Jeez>: dupa masini si mobiluri. Si haine
<vic50>: aha. Daca trec prin Buc, nu ma bagi in seama :-)
<Jeez>: de ce? Nu inteleg

<vic50>: nu am mobil :-) nici haine scumpe
<Jeez>: de ce nu?
<vic50>: ce sa fac cu ele in Romania?
<Jeez>: sa stie oamenii ca esti bogat
<vic50>: stiu eu, de ce trebuie sa stie si ei?
<Jeez>: pai, nu-i acelasi lucru
<vic50>: well. Si cum e cu baietii?
<Jeez>: daca ma intrec, ma culc cu ei
<vic50>: si daca nu?
<Jeez>: atunci ma culc cu cine vreau eu
<vic50>: aha. Oricum nu scapa :-) asa, tac-pac? In masina?
<Jeez>: nu, draga. Mergem mai intii la disco
<vic50>: oh, am uitat de disco!
<vic50>: e o timpenie
<Jeez>: disco?
<vic50>: nope. Cursele
<Jeez>: de ce? E cool
<vic50>: daca omoriti un nenorocit care trece strada?
<Jeez>: nu are ce cauta acolo.
<Jeez>: oricum, nu patim nimic
<vic50>: de ce?
<Jeez>: suntem 3 in masina, ne dam alibi
<Jeez>: si cine sa se lege de noi?
<vic50>: politia, poate…
<Jeez>: vai de capul lor!
<Jeez>: a vrut unul sa ne dea amenda
<Jeez>: si l-am luat in masina si i-am supt-o pina a dat in bilbiiala
<vic50>: acum va saluta pe strada, nu? :-)
<Jeez>: nu, draga, e insurat. Se face ca nu ne vede.

A sosit poza Doi tineri frumoşi, goi, pe-o plajă. Discrete – te lasă să bănuieşti orice, fără a dezvălui prea multe. Cea cu ea dezvăluie totul... M-a cuprins greaţa, nici să glumesc nu mai pot. De fapt, glumesc degeaba, oricum nu pricepe...

Şi probabil este o funcţionară măruntă, între două vîrste, grasă şi urîtă, care îşi etalează visurile unui străin. Foloseşte poze de calendar şi se masturbează spiritual în orele de serviciu. Cîte

colege de-ale ei nu o fac?
<vic50>: mi-a facut placere discutia, dar am altele de facut
<Jeez>: da? Iti mai trimit un pic?
<vic50>: nope.
<Jeez>: poate imi trimiti tu. Iti gasesc o amanta
<vic50>: nu cred. Bye
<Jeez>: esti cool. Te sarut dulce

Jesus!

Klik
Valul îmi mîngîie glezna…
Klik

<v45>: buna, maya
<sonia>: buna, victor :-)
<sonia>: ai intinerit :-)
<v45>: da. Cineva e convinsa ca un tip de 50 are neaparat nevoie de o amanta
<sonia>: da? si?
<v45>: nu are :-) cum a fost la lucru?
<sonia>: OK. Zi de salariu. Iarasi e bine
<v45>: cool, cum zicea petitoarea
<sonia>: e tinara :-)
<v45>: crezi? Iti poate da lectii
<sonia>: da? :-) la ce?
<v45>: e nimfomana
<sonia>: aha. Poate ca da
<sonia>: doamne, ce am zis?! precis ca da!
<v45>: ce vroiai sa-mi spui?
<sonia>: m-au rugat parintii sa te intreb ceva. Dar sa nu te superi
<v45>: nu ma supar
<sonia>: ti-am zis, parintii au o prisaca.
<v45>: da

<sonia>: s-au gindit sa faca business, sa vinda mierea in Ungaria
<v45>: nu-i rau
<sonia>: le trebuie o masina de ambalat miere si de etichetat
<v45>: da, cred ca trebuie. Nu ma pricep
<v45>: cu ce-i pot ajuta?
<sonia>: sa te uiti pe acolo, poate gasesti o masina mai ieftina, folosita
<v45>: ma uit. Nu stiu daca sunt, dar ma uit
<sonia>: trebuie sa aiba dozator, de 250g, 500g, 1L.
<v45>: etichetele trebuiesc printate undeva. Aici e cam scump
<sonia>: o sa ne uitam si noi
<v45>: are asa de multa miere?
<sonia>: da. O sa cumpere in zona, ii stie pe toti
<v45>: afacerea nu-i rea
<sonia>: pot exporta si in Canada?
<v45>: probabil, nu stiu
<sonia>: ne poti ajuta tu?
<v45>: cu informatii, doar cu informatii
<sonia>: te-ar interesa sa intri in afacere?
<v45>: nu
<sonia>: e bine ca-mi spui, sa nu-si faca visuri. De ce nu?
<v45>: nu ma pricep la afaceri. Am un job, am alte interese…
<sonia>: ok, forget it. Ma bucur ca vrei sa ne ajuti.
<v45>: aveti destui bani?
<sonia>: o sa incercam sa obtinem niste investitii FARE, poate si investitori
<sonia>: uff, ma bucur ca nu te-ai suparat
<sonia>: cind aud de afaceri, cei din strainatate o iau la fuga
<v45>: poate asa ar trebui sa fac si eu ;-)
<sonia>: nu, daca nu vrei, nu intri
<sonia>: nici o suparare.
<v45>: ok. Altceva?
<sonia>: ma intreb cum de nu ti-ai gasit pe nimeni pina acum
<v45>: unde?
<sonia>: pe mirc. De aceea sunt toate femeile astea pe aici, sa te gaseasca;-)

<v45>: cum nu am gasit? Tu ce esti?:-)
<sonia>: noi suntem prieteni
<v45>: asta am si cautat
<sonia>: de ce nu iubita?
<v45>: din cauza distantei :-)
<v45>: pina ajung in Romania, imi trece
<sonia>: da…
<sonia>: daca se indragosteste o fata de tine?
<v45>: nici o sansa :-) un tip de 45-50 de ani?
<sonia>: :-) chiar si
<v45>: gras, ochelari, barba?
<sonia>: asa esti?
<v45>: asa pot fi
<sonia>: da, chiar si asa
<v45>: fatuca de aseara zicea ca asa e 'prietenul' ei, 'mon ami le francais'
<sonia>: probabil foarte darnic
<v45>: si extrem de discret
<sonia>: lol poate chiar ar trebui sa iau lectii de la ea…
<v45>: ai scapa cel putin de problemele banesti
<sonia>: si as sti sa-mi atrag un barbat
<sonia>: si sa-l tin linga mine
<sonia>: si sa simt si eu placere cind fac sex!
<v45>: mda. Cam multe ai vrea sa inveti
<v45>: credeam ca cea de-aseara e o debusolata
<v45>: si iata ca tu o invidiezi
<sonia>: te rog sa ma ierti
<sonia>:: si sa stii: uneori te urasc!
<sonia>: mai bine plec
<v45>: si eu :-) trebuie sa fac si bani
<v45>: see you next time
<sonia>: pa

Dragă Maria
Hai să plecăm, în sfîrşit, din ţară.

Excursia cuprindea trei oraşe: Bratislava, Viena, Praga. Ţinta era Viena, evident. Aşa că Bratislava a fost ca într-un voiaj de nuntă: am urcat în Hradul lor, numit ‚Pojony' – cum se numea Bratislava pe timpul cît a fost capitala Ungariei, iar Buda era sub turci, ne-am plimbat pe străduţe, am băut vin slovak – la ei se bea mai puţin bere... Dimineaţa am plecat spre Viena, lăsînd valizele în hotel, să nu se ‚prindă' nimeni. Şi, din greşeală, toate actele...
La Viena toţi au luat-o spre lagăr. Aveau adrese, contacte stabilite. S-au mirat că nu mergem cu ei. De unde să ştie că nu puteam? E drept, eu cochetam cu ideea de a cere azil în Cehoslovacia, la Praga.
- La cehi? s-a mirat soţia. Nu am auzit pe nimeni cerînd azil acolo. Mai bine în Austria.
- În Austria sunt mulţi, probabil şi procesarea merge greoi. La cehi vom fi puţini.
- Nu au lagăre, oficialităţi... sunt foşti comunişti, securişti.
- Vor vrea să dovedească că au devenit democratici.
Dar lucrurile rămăseseră încurcate. Noroc că ea trebuia să ia hîrtiile... Aşa, i-am zis:
- Se pare că Dumnezeu a hotărît pentru noi. Hai să ne bucurăm de Viena!
Am mers la Schonbrun doar opt, restul dispăruseră. Ne-am plimbat prin Centru, pe Ringuri, pe malul Dunării albastre... Am văzut ţigănci cerşind, ţigani cu alba-neagra... Ţuşcă nu era prea liniştită.
- Nu-ţi bate capul. Sunt sigur că va fi bine. Cunosc Praga, o iubesc. Prefer să stau acolo, decît într-un sat austriac. Probabil, cu atîţia refugiaţi, austriecilor li s-a pus pata, cehii or fi mai dschişi.
Ghidul ne-a dat ‚liber':
- Încercaţi să fiţi la autobuz la şase. Dacă nu sunteţi, o să gîndim că aţi plecat şi voi.
Într-adevar, la întoarcere eram doar patru în autocar: noi, ghidul şi şoferul. Am auzit de situaţii în care s-a întors doar şoferul... Cei de la graniţă nu au comentat, probabil se obişnuiseră.
De la Bratislava am plecat cu trenul, deşi ar fi trebuit să mergem cu autobuzul. Acum nu avea sens să meargă gol

pînă la Praga... La Brno ne-am despărţit de ghid – aveam să-l întîlnim din nou la Praga. Ne-am dat jos, aveam adresa unui prieten de-al naşului, se însurase cu o cehoaică şi trăia în Brno. O cunoscuse pe litoral, el era inginer chimist, dar după ce a ajuns în Cehia a urmat un seminar teologic şi a ieşit preot ortodox. Unul din puţinii. Aşa că era preot peste vreo şase biserici în Moravia, alerga ca un cîine de la una la alta...
Cînd am ajuns la ei, nu erau acasă. Am vizitat oraşul, am trecut din nou spre seară. Cînd ne hotărîserăm să o luăm spre gară, au sosit. El era mic de înaţime, slab, simpatic, cu barba înspicată. Ea era mai grasă, nu ştiu dacă şi mai înaltă. Alături, parcă erau Moraru şi Draga Olteanu... Mare dragoste între ei. De fapt, părintele Gabriel arăta mare dragoste faţă de toate cele. Erau săraci, nu am cunoscut oameni mai săraci ca ei, pînă în acel moment. Nu că nu ar fi avut salariu, ci pentru că el era cu adevărat darnic. Frumos era faptul că nici nu îşi dădea seama de aceasta. Avea o singură pereche de şosete, îi ieşiseră degetele prin ele, dar banii se duceau pe bilete de tren şi pe reparaţii la bisericile ce le avea în grijă. Era cunoscut pe la Minister ca un cal breaz, se certa tot timpul cu ei pentru bani...
Erau obosiţi, dar primitori. Milada a pus pe masă ultimele două felii de pîine şi ultima cutie de sardine în ulei.
- Să ospătăm, dragi oaspeţi, a zis preotul, binecuvîntînd mîncarea, şi să mulţumim Domnului că ne-a învrednicit să mîncăm această hrană pe care a împărtăşit-o şi el cu sfinţii. Păcat că nu avem şi un pahar de vin.
A tăiat feliile în două şi a împărţit frăţeşte conţinutul conservei pe fiecare felie, avînd grijă să nu scape nici o picătură de ulei. După ce am mîncat, a adunat firimiturile şi le-a pus pe pervazul ferestrei.. Singurul lucru pe care îl regretam era faptul că adusesem cu noi un buchet de flori, şi nu ceva mîncare. Dar bucuria Miladei a fost de netăgăduit. Gabriel ne-a explicat:
- Eu nu i-am mai cumpărat flori de trei ani. Dumnezeu mă va ierta pentru nedreptatea făcută nevestei, aşa cum mă iartă şi Milada. Îi mai aduc flori enoriaşii.
Mă bucuram, poate fariseic, că mie Dumnezeu nu avea de ce-mi ierta acest ‚păcat'. Eu dădeam o floare nevestei în fiecare zi, chiar dacă trebuia să o culeg de pe cîmp. Obiceiul a ţinut ani de zile, pînă cînd s-a trecut, aşa cum se trec toate obiceiurile bune...
Gabriel şi-a cerut iertare, dar trebuia să se descalţe. Îl dureau tălpile de atîta mers şi stat în picioare. Aşa i-am văzut şosetele zdrenţuite...
- Vreţi să rămîneţi în Cehia... Nu am auzit despre aşa ceva, deşi, în principiu, ar fi posibil. Cel mai bine este să mergeţi direct la Ministerul de Interne.
Milada ne-a scris adresa pe o bucată de hîrtie. Ne-a spus cam ce trebuie să facem. Vorbea romîneşte destul de bine, cu un uşor accent. A scris o scrisoare în cehă, că intenţionam să cerem azil politic şi să ni se aducă un vorbitor de limba engleză sau franceză.
Au tras singurul pat, o canapea desfundată. Ei vroiau să doarmă pe jos. A trebuit să îi refuzăm.
- Nu are rost să stăm aici peste noapte. Avem un tren spre Praga, suntem acolo în zori, tocmai bine să mergem la minister. Vă rog să nu vă supăraţi că vă refuzăm ospitalitatea.
Nu au insistat, ne-au însoţit la gară. La despărţire i-am dat o sută de mărci.
- Nu pot să accept, s-a împotrivit preotul. Sunteţi pe drum necunoscut, aveţi nevoie de fiecare ban.
- Nu ţi-i dau ţie, ci bisericilor. Foloseşte-i!
Mi-a mulţumit şi s-a rugat pentru noi. Pot spune că de atunci am simţit mereu ajutorul lui Dumnezeu în lunile care au urmat. Cred că niciodată nu am ‚investit' mai bine o sută de mărci. Şi sunt convins că părintele Gabriel nu şi-a luat din acea sută nici măcar o pereche de ciorapi. Nici Miladei nu i-a luat o floare...
Era un tren în mai puţin de o oră, am ajuns la Praga pe la cinci. M-am spălat pînă la brîu în toaleta gării, m-am ras şi spălat pe dinţi. Pe la şapte eram în faţa ministerului. Aşa începea noua mea viaţă, departe de ţară...

Vick

Dragă Vick
Mă gîndesc că o să-ţi păstrez toate scrisorile. Poate vreodată

vei vrea să le pui într-o carte. Nu vreau decît să pomeneşti şi numele meu acolo, pe undeva...
Ai ajuns, deci, în Cehia. Cred că eşti singurul pe care îl ştiu că a trecut pe acolo ca refugiat. Ai stat pînă la capăt în Praga, sau ai fugit în Germania?
Aş vrea să ştiu şi eu să povestesc. Eu sunt profă de mate – îţi mai aduci aminte? Abia aştept să termin specializarea, probabil o să plec şi eu undeva. Mi-ar place Spania. Nu am motivaţia ta, tot ce vreau este să am o viaţă liniştită şi îndestulată, să trăiesc în linişte şi pace alături de cei dragi. Să fiu, dacă se poate, fericită Cer mult? Am văzut din discuţiile pe mirc, din scrisorile tale, că nu toate sunt roz pe acolo. Că integrarea nu este uşoară, că sunt lucruri care o să te macine mai tîrziu. Sper să ajungi să îmi vorbeşti şi despre acestea. Dar nu te grăbesc, scrie-mi mai departe despre experienţa ta. Despre părintele Gabriel şi despre Milada, şi despre alţi oameni întîlniţi de tine...

Cu drag, Maria

Klick
Fundul mării nu coboară brusc. Pe timpul refluxului, marea se retrage aproape trei sute de metri de la plajă, lăsînd în urmă o fîşie de nisip umed, cu răcuşori, alge, scoici, bolovani întîmplători. Următorul pas îmi aduce apa deasupra gleznelor...
Klick

<sami>: hi
<victor>: hi
<sami>: era sa ies si te-am vazut
<victor>: ne stim?
<sami>: cine mai stie?
<victor>: poate din alta viata :-)
<sami>: poate. Sau de pe mirc :-) sub alt avatar
<sami>: mi-am dorit dintotdeauna sa discut cu un victor
<victor>: de obicei este 'ocupat' ;-) azi nu stiu ce s-a intimplat...

<victor>: de ce victor?
<sami>: sunt un pic de vrajiitoare
<victor>: brrr
<sami>: mi-am ghicit ca un victor imi va schimba viata
<victor>: in bine?
<sami>: nu se poate decit in bine
<victor>: poate-s the wrong guy
<sami>: sper ca nu, atunci trebuie sa il caut mai departe
<sami>: de obicei nu stau pina la ora asta
<victor>: ar trebui sa fie ora 1 dimineata
<sami>: cam asa ceva :-)
<sami>: cum mi-am zis, esti in vestul americii
<victor>: are importanta?
<sami>: are. Te preferam in Romania
<victor>: esti prima care zici asa ceva ;-)
<sami>: pentru ca sunt sincera.
<victor>: sau poate ca nu
<sami>: asta nu ai de unde sa stii :-)
<victor>: poate nici nu are importanta
<sami>: oops! Un tip cool
<victor>: nu-mi place cool
<sami>: de ce nu?
<victor>: numai pustanii needucati il folosesc
<sami>: si tu esti educat
<victor>: si politicos. Citeodata :-)
<sami>: cum de mi-ai scapat pina acum?
<victor>: e prima data ca intru la ora asta
<sami>: si cum de esti acum aici?
<victor>: e vineri :-)
<sami>: da. A fost vineri si saptamina trecuta, parca...
<victor>: mi-am schimbat putin orarul

Lucrasem ore peste săptămână. Hotărâsem să plec la prînz, să evit rush-ul. Se pare că şi alţii gîndiseră la fel... aşa că mă întorsesem acasă.

<sami>: lucky me!
<victor>: depinde
<sami>: mai vorbesti cu cineva?
<victor>: nu
<sami>: daca te prind, iti scot ochii! Sunt olteanca, ffff geloasa!
<victor>: de aceea nu ai barbat?
<sami>: hmmm. Domnule, poate esti prea istet pt gustul meu
<victor>: facem si noi ce putem – zise el, prefacindu-se umil…
<sami>: poate ar trebui sa inchid
<victor>: ti s-a facut somn?
<sami>: nu, frica. Esti periculos, mirosi a tragedie… Ti s-a mai spus asta?
<victor>: nope. Mi s-au spus multe, am fost si injurat, dar asa ceva…
<sami>: ti s-a zis ca esti rece?
<victor>: ca o rima. Si nesimtit, demn de dispret…
<sami>: aha. Calci inimile femeilor in picioare…
<victor>: ca in strachini. Exact!
<sami>: ia zi, nu vrei o nevasta?
<victor>: ia-ma incet, ca nu stau bine cu inima…
<sami>: ce e rau?
<victor>: uneori i se cam filfiie…
<sami>: aha. Cum ziceau 'ele' - plus, periculos!
<sami>: cred ca cel mai bine este sa ma duc sa ma culc
<victor>: somn usor
<sami>: ironic?
<victor>: nu. Sincer, de data asta
<sami>: numai de data asta?
<victor>: nu mi-ai dat inca prilejul sa mint ;-)
<sami>: :-) OK, imi dai adresa?
<victor>: vai de mine, pacatele mele! Ce-ti veni??
<sami>: e gratis, nu?
<victor>: nu ma cunosti, eu nu dau NIMIC
<victor>: mai ales nu GRATIS
<victor>: intotdeauna pretul e prea mare
<sami>: o sa ma gindesc ce sa-ti dau in schimb

<sami>: acum serios, sunt o persoana
<victor>: femeie
<sami>: da, femeie, busy
<victor>: felicitari
<sami>: multumesc
<victor>: de data asta am fost ironic...
<sami>: :-) lol. OK
<sami>: iti dau eu adresa email
<sami>: sa-mi scrii!
<victor>: stiu eu?
<sami>: nu pot sta in fiecare zi pina la 1, sa te caut
<victor>: numai vineri. Eventual
<sami>: exact
<sami>: dimineata nu pot, e prea scump telefonul
<victor>: ok.
<sami>: sido34@hotmail
<sami>: ma duc sa ma culc, mi se inchid ochii
<victor>:noapte buna
<sami>: multumesc te pup
<victor>: pa

- Ţuşcă, cred că e ceva rău...
- Ce?
- Nu mă simt bine.
- Ce te doare?
- Nimic. Nu mă simt bine...
- Ce vrei să-ţi fac? Îţi fac un ceai?
- Nu.
- Ţi-ai luat pastilele?
- Sigur că da.
- Cum ţi-e sîngele?
- Trecut de şapte.
- Ai grijă!
- Nu e asta. Mi-e... nu ştiu cum să zic...
- Parcă simt că te-ai schimbat.
- Aşa? Cum?

- Eşti rece. Uneori nu mai eşti aşa de drăgăstos ca pe vremuri. Uneori cu mintea aiurea...
- Oi fi. Aproape că nu pot vorbi cu tine, eşti tot timpul ocupată. Crezi că asta ajută?
- Eu nu m-am schimbat. Aşa sunt eu...
- Nu, nu ai fost aşa. Aşa eşti de cîţiva ani. Ultimii ani.
- Sunt prea ocupată. Să termin şcoala.
- Crezi că putem întoarce timpul? Vom reuşi să fim ca la început?
- Iar mă faci să mă simt vinovată!
- Te rog să mă ierţi.
Simt că nu-i bine. Simt că sunt vinovat şi nu ştiu cu ce. Încercînd să scap de acest sentiment, arunc vina pe ea.
- Ştii, Radu este în divorţ.
- De ce?
- Şi-a prins nevasta pe mirc. Ai grijă.
- Şi ce dacă a prins-o?
- Are un iubit acolo.
- Ce fel de iubit? S-a întîlnit cu el?
- Nu. El trăieşte în State.
- Atunci, ce fel de iubit?
- Pe mirc. Îşi dau întâlniri, îşi spun cuvinte de dragoste, fac sex... Pe internet.
- Cum asta?
Era să îi spun „am auzit"...
- Îşi descriu unul altuia ce şi cum ar face. Radu era să cadă jos cînd a citit...
- Cred şi eu, am izbucnit în rîs.
- Nu e de rîs. Scrisori de dragoste în toată regula. ‚Pisoiaş', ‚iubitule'... Femeie cu doi copii, unul mare!
- Şi ce a zis Radu?
- Ce era să zică? El o bănuia de ceva timp, stătea noaptea pe computer, dimineaţa dormea... Vasia s-a repezit să plătească ea telefonul, l-a pus la bănuieli. Ea nu a plătit niciodată nici un *bill*. Era peste mie!
Vasia de la Vasilica, nu îi plăcea numele dat de părinţi. Fată finuţă, drăguţică, „domnişoară de capitală". El, băiat bun, serios, muncitor, moldovean de felul lui. Îi făcea toate poftele. O iubeşte foarte mult.
- Şi?

- A salvat toate mesajele pe dischetă.
Simt o milă nesfîrşită pentru Radu. Şi pentru Vasia. Singură toată ziua acasă; seara, soţul prea obosit să se mai ocupe de ea. Are nevoie de viaţă socială... Ne tîmpim aici! Ultima dată i-am văzut de ziua ei. Am băut şampanie pe malul oceanului. Nici două săptămîni în urmă.
- Pe plajă, totul părea OK.
- El ştia. I-a zis a doua zi, nu a vrut să-i strice sărbătoarea.
- O iubeşte.
- Prea mult. I-a promis că uită totul, să o ia de la capăt.
- Ea nu vrea "totul de la capăt", spun eu cu certitudine.
- Nu. A zis că s-a săturat. Că are nevoie de puţin romantism în viaţa ei. Se simte ca la cincizeci de ani. Casă, copii, curat, mîncare, soţ... Unde este frumuseţea vieţii?
- Chiar aşa. Radu nu i-o poate da. Lucrînd zece, doişpe ore pe zi, nu mai are timp de "frumuseţe". Nici putere.. Poate ar fi bine să o trimită la lucru...
- Vorbeşti prostii. Vasia nici engleză nu ştie!
- E vina lui. A ţinut-o tot timpul în casă. Nici pîine nu ştie cumpăra... Îi lipseşte viaţa socială.
- Eu am viaţă socială? Nu am. Şi stau pe *mirc*?
- Tu ai un ţel. Ea nu are. Să vezi copiii crescînd, nu este un ţel.
- E frumos să ai copii. Ţi-am spus că vreau copii. Măcar unul! Îmbătrînesc şi o să fiu babă când va creşte. Nici la hockey nu o să-l pot duce.
- O să îl duc eu.
- Tu eşti deja bătrîn.
Mă doare. E prima dată când îmi spune în faţă aceasta. Ea simte din tăcerea mea că a zis ce nu trebuia zis.
- Nu am vrut să te jignesc. Ştii că nu gîndesc aşa. De fapt, arăţi bine.
- Pentru vîrsta mea. Ştiu...
- Acum, nu te supăra. Ştiu că eşti mai în vîrstă. Am ştiut-o dintotdeauna.
Dar nu "bătrîn", îmi zic în gînd. Trist. Simt că-mi dau lacrimile. Ce naiba am?...
- Şi cum a rămas?
- Vasia a refuzat. Radu a zis că dacă nu renunţă la mirc, divorţează.

- Şi ea a ales *mirc*-ul...
- Da. A zis că nu are decît. Vrea romantism în viaţă, atîta cît mai poate. Dacă nu îl primeşte de la soţ, îl ia de unde găseşte. Da... Probabil ăla din State tot romantism caută. O nevastă busy, rece... Lipsa de viaţă socială, de comunicare. Poate şi ceilalţi... O privesc pentru prima dată pe Ţuşcă rece, cercetător. Să fie ea de vină? De aceea intru şi eu pe *mirc*? Din nevoie de puţin romantism în viaţă?
- Ţuşcă, ştii ce? Hai, dă-le dracului de cărţi! Hai la un film. Hai în parc!
- Ce-ţi veni? Lasă-mă, nu ştiu dacă termin pînă luni dimineaţa...
- Ţuşcă, am obosit Am nevoie de tine! Hai, te rog, stai cu mine!
- Dacă eşti obosit, du-te şi te culcă.
- Pisoiule, hai la mine...

Miţzoiul s-a ascuns sub fotoliu, mă priveşte de acolo cu ochi mari, lucitori, reci... Îmi vine din nou să plîng şi ştiu - ştiu! - că ceva este foarte rău!

<victor40>: maria?
<sila>: vick? Ce bine imi pare
<sila>: cum de m-ai recunoscut?
<victor40>: mi s-a parut ca iti recunosc numele din adresa email
<victor40>: apoi am verificat setarile
<sila>: ma bucur
<sila>: sunt intr-o fereastra de o ora
<sila>: abia a inceput.
<sila>: putem sta putin de vorba?
<victor40>: da, aici e seara, nu am treaba
<sila>: multumesc pentru scrisori
<victor40>: pentru putin. Uneori imi face bine sa ma spovedesc ;-)
<victor40>: incerc sa ma redescopar
<victor40>: am impresia ca m-am cam pierdut pe drum
<sila>: e chiar atit de rau?
<sila>: ai mai fost in tara?
<victor40>: da, acum doi ani

<sila>: o singura data?
<victor40>: de aici e mult mai greu
<victor40>: plecam de acasa sperind sa calatorim
<victor40>: nu stim
<sila>: voi nu calatoriti?
<victor40>: mai la pensie
<sila>: de ce?
<sila>: nu aveti bani?
<victor40>: nu avem timp
<victor40>: ne mutam mult, pierdem prea multi bani luind concedii
<victor40>: de multe ori nu ne dau cite zile avem nevoie…
<sila>: oh, inteleg
<sila>: adica, nu inteleg, dar te cred
<sila>: in Europa se calatoreste mult mai mult
<victor40>: romanii calatoresc mult mai mult
<victor40>: daca asta e motivul ca pleaca de-acasa, mai bine stau acolo…
<sila>: ai rude in tara?
<victor40>: o sora. Si nepoate
<sila>: ti-e dor de ei?
<victor40>: desigur. Dar mi-e dor mai ales de tara
<sila>: cum asa?
<victor40>: greu de spus. Nu de ceva anume
<victor40>: nu de oameni, nici de peisaj. Nici de ceva anume
<victor40>: ci de totul. Suetele la o bere, apusul de soare la obeliscul din costinesti.
<victor40>: latratul ciinilor pe ulita
<victor40>: cintecul gugustiucului…
<victor40>: cartile funzarite prin anticariate
<victor40>: mirosul de mici pe gratare…
<victor40>: forfota de pe Rep
<sila>: cred ca inteleg. Adica, asa cred
<victor40>: ma vei intelege dupa citiva ani in spania;-)
<sila>: sa dea Dzeu!
<sila>: imi place sa calatoresc

<sila>: am vazut mai toata Europa, doar in tarile Baltice nu am fost
<victor40>: ca sa vezi. Cica e rau in Romania :-)
<sila>:nu stii cu ce eforturi se pot face astea
<victor40>: nu stiu. Nu cunosc nici un canadian care sa fi vizitat macar jumatate din tarile vazute de tine
<victor40>: poate vreun diplomat
<sila>: :-)
<victor40>: fugim din Romania ca sa calatorim, si primul drum il facem acasa
<sila>: eu o sa incerc sa merg in locuri exotice
<victor40>: din snobism? :-)
<sila>: poate ca da :-)
<victor40>: am venit in tara si m-am dus la costinesti
<victor40>: am stat in gazda la cineva, ma spalam in curte
<victor40>: prietenii au spus ca-s nebun
<victor40>: ma puteam duce la Neptun, la un hotel de lux,
<victor40>: sau in Creta, sau pe Coasta de Azur…
<sila>: chiar, de ce nu te-ai dus?
<victor40>: probabil pentru ca puteam.
<victor40>: dar eu eram in cautarea tineretii mele
<sila>: ai gasit-o?
<victor40>: cred ca da. Stind, singur pe plaja
<victor40>: ascultind valurile si privind spre epava
<victor40>: m-am simtit iarasi tinar
<victor40>: daca as fi fost, poate as fi ales un alt drum
<sila>: ar fi foat mai bine?
<victor40>: ar fi fost altul
<sila>: mda.
<sila>: sunt aproape sigura ca vom incerca Spania
<sila>: si nu stiu de ce o fac, acolo e mai mult soare
<sila>: cu heliomaticii mei, o sa fie si mai rau..
<sila>: Ti-am spus ca nu ma pot uita la soare
<victor40>: nici la Soare? Ai vreunul?
<sila>: :-) e prima data ca ma intrebi
<sila>: vrei sa iti spun?

<victor40>: sincer?
<sila>: cit se poate de sincer
<victor40>: nu
<sila>: mda. M-am gindit eu. Ce-ti face sotia?
<victor40>: bine, cred
<sila>: nu stii?
<victor40>: chiar acum, nu
<sila>: nu inteleg, dar te cred
<sila>: cind primesc urmatoarea scrisoare?
<victor40>: nu stiu. Scriu numai cind imi vine
<sila>: si acum nu-ti vine?
<victor40>: acuma, nu
<victor40>: am vazut o proprietate linga babadag
<sila>: da? Ce-ti trebuie?
<victor40>: sa traiesc acolo
<sila>: la babadag? Cine vrea sa traiasca la babadag?
<victor40>: eu, nu-ti zisei?
<sila>: tu esti nebun!
<victor40>: si periculos
<sila>: poftim?
<victor40>: asa mi s-a spus :-)
<sila>: una ti-a spus asa, nu? sa stii ca avea dreptate
<sila>: ai grija!
<victor40>: de cine?
<sila>: nu, ce faci. Or sa se indragosteasca femeile de tine
<victor40>: nu asta urmaresc
<sila>: tocmai. Si vei lasa in urma numai scrum
<victor40>: am auzit asta intr-un cintec
<sila>: un cintec foarte trist
<victor40>: noroc ca tu ai un Soare care sa te ghideze
<sila>: si ochelari heliomatici dupa care sa ma ascund…
<sila>: trebuie sa plec
<victor40>: desigur. Spor la… nu stiu la ce
<sila>: da, si tie. Noroc la vinatoare
<sila>: sa-mi spui citi fazani ai impuscat
<victor40>: o sa-i numar

Rămîn cu un gust amar în gură. Oare are dreptate? O să le spun tuturor cine sunt, cum sunt. Am căutat prietenie, dacă am găsit altceva, să se cearnă!

<sanda>: buna, victor. Sunt maya
<victor40>: buna :-)
<victor40>: ce-i cu tine la ora asta?
<sanda>: m-am sculat mai devreme
<sanda>: m-am culcat mai deverme
<victor40>: chiar si asa
<victor40>: ma simt vinovat, daca ai facut-o pt mine
<sanda>: vroiam sa ma sfatuiesc cu tine
<sanda>: tu esti cel mai bun prieten al meu
<victor40>: nu ma cunosti bine
<victor40>: nici nu stii cine sunt, cum arat…
<sanda>: nu conteaza
<victor40>: nu ti-am spus intotdeauna adevarul
<sanda>: nici nu ma asteptam :-) m-ai mintit?
<victor40>: nu am zis adevarul.
<victor40>: am 47 de ani. Sunt gras, cu ochelari si barbuta
<sanda>: Good God!
<victor40>: putin carunt
<sanda>: Doamne. Eu am 27
<victor40>: mi-ai spus 32 :-)
<sanda>: ai cu 20 de ani mai mult decit mine! Pot sa iti fiu fiica
<victor40>: poti. Nu-mi esti
<sanda>: mai ascunzi ceva?
<victor40>: nu. Traiesc in Seattle
<victor40>: Nu vreau sa ma insor.
<sanda>: de ce nu vrei?
<victor40>: am fost insurat o data
(*de ce nu îi spun de Ţuşcă?*)
….
<sanda>: OK. De fapt, nu are importanta
<victor40>: nu? :-) Pot sa rasuflu usurat?

<sanda>: am nevoie de sfatul tau
<sanda>: poate e mai bine ca esti mai in virsta
<victor40>: mda. Experienta este mai vasta, uneori
<sanda>: e un tip care imi face curte
<victor40>: foarte bine
<victor40>: esti tinara si frumoasa
<sanda>: si balbaita
<victor40>: se pare ca nu-i pasa
<sanda>: alta e problema. Cred ca nu-l iubesc
<victor40>: asta e rau. De unde stii?
<sanda>: cind fac dragoste cu el nu simt nimic. Oops!
<victor40>: de ce faci dragoste cu el?
<sanda>: asa e obiceiul
<victor40>: frumoase obiceiuri. Ar trebui sa ma mut la voi :-)
<sanda>: poti sa fii putin serios?
<victor40>:asta si fac. Sunt PUTIN serios
<sanda>: atunci hai sa fim seriosi. Pentru un timp
<victor40>: nu cred ca te pot ajuta
<sanda>: de ce nu?
<victor40>: eu fac dragoste numai cu femeia pe care o iubesc
<victor40>: altfel, nu pot… cum sa spun?.. performa :-)
<sanda>: chiar?
<victor40>: asa e la mine ;-)
<sanda>: asa mi-am zis si eu. Daca nu-l iubesc, nu e dragoste
<sanda>: e sex
<victor40>: cam asa
<sanda>: si poate de aceea nu simt nimic cind fac sex cu el
<victor40>: se poate si asa ceva
<sanda>: ti se pare ca-i normal?
<victor40>: nu stiu cum e cazul la femei. Eu am barba
<sanda>: am vorbit cu mai multe femei
<sanda>: ele nu au aceasta problema
<victor40>: unele femei sunt frigide
<sanda>: sa fiu frigida?
<victor40>: poti vorbi cu un doctor.
<victor40>: de obicei asta se vindeca cu un iubit

<victor40>: am un prieten,
<victor40>: la el cucerirea femeilor este un scop in viata
<victor40>: cred ca are peste 400 la activ :-)
<sanda>: :-)
<victor40>: el zicea ca nu exista femeie frigida, ci barbat indiferent
<sanda>: da?
<victor40>: asa zicea el. Eu nu am de unde sa stiu
<victor40>: cum ai ajuns la problema asta de constiinta?
<sanda>: nu ti-am povestit totul
<victor40>: aha!
<sanda>: aproape ma vindecasem de bilbiiala
<sanda>: intrasem la fac
<sanda>: atunci m-a siluit unul
<victor40>: :-(
<sanda>: de atunci am bilbiiala
<sanda>: si blocajul
<sanda>: cind fac sex cu cineva ma doare, mi-e scirba
<sanda>: nu simt pic de placere…
<victor40>: mda, cred ca este o problema psihica
<sanda>: l-am cunoscut pe tipul asta
<sanda>: am vorbit cu el pe mirc 6 luni,
<sanda>: la telefon…
<sanda>: m-am dus la Timi sa ne intilnim
<victor40>: si te-ai culcat cu el
<sanda>: da
<victor40>: asa-i obiceiul, nu-mi spune
<sanda>: nu fi rau!
<sanda>: a fost o zi atit de frumoasa
<sanda>: am crezut ca-l iubesc si ma iubeste
<sanda>: mi s-a parut firesc sa merg cu el la hotel
<victor40>: mda, eu am 47
<victor40>: pe vremea mea faceam dragoste dupa nunta
<victor40>: si sex cind prindeam o prostituata
<sanda>: ti-am zis ca esti rau!
<sanda>: mi-era teama de blocajul meu

<victor40>: el era, bineinteles, acolo
<sanda>: ce sa insemne asta
<victor40>: maya, eu nu sunt sexolog
<victor40>: nici macar psihiatru
<victor40>: uite, fac si eu ca sexoloaga de la radio
<victor40>: si te intreb:
<victor40>: te-ai masturbat?
……
<sanda>: ce intrebare e asta?
<victor40>: o intrebare normala. Tipa o pune mai tot timpul
<sanda>: de ce vrei sa stii?
<victor40>: daca nu reusesti sa ai orgasm cu tine insati
<victor40>: nu vei avea cu nimeni
<victor40>: nu vreau sa imi raspunzi
<victor40>: totul este ca tu sa stii raspunsul
<sanda>: bine. Si el ma iubeste?
<victor40>: nu as crede, sorry
<sanda>: de ce nu?
<victor40>: de ce te-ai dus la Timi?
<sanda>: am vrut sa il cunosc
<victor40>: de ce nu a venit el?
<sanda>: era ocupat. Nu stiu…
<victor40>: maya, cind iubeam, distanta pina la Buc era o bagatela
<victor40>: 3 ore nu erau plictis, aveam timp sa ma gindesc la ea
<sanda>: sa inteleg ca nu ma iubeste?
<victor40>: intelege ce vrei. Si de ce la hotel?
<victor40>: Nu avea loc acasa? Te-a dus macar pe la el acasa?
<sanda>: nu
<victor40>: poate are nevasta :-)
<sanda>: ok. Poate ca am banuit asta
<sanda>: altfel as fi simtit ceva
<victor40>: nu ma pot pronunta. Du-te la un specialist
<sanda>: si ce sa spun? Ca sunt frigida?
<victor40>: poate ca da

<victor40>: ca ai blocaj psihic
<victor40>: povesteste si intimplarea cu violul
<sanda>: nu pot sa fac asta!
<sanda>: nu pot spune asta in fata unui necunoscut
<victor40>: eu sunt un necunoscut :-)
<sanda>: nu este acelasi lucru
<sanda>: pe tine nu te cunosc
<victor40>: asta ziceam si eu
<sanda>: nu asa. Tu parca nici nu existi
<sanda>: cind vorbesc cu tine imi pot imagina ca vorbesc cu mine insami
<victor40>: atit de sincer? :-)
<sanda>: :-)
<sanda>: nu suntem intotdeauna sinceri cu noi insine
<victor40>: ai dreptate, uneori ne place ds luam visele drept realitate
<sanda>: si sa ne mintim singuri
<sanda>: ma bucur ca m-ai inteles
<victor40>: dar imi pare rau ca nu te pot ajuta
<sanda>: m-ai ajutat deja
<victor40>: cind vei intilni barbatul care te iubeste
<victor40>: si pe care il iubesti
<victor40>: vei sti!
<sanda>: si pina atunci ma masturbez?
<victor40>: nu am zis asta Ca experiment :-)
<sanda>: o sa ma gindesc
<sanda>: trebuie sa ma pregatesc de lucru
<victor40>: ok, sa ai o zi frumoasa
<sanda>: si tu. Te sarut
<victor40>: papa

Uff! Iată-mă şi consultant sexual. De fapt, îmi pare rău de fată. Viaţa asta nu e deloc dreaptă.

Date: Thu, 23 Mar 2000 18:47:32 +0100
From:"vick" vick53@yahoo.com
To: <sido34@hotmail.com
Subject: hi

OK, iti trimit citeva rinduri, mai mult ca sa ai adresa mea.
Iti doresc tot ce-mi doresc si mie.
Vick

Date: Sat, 25 Mar 2000 13:16:32 +0100
From:"sido34" <sido34@hotmail.com>
To: vick53@yahoo.com
Subject: (Re): hi
Att: s21.jpg (123kb)
S23.jpg (97kb)

Draga Vick,
Multumesc pentru adresa
Sidonia

PS. Ti-am pus doua poze, sa stii de la inceput cu cine stai de vorba. Nu-mi place sa ma ascund

Draga Maria,

Să continuăm. Iată-ne, deci, într-una din gările Pragăi, în Oraşul Vechi. E încă întuneric. Ne ducem la WC-uri să ne spălăm. Mă rad, mă spăl pînă la brîu, schimb cămaşa, mă parfumez... Şi Ţuşcă arată primenită. Ne suim într-un tramvai din faţa gării. Oamenii au început să meargă la lucru, mai ales navetiştii, dar tramvaiul este aproape gol. Se uită curioşi la valizele noastre.
Din staţie sunt circa două sute de paşi pînă la intrarea în clădirea ministerului – o clădire pătrăţoasă, tipică perioadei comuniste. Intrăm în hol, punem cu grijă valizele lîngă perete, şi bag hîrtia sub nasul ofiţerului din spatele ghişeului. Acesta o ridică, citeşte, sprîncenele i se ridică spre linia părului, apoi

strigă spre cîţiva oameni adunaţi în hol. Majoritatea îmbrăcaţi civil, în costume. Toţi se adună, se uită peste hîrtie şi încep să comenteze în limba cehă. La un moment, unul încearcă să ne spună cîteva cuvinte în limba franceză. Îi răspund, dar este evident că nu mă înţelege. Altul încearcă un cuvînt în engleză „Refugee?”. Dau zîmbind din cap. Se uită iarăşi unul la celălalt. Ofiţerul de la ghişeu ne face semn spre o bancă. Ne aşezăm şi aşteptăm.
După o vreme, au început să vină lucrătorii – unii în uniformă, alţii civili. Mă uit curios la ei. Aceştia au fost securiştii cehi pînă la revoluţia lor de catifea. E greu de crezut că au fost înlocuiţi. Probabil, dacă aş intra în România în sediul Ministerului de Interne, aş da peste acelaşi tip de oameni...
Pe la nouă apare un tip. Vorbeşte destul de curăţel franceză. Mai bine decît mine, care nu am practicat de mult. Îmi spune că i-am luat pe nepregătite, că nu au un serviciu care să se ocupe de refugiaţi politici. Sunt primul care am cerut azil în Cehoslovacia. Sunt sigur că doresc aşa ceva? Mă pot ajuta să ajung la Viena, dacă vreau. Mă feresc să spun că am trecut prin Viena, şi poate că fac bine. Aflu mai tîrziu că legile internaţionale te obligă să ceri azil în prima ţară în care ajungi. Prima a fost Cehoslovacia, Bratislava, e drept... Îl refuz politicos, zic că dorinţa noastră este să cerem azil în Praga.
- De ce Praga?
- Îmi place oraşul, îi zîmbesc De ce nu aici?
- Nu avem lagăr. Nu avem decît închisori, îmi zîmbeşte şi el, şi simt ameninţarea strecurată discret.
- Sunt sigur că ONU vă va ajuta. Mai ales dacă află că ţineţi refugiaţii în închisoare, îi zîmbesc din nou. Nu e prost.
- De ce Cehoslovacia? pare să se ia cu mîinile de cap.
- Sunteţi o ţară democratică, nu? Cel puţin aşa vreţi să se ştie.
Mă priveşte gînditor, pe urmă îmi zîmbeşte din nou.
- Vă rezolv. Măi aveţi puţină răbdare.
Bineînţeles, îţi redau sensul discuţiei. La început am fost mirat cum de ofiţerii de securitate nu ştiu vorbi franceza – am aflat mai apoi că cehii ştiau mai ales germană. Şi ceva engleză. Bineînţeles, şi mai mulţi ştiau rusa. Pentru ei Europa înseamnă mai ales germani... Desigur, lucrurile aveau să se schimbe.

Pe la prînz ne-a luat la un hotel, Flora. Stătusem în el şi cu alte ocazii, era hotelul în care erau cazate mai toate grupurile venite prin ONT şi BTT. Acolo l-am găsit şi pe ghidul nostru. :-)
- O să mîncaţi în restaurantul hotelului, ne-a explicat securistul. Vom face împreună meniul – ministerul şi hotelul. Veţi primi două sute de koroane fiecare, pe lună. Nu sunt bani mulţi, aveţi grijă de ei. Suntem o ţară săracă...
- Bineînţeles...
- Fumaţi? Ţuşcă a dat afirmatiiv din cap. Well, Ministerul nu vă dă bani să vă plătiţi obiceiurile rele. Veţi sta în hotel patruzeci de zile, carantină. Veţi face analizele medicale, vine cineva să vă ducă la clinică. N-o să avem gărzi la uşă, dar dacă aflu că aţi ieşit din hotel, vă sui eu, personal, în tren! Cu această ameninţare, şi-a luat rămas bun. Nu l-am mai văzut. N-am ieşit, sunt convins că cei de la recepţie i-ar fi raportat. Nu se fuma în hotel, dar Ţuşcă fuma în lobby. Nu aveau decît să strîmbe din nas... Mîncarea nu era rea. Nu era bună. O groază de chimen în toate cele – de atunci n-am mai pus chimen în gură! Şi knedliky, un fel de ruladă din făină, fiartă, în loc de pîine. La început poate să-ţi placă, apoi juri că mai pui aşa ceva în gură doar bătut!
Stăteam pe geam şi priveam Praga. Hotelul se ridică pe unul din dealurile oraşului, Vinohradsky. Pe vremuri, cînd era în afara oraşului, pe el se ridicau vii. La poalele dealului, spre stănga, se întinde Centrul: Oraşul Nou, Novemesto. Nu că ar fi nou, dar e mai nou decît cel Vechi... Mai încolo, spre malul rîului, oraşul vechi – Staremesto. Peste Vltava, dealul Hradcany, cu Hradul (Castelul) în vîrf, deasupra căruia se înalţă turlele catedralei. La poalele Hradului, Mala Strana, Cartierul Mic.
Oraşul este frumos tot timpul. Dimineaţa, cînd ceaţa ce se ridică deasupra Vltavei, acoperă mai totul, cînd turlele bisericilor, aurite, strălucesc în soare (de unde şi supranumele oraşului, Praga de Aur...); sau în miezul zilei, clădirile vechi lucind vineţii în soare, sau seara, cînd oraşul ia o nuanţă violetă, sau noaptea, cînd cerul pare să se fi

prăvălit pe străzile oraşului... Şi mereu, mereu, în urechi îmi sunau acordurile Vltavei lui Smetana. Aşa cum Balada lui Porumbescu face să-mi răsară în minte imagini din ţară, tot aşa Vltava mă duce pe podurile Pragăi, deasupra rîului...

În hotel stăteau mai multe grupe de români. Ne ţineam departe de ei, se schimbau de fapt des. Hotelul urma să fie dezafectat, dar deocamdată era foarte activ. Ghidul a plecat şi el... A apărut translatoarea promisă de securist: distinsă, cu părul alb, puţin plinuţă, cu ochelari cu ramă din aur. Cred că fusese o mare frumuseţe în tinereţe, ca multe cehoaice. Se ţinea bine şi acum, spre deosebire de alte cehoaice de vîrsta ei... Avea un nume german, ca mulţi prin Cehia: Hermanova. Vorbea româneşte aproape fără accent.

- Am fost translator oficial la Minister. Am tradus şi cărţi, mai ales poezii...

- Cum aţi învăţat limba română?

- Soţul a fost sas din Mediaş. Familia noastră făcea comerţ cu familia lui. Ne-am căsătorit, eu aveam cinsprezece ani.

- Bănuiesc că vorbeaţi germana în casă.

- Desigur. Dar el era un mare admirator al culturii romîne. Cît am stat în Romînia, pînă în patruzeci şi opt, am învăţat şi eu limba. Mi-a arătat multe locuri frumoase din Transilvania. Am talent la limbi. Vorbesc doisprezece şi înţeleg alte şapte...

- Felicitări!

- Mulţumesc. Cînd ne-au confiscat făbricuţa, am venit în Cehia. Am avut noroc, cehii terminaseră de deportat sudeţii...

- Noroc? Aţi fi putut trăi in Germania.

- Pane Sabău, iubesc Praga. A fost o binecuvîntare c-am trăit aici. Nu regret nici o clipă. În ciuda comuniştilor. Am avut o viaţă frumoasă, am avut un salariu bun şi o muncă frumoasă. Acum sunt pensionară, am peste şaptezeci de ani. Soţul mi-a murit de mult, iar copiii sunt la casele lor. Fac munca asta nu pentru bani, ci din plăcere.

- Vă ţineţi foarte bine, pana Hermanova, i-am spus sincer.

- Multumesc, pane Sabău.

Aşa mi-a spus întotdeauna, deşi vorbeam în limba română. Eu îi spuneam ‚pana Helena', cînd mi-a permis să îi spun aşa, în privat. În lagăr îi ziceam însă Pana Hermanova.

Ea ne-a dus la clinică. Pe drum ne-a spus.

- Nu vă pot lăsa singuri, vă pierdeţi. Dar mergem unde vreţi voi – nu trebuie să fim înapoi pînă la cinci.

Aveam aproape şapte ore la dispoziţie.

- Nu vreau să vă punem la efort. Vă mulţumesc, totuşi.

- Credeţi că nu mă pot ţine de voi? a zîmbit ea.

- Nici vorbă, dar aş vrea să urcăm în Vişehrad.

- De ce acolo?

- Nu avem timp să vizităm Centrul. Oricum, o să avem destul timp să o facem altă dată..

- O alegere înţeleaptă, Pane Sabău. Cunoaşteţi Praga?

- Am mai fost de patru ori. Şi eu o iubesc.

- De aici nu este departe, ajungeţi la poalele castelului în zece minute.

- Cu tramvaiul.

- Da. Apoi trebuie să urcaţi...

- Cunosc zona, am fost de mai multe ori.

- Bine, atunci eu o să merg acasă. Mai am să-mi iau cîteva lucruri, voi sta şi eu la hotel. În caz de urgenţă... Ne întîlnim la ieşirea din staţia de metrou la ora cinci fără zece. Contez pe corectitudinea dumneavoastră, pane Sabău.

- Aşa va fi.

După ce ni s-a acordat statutul de refugiaţi, plimbările prin Praga avea să fie multe şi lungi. Nu a trebuit să stăm patruzeci de zile în carantină. Nu mult după ce au sosit rezultatele de la analize, într-o după-masă, pana Helena ne-a chemat în lobby-ul hotelului. Toată lumea era adunată în faţa televizorului. Pe ecran se vedeau grupuri de poliţişti, maşini şi autobuze în flăcări, oameni alergînd, aruncînd cu pietre... Imagini din Bucureşti. A doua zi aveau să sosească minerii. În trei zile primeam statutul!

Pot spune că am avut noroc. În interviul pe care îl avusesem cu cei de la Minister, cu ajutorul panei Helena, am explicat că fac parte dintr-o organizaţie civică, democratică, şi că rezultatele alegerilor nu aveau să aducă linişte, ci noi violenţe. Iliescu este prea contestat şi va căuta aliaţi. Nu-i poate găsi la Armată – nu pe faţă (Armata-i cu noi!...), ci în rîndul muncitorilor, mai ales cei din industria grea şi minerit. Ei vor veni să ‚sprijine' Guvernul şi Preşedenţia. Şi vor ataca

forţele democratice care se împotrivesc. Studenţi, ziare independente, partide... Nu inventasem eu aceste lucruri, le discutasem amănunţit în şedinţele de la Pro-democraţia... Dădeam şi nume de organizaţii, de personalităţi ce urmau să fie atacate...
Au fost extrem de puţini români care au primit Statutul în Cehia. În scrisoarea viitoare îţi voi povesti despre ei. Şi despre viaţa în lagăr. Apoi vom pleca spre Canada.

Cu drag,
Nick

Dragă Nick,

Deci aşa te cheamă... Nicu Sabău. Frumos. Ca pe acel cîntăreţ de muzică populară din Maramureş...
Cum de cunoşti atît de bine Praga? Am trecut şi eu o dată prin oraş, mi s-a părut a fi foarte frumos. Nu am stat mult, nu aveam unde parca şi eram în drum spre Germania. Cehia este foarte mult înaintea României, nu-i de mirare că vor intra în UE înaintea noastră.
Mie mi-au plăcut monumentele istorice. Pritenilor mei le plac mai mult zgîrie norii...

Cu drag,
Maria Silani

Date: Sun, 26 Mar 2000 19:27:08 +0100
From:"vick" <vick53@yahoo.com>
To: „sido34" <sido34@hotmail.com>
Subject: (Re):hi

Draga Sidonia,
Prea frumos sa fie adevarat. Cine ti-a dat acest nume? Am cunoscut mai multe ‚simone' – desigur, de la Sf. Simion, sau poate de la Simion zis Petru -, ba chiar si pe faimosul Sagona, pozarul de la Costinesti. Dar ‚Sidonia"?...

Am primit si pozele. Cine esti tu, Sidonia? Femeia frumoasa, eleganta, care dupa pozitia trupului, se sprijina de bratul unui barbat pierdut in intuneric; sau femeia tinara, in blugi 'cu buzunare', privind avintat – si cam arogant – pe deasupra trecatorilor de pe aleile unui parc?
Astept o lamurire :-)
Vick

Date: Mon, 27 Mar 2000 13:36:42 +0100
From:"sido34" <sido34@hotmail.com>
To: vick53@yahoo.com
Subject: (Re): hi

Draga Vick,

Nimic mi-ai scris, nimic iti raspund
Sidonia

Well, asta e...

- Ce e cu tine?
Tresar.
- Poftim?
- De cînd ai venit stai ca un băţ. Nu ai spus nimic...
- Ce să zic?
- Nu ştiu. De obicei eşti vorbăreţ.
- Nu ştiu... Parcă am mintea goală... Mă doare capul.
- Eşti obosit?
- Poate. Mă culc.
- De aceea ai venit, să dormi?
- Nu ştiu de ce am venit. Ori că veneam, ori că nu, tot aia e.
- Cum poţi spune asta?! Dacă nu-ţi place, de ce mai vii?
- Nu am zis că nu-mi place. Dar nu ai timp de mine. Vreau să ieşim, să plecăm undeva, să ne plimbăm, să fim numai noi doi. Să lăsăm dracului toate! Eu - serviciul meu, tu - examenele. Măcar o săptămînă.

- Nu se poate. Nu-ţi place jobul?
- Ba da. Dar nu ştiu ce răspuns să le dau. Forţează să mă decid cu *green card*-ul...
- Nu ştiu. N-am încredere...
- Cum adică?
- Te-ai schimbat. Parcă nu mai eşti tu. Niciodată n-ai fost aşa. Plictisit, tracasat, obosit... Fără chef. Ce se întîmplă?
- Tu mă întrebi? Nu ştiu, Ţuşcă. Aş vrea să ştiu.
- Ce te doare?
- Nu ştiu. Parcă mă doare capul, creierul. Mintea. Sufletul. Inima. Nu ştiu. Parcă am un bolovan în mine, pe care încerc să-l car peste tot, fără a gîfîi... În loc să se uşureze, se îngreunează la fiecare pas...
- Vorbeşti aiurea. Lasă floricelele. Dacă eşti bolnav, du-te la doctor. Dacă nu, nu umbla cu prostii! Şi schimbă postul ăla, mă enervează!

MuchMusic. Madona. Frozen:

„If your heart is not open
You're frozen."

Sting televizorul şi mă ridic.

- Aşa, acum te-ai supărat. De ce mai vii aici, numai să mă enervezi?

Îmi stă pe limbă un răspuns dur, dar prefer să plec. Mă arunc în pat şi simt pleoapele pline de lacrimi. „Ce e rău, Potaie?", mîngîi pisica ce mi s-a încolăcit, pufăind, în braţe. „Tu de ce nu zici ceva?" Probabil nici ea nu ştie...

<sima35>: buna, vick
<victor45>: buna. Te stiu?
<sima35>: sidonia
<victor45>: sidonia? Oh, sidonia…
<sima35>: nu mi-ai raspuns
<victor45>: ce sa raspund? La nimic nu poti raspunde decit nimic
<sima35>: cred ca ai uitat sa scrii
<victor45>: mmm cred ca scriu destul de bine
<sima35>: de ce esti suparat? De obicei nu esti rau

<victor45>: mi-ai trimis doua poze. M-am apucat sa le comentez si mi-ai dat cu flit…
<victor45>: ce mai e de scris?
<sima35>: cum adica, nu inteleg?
<victor45>: in vocabularul meu, 'nimic' inseamna gunoi, garbadge…
<sima35>: am primit mesaj de la tine, dar era gol
<victor45>: aha. Ok. Neintelegere
<sima35>: nu vreau sa fii suparat pe mine
<sima35>: stiu ca ma joc cu focul, dar imi place
<victor45>: aha. Eu sunt ala 'periculosu'
<sima35>: ti-au zis si altele?
<sima35>: stii, sunt intr-o situatie deosebita
<sima35>: si foarte vulnerabila
<sima35>: orice barbat care isi pune in cap sa ma cucereasca
<sima35>: o poate face fara mare efort
<victor45>: eu nu imi pun in cap asa ceva
<sima35>: cu atit mai rau!
<sima35>: sa stii, sunt femeie frumoasa si dorita
<sima35>: ma apuca dracii cind intilnesc unul indiferent
<victor45>: da cu aghiazma
<sima35>: mda
<victor45>: sunt nenumarate motive sa nu sarim pe femeile frumoase si dorite
<sima35>: da-mi unul
<sima35>: in afara de a fi gay
<victor45>: sa zicem ca iubim o alta femeie
<sima35>: chiar daca ar fi frumoasa si dorita
<sima35>: ce are una cu alta?
<victor45>: nu are?
<victor45>: e normal sa iti inseli iubita?
<sima35>: toti o fac. De ce nu ar fi normal?
<victor45>: ma scuzi, in ultimii 10 ani nu am trait in Romania
<sima35>: :-)
<sima35>: sa nu imi spui ca in America nu se intimpla
<sima35>: cind ma uit ce se scrie despre vedete…

<victor45>: stii cit la suta reprezinta vedetele?
<victor45>: 2 la suta, 5?
<sima35>: si bogatii?
<victor45>: privesti simplist
<victor45>: cca 10% sunt bogati
<victor45>: marea majoritate casatoriti, cu copii, religiosi
<victor45>: interese materiale care nu le permite divortul…
<sima35>: sa nu fie adevarat ca jumatate din americani sunt singuri?
<victor45>: o fi adevarat. Alte explicatii. Mai ales dorinta de independenta
<victor45>: de a-ti face o cariera, individualismul, mai precis
<victor45>: multi traiesc in concubinaj, desigur
<sima35>: poate sunt prost informata
<victor45>: poate ca si eu sunt ;-)
<victor45>: poate nu stii
<victor45>: am zece colegi de birou
<victor45>:patronii, doi, evrei. Familii impecabile
<victor45>: doua colege maritate, una cu un japonez
<victor45>: a doua de curind, dupa doi ani de concubinaj
<victor45>: una de vreo 40, cam uritica, munceste la cariera
<victor45>: contabila maritata de 25 ani
<victor45>: secretara e grasa, adica GRASA
<victor45>: nu stiu nimic de viata ei privata
<victor45>: un student de 20, are girlfriend
<victor45>: un coleg barbos, commonlaw de vreo 10 ani
<victor45>: si-au cumparat casa impreuna
<victor45>: o japoneza, studenta, fara boyfriend
<victor45>: deci: doi tineri, doua mai in virsta, 4 din 10 necasatoriti
<victor45>: cred ca asa este mai peste tot
<sima35>: ok, te cred. M-ai convins
<sima35>: Sa zicem ca in romania se crede altceva
<sima35>: si se traieste in consecinta
<victor45>: am observat :-)

<sima35>: sa nu crezi ca sar din barbat in barbat
<victor45>: Doamne fereste!
<victor45>: s-ar putea sa ghicesc :-)
<sima35>: :-) nu, vorbesc serios
<sima35>: Sunt divortata
<sima35>: am o fetita
<victor45>: sa-ti traiasca. Sincer.
<victor45>: si iti apreciez sinceritatea
<sima35>: o sa iti povestesc odata despre asta
<sima35>: acum trebuie sa merg sa ma culc
<sima35>: am stat numai sa te intilnesc
<victor45>: desi sunt periculos?
<sima35>: da. Uneori simti nevoia sa-ti spui necazurile cuiva
<sima35>: altfel simti nevoia sa iti zbori creierii
<sima35>: Noapte buna
<victor45>: noapte buna
<sima35>: sa-mi scrii
<victor45>: ce?
<sima35>: ce vrei tu. Te sarut

<maya>: buna, vick
<victor45>: buna, maya
<victor45>: ce mai e nou?
<maya>: nu prea multe. Ai mei iti multumesc pentru informatii
<victor45>: it's ok
<maya>: cam scumpe. nu stiu daca o sa ne putem permite
<victor45>: Nu ma pricep nu sunt bun afacerist
<maya>: nu? Ti se pare idee buna?
<victor45>: nu ma pricep
<victor45>: mai ales, nu mai cunosc conditiile din tara
<victor45>: care sunt concurenta, spaga, mafia, ajutoare FARE etc
<maya>: vad ca te pricepi :-) tot astea discuta si ai mei
<maya>: daca ai avea 50 mii parai
<maya>: ai pune in asa ceva?

<victor45>: nu am 50 mii pentru asa ceva
<maya>: dar pentru ce?
<victor45>: probabil m-as muta in Romania
<maya>: ce ai face aici, daca te-ai intoarce?
<victor45>: probabil proiecte. Ma pricep
<maya>: in tara?
<victor45>: de ce nu? Am facut si in china, in bali… de ce nu in Romania?
<maya>: ma rog… dar daca poti face de acolo, de ce te-ai intoarce?
<victor45>: visez la o casa la tara, simpla
<victor45>: un dormitor, un living, un studio in pod
<victor45>: inconjurata de o gradina numai iarba
<victor45>:si pomi fructiferi: visini, ciresi, pruni, un nuc, daca se poate
<victor45>: si rugi de zmeura si mure pe linga garduri…
<victor45>: nu ar fi fantastic?
<maya>: atit?
<victor45>: e putin lucru?:-)
<maya>: doar un dormitor?
<maya>: ce imi trebuie mai multe?
<maya>: daca aveti copii?
<victor45>: le fac loc in atic
<maya>: si musafiri?
<victor45>: la hotel. E mai ieftin
<maya>: Dar ce-or sa zica despre tine?
<victor45>: treaba lor. Daca zic ceva, isi platesc hotelul, asa platesc eu
<victor45>: sau stau acasa…
<maya>: aici se gindeste altfel
<maya>: isi fac case cu cit mai multe dormitoare…
<victor45>: stiu :-) in lupta sa ne luptam, in ciorapi sa ne mirosim, sau in dormitoare sa ne laudam?
<maya>: lol. Da… ceea ce vrei este o casa de vacanta
<victor45>: daaaa… viata mea sa fie o perpetua vacanta…
<maya>: Unde o vrei?

<victor45>: inca nu stiu. De aceea intreb pe toti despre pretul pamintului
<maya>: pe mine nu m-ai intrebat
<victor45>: tu nu intri la socoteala
<maya>: de ce nu? :-(
<victor45>: Cresc cirese si visine pe la voi?
<maya>: nu prea
<victor45>: pai vezi?
<maya>: atunci?
<victor45>: mehedinti, oltenia sub munte, poate Dobrogea
<maya>: la mare? Acolo e scump. Urit iarna
<victor45>: stiu. Nu la mare. Poate Babadag
<maya>: dar cine traieste acolo?
<victor45>: oameni, cred :-)
<victor45>: si eu
<maya>: nu pot sa cred. Te rupi de civilizatie
<victor45>: aici am invatat sa aduc civilizatia cu mine
<maya>: aha… dar teatrele, restaurantele.. doar nu te duci la bodega din sat
<victor45>: daca am nevoie, ma pot duce. Nu sunt snob
<victor45>: dar nu prea merg la restaurante
<maya>: de ce nu?
<victor45>: nu-mi place. O data, de 2 ori pe luna. Chiar mai rar
<victor45>: cit despre viata culturala, trebuie sa vrei sa mergi
<victor45>: cu masina, pina la Cta fac o ora. Pina la Bucale cel mult trei
<victor45>: am prieteni in Buc, mergeau la teatru cind ii duceam eu
<victor45>: veneam din Brasov
<maya>: da :-)
<maya>: nici eu nu prea merg, rar…
<maya>: desi o pot face, as avea unde…
<maya>: dar alte servicii: telefon, radio, televizor…
<victor45>: am mobil. Pot pune satelit, dar nu ma uit la tv
<maya>: cum adica?
<victor45>: nu am tv

<maya>: nu te cred. Toti au tv
<victor45>: am si eu. Il tin in debara :-)
<maya>: de ce?
<victor45>:pierd prea mult timp. Si ma plictiseste
<maya>: mda. Acum pierd timpul pe mirc
<victor45>: si eu. Well, probabil atunci o sa renunt la mirc
<victor45>: cred ca va fi o problema conectia de internet
<maya>: si cum faci?
<victor45>: am laptop. Ma duc la oras cind vreau sa imi iau 'posta' email
<maya>: pare simplu asa cum zici
<victor45>: pare. Probabil nu o sa imigrez niciodata in romania
<maya>: de ce?
<victor45>: o imigrare e destul in viata unui om…
<victor45>: nu te-am intrebat: ai vorbit cu prietena mea logopeda?
<maya>: nu. Nu stiu cum sa povestesc intimplarea cu violul…
<victor45>: nu ai spus-o nimanui?
<maya>: nu, niciodata!
<victor45>: cred ca ai gresit
<victor45>: trebuia sa o spui parintilor, politiei…
<maya>: cine ma credea? Tot pe mine aruncau vina
<maya>: tu traiesti in alta lume…
<maya>: aici se zice ca pina nu ridica cateaua coada, ciinele nu o miroase…
<victor45>: cred. Asa ar fi spus si mama…
<maya>: ca e vina ei
<victor45>: ai avut vreo vina?
<maya>: tu ce crezi, am avut?
<victor45>: nu stiu. Nu cunosc detaliile.
<maya>: vrei sa iti povestesc cum a fost?
<victor45>: faci cum crezi tu ca e mai bine
<maya>: e clar, nu vrei
<victor45>: nu e clar deloc. nu iti cer sa imi povestesti, dar daca vrei sa o faci, te ascult cu toata atentia
<maya>: bine. Iti spun – data viitoare

<maya>: vreau sa imi adun curajul
<victor45>: bine, cind vrei tu
<maya>: nu mi-ai mai spus de mult o poveste
<victor45>: ce este cea despre casa? Nu o poveste?
<maya>: bine. Ma pregatesc de plecare
<victor45>: da. Spor la lucru
<maya>: ti-am pus o intrebare, nu mi-ai raspuns
<victor45>: ?
<maya>: de ce nu e nici o femeie in viata ta? Pentru mine esti barbatul de vis
<victor45>: :-)
<victor45>: poate sunt paralizat, in carucior
<maya>: esti?
<victor45>: nu. Sau poate sunt foarte urit
<maya>: esti?
<victor45>: nu. De unde stii ca nu este nici o femeie?
<maya>: mda. Este?
<victor45>: este
<maya>: bine. Data viitoare eu iti spun despre viol, tu imi povestesti despre ea. Fair?
<victor45>: fair
<maya>: te pup

Dragă Maria,

A trecut aproape o lună de la ultima mea scrisoare. Hai să vedem ce a mai fost în Cehia…
Viaţa în Lagăr era foarte liberă după obţinerea Statutului. La intrarea în Hotel, ministerul postase un soldat. Fără armă. Avea grijă mai ales ca cei în carantină să nu iasă. În scurt timp, aveau să mai sosească nişte refugiaţi. Mai întîi, cîţiva din Pachistan, apoi vreo trei din Afganistan, cîţiva kurzi… Toţi erau musulmani. După cîteva săptămîni a apărut un grup de cubanezi, patru dintre ei negri. Fuseseră la muncă în Rusia şi, în drum spre Havana (ei pronunţau Auana), ceruseră azil. Atunci am auzit-o prima dată pe Gloria Estefan, era idolul lor. Aveau cîteva casete pe care le frecau zi şi noapte… Mai tîrziu au

primit azil şi au plecat să lucreze într-o mină. Învăţaseră rusa, aşa că le-a fost relativ uşor să înveţe ceha. Probabil au rămas în Cehia. Se simţeau acasă, erau multe biserici catolice în oraş. Prin iulie au început să apară români. Unii veneau din Ungaria, unde fuseseră la muncă. Mulţi fuseseră înşelaţi: după zile de muncă grea şi murdară, nu fuseseră plătiţi. Trei bucureşteni nu aşteptaseră să vadă cum vor fi trataţi, după două zile la Budapesta – şi mai multe poveşti auzite de la români aflaţi deja acolo – o porniseră spre Slovacia. După ce au trecut graniţa, au luat-o pe jos, prin satele din munţi. Nimeni nu i-a băgat în seamă, uneori se mai opreau să cumpere mîncare. Am mers pe jos mai bine de 100 km. Aveau cu ei un radio-casetofon destul de mare, îl căra unul din ei pe umeri, mai tot timpul…

Şi mai mulţi au venit spre sfîrşitul lunii. De data asta, mai mult ţigani. Nemţii începuseră să-i dea jos din trenuri la graniţă. Se pare că au stat acolo ce-au stat, pînă ce autorităţile ceheşti i-au luat pe sus şi iau adus la Flora. Nu au stat mult, aveau probleme să respecte carantina. Deşi fluxul de refugiaţi a continuat, numărul lor în Lagăr nu a crescut prea mult. Unii plecau, alţii veneau… Adunau bani din alba-neagra şi dispăreau în Germania, trecînd munţii. Aşa a apărut meseria de "ghid". Cei ce erau de cîtva timp, le arătau noilor veniţi cum să iasă din hotel fără a fi prinşi, unde sunt locurile din Praga unde pot prosti lumea, şi potecile peste munte, spre Germania. Făceau bani buni.

Cam atunci am fost mutaţi din Praga. Flora trebuia să intre în renovări, aşa că am fost trimişi la lagărul nou înfiinţat la Usti. Alţii au fost trimişi la Ubytovna, lîngă Brno - deşi localitatea se numea, poate, altfel. Ubytovna înseamnă "cămin", "dormitoare". Şi noi am stat la Usti într-o 'ubytovnă'. Era un fel de hotel de vreo 11 etaje, cu o mare sală de mese tip "cantină" la primul etaj. Servise de 'cămin' celor ce au participat la construirea unei mari termocentrale lîngă Usti nad Labem, capitala provinciei Boemia de Nord. Cehii nu-şi ţineau şantieriştii în barăci… Erau de fapt două clădiri, asemănătoare. Cînd lucrările s-au terminat, una din ubytovne rămăsese să servească drept cămin pentru muncitorii de la termocentrală, iar cealaltă fusese dată Ministerului de Interne – care au înfiinţat în ea Lagărul. Printre muncitorii din ubytovna vecină erau şi români, ne ocoleau de

parcă eram spurcaţi…

Usti nad Labem (nad Labem = de pe Elba) este un orăşel frumos, de circa 150-200 mii de locuitori. Centrul nu era prea mare, majoritatea locuiau în cartiere ascunse printre dealuri, sau urcînd dealurile. Şi noi locuiam într-un astfel de cartier, Trmice (se pronunta tîrmiţe) – al nostru aproape pustiu. Pînă după război fusese un cartier select, între dealuri, cu un pîrîu şerpuind printre case – locuit de sudeţi. După înfrîngerea Germaniei, sudeţii fuseseră expulzaţi: 3 milioane de oameni de origine germanică fuseseră aruncaţi peste graniţă! Nemţii folosiseră drept pretext al ocupării Cehoslovaciei tocmai 'apărararea interselor' acestor sudeţi – cehii aveau grijă ca astfel de motiv să nu mai existe… Noi, în România, n-am auzit nimic despre această tragedie. Şi oare cîte alte tragedii ne-au fost ascunse?

Casele au rămas neocupate cîteva decenii. Fiind construite 'sănătos', nemţeşte, din cărămidă şi piatră, au rămas toate în picioare. Unora le căzuseră acoperişurile, scările interioare, chiar plafoanele. Faţadele erau încă negre – ca ale mai tuturor caselor ceheşti din zonă: foloseau la încălzire cărbune, într-un sistem de încălzire centrală, şi fumul avea tendinţa să se depună pe faţade. Grădinile erau invadate de plante crescînd sălbatic, şi nu în puţine locuri se puteau vedea copăcei şi arbuşti crescînd în încăperile caselor. Ferestrele şi uşile lipseau de mult...

Cartierul (satul?) Trmice avea totuşi un centru locuit aproape în totalitate. Fuseseră cehi care acceptaseră riscul că, vreodată, sudeţii vor cere despăgubiri pentru casele părăsite de nevoie, sau poate chiar le vor revendica. E drept, mulţi din ei foloseau aceste locuinţe doar provizoriu; cînd adunau bani suficienţi, îşi construiau case pe unul din dealurile care mărgineau localitatea. Mai exista o şcoală mare, din piatră cenuşie, cu o grădină imensă, înconjurată cu gard din fier forjat. Treceam aproape zilnic prin faţa ei, pînă la prima intersecţie. Acolo, drumul trecea peste un podeţ pe partea cealaltă a pîrîului, unde întîlnea o altă stradă, venind dinspre Usti (cca 4km). Artera principală continua paralel cu acea stradă încă vreo jumătate de kilometru, pînă cînd trecea la rîndul lui pîrîul, pentru a se întîlni cu celălalt drum în Centru: o piaţetă acoperită cu caldarîm de bazalt cenuşiu, cu multe magazine şi o staţie de autobuze.

Pîrîul avea o vale destul de largă, poate vreo 20 de metri. Pe lunca îngustă gospodarii făcuseră loturi cultivate intens cu legume, mai ales, pînă la podul din Centru, unde pîrîul se îngusta printre case. Dincolo de Centru erau casele 'mari', adevărate palate; nu o dată îmi trecuse prin minte că ar fi potrivite pentru hoteluri, restaurante, cluburi. Tot acolo era biserica şi, dincolo de ea, proprietatea unor foşti nobili: o grădină imensă, ca o junglă, în mijlocul căreia se înălţa un conac. Urmaşul nobililor era un bărbat de vreo 30-35, handicapat mintal, în îngrijirea unor slujitori credincioşi. Venea des pe la Ubytovnă, îi plăcea să fie înconjurat de oameni, deşi nu înţelegea limba noastră. Pe deasupra conacului trecea un mare pod cu patru benzi, sprijin pe stîlpi de vreo 20-30 m înălţime. Ca să nu aibă probleme cu proprietarii, Guvernul ceh hotărîse că e mai bine aşa…
Dincolo de proprietatea nobililor începeau dealurile şi pădurile. Pe malul pîrîului erau case şi, din loc în loc, sate. Un trenuleţ trecea prin ele de cîteva ori pe zi, oprind şi la Centrală, înainte de a ajunge la mica gară din Trmiţe, nu departe de Lagăr. Muncitorii îl foloseau să meargă la muncă. Centrala era la cîţiva km de Lagăr, peste un cîmp cultivat, în acel an, cu orz, şi noaptea părea, de departe, rafinăria de la Brazi pe care o vedeam din trenul ce mă ducea între Braşov şi Bucureşti. Poluarea nu era mare, deşi ardea zi şi noapte cărbune, care sosea direct de la minele din apropiere pe nişte benzi transportoare late de 2-3 m: aveau nişte turnuri înalte de peste 60 de metri, pînă în zona vînturilor. În schimb, duduitul continuu devenise ceva tot atît de obişnuit ca şi aerul. Cînd am plecat din Trmice, mult timp am simţit că-mi lipseşte ceva: era duduitul de la Centrală…
Cu timpul, Lagărul s-a umplut. Camerele erau 'duble' şi 'garsoniere'. Cele duble aveau un dormitor şi un 'living' – transformat tot în dormitor, de autorităţi. Aveau 1-2 paturi în dormitor şi, de obicei, 3 paturi în living. Fiecare cameră (dublă sau single) avea o baie cu duş, dar bucătăria şi camera de distracţii (adică, un televizor, o masă şi nişte scaune) erau pe hol, la fiecare etaj. Bucătăriile aveau frigidere, dar nu erau folosite pentru că nu aveau lacăt. Unele dispăruseră prin 'apartamente'. Pe sobe se încălzeau mîncăruri luate de la sala de mese cu sufertaşul, sau se făcea cafea sau ceai – dar nu foarte des. Cei ce făceau acest lucru erau mai ales familiile cu

mulţi copii – îţi voi vorbi de ei.
Nu exista decît un lift care era permanent stricat. Şi, cu atîţi oameni în ubytovnă, puteai să aştepţi veşnic în faţa lui. Aşa că, de fiecare dată, o luam pe scări… Mai toţi încercau să locuiască la un etaj cît mai aproape de pămînt – noi, deşi am ajuns destul de devreme, am preferat o 'garsonieră' la etajul 8. Aveam şi 'view', fără a urca prea multe trepte. :-) Am încercat să aranjăm mobilierul simplu din cameră în aşa fel încît să arate bine: unul din paturi l-am pus la perete şi l-am acoperit cu o cuvertură, încropind o "canapea", noptierele le-am pus una peste alta, rezultînd astfel un fel de dulăpior, am cumpărat o vază în care aveam mereu flori, am pus cîteva desene, făcute de mine, pe pereţi, măsuţa era sub fereastră, cu două scaune – acolo învăţam -, găsisem şi un covoraş pe care l-am pus pe linoleumul care reprezenta podeaua. De cîteva ori, cei de la conducerea Lagărului au adus inspectori de la UNCHR la noi, să vadă cît de bine sunt trataţi refugiaţii la ei în lagăr…

Îmi dau seama că m-am lungit prea mult cu descrierea locurilor şi nu am apucat să îţi vorbesc despre refugiaţi. O s-o fac data viitoare.
Să ai una bună,

Nick

Dragă Nick
Am renunţat la speranţa de a ajunge în Canada peste noapte. :-) După cum povesteşti, ne mai putem învîrti prin Cehia luni bune de acum înainte. Şi mă bucur, pentru că aflu lucruri pe care nu le puteam afla din altă parte. Desigur, nu îmi foloseşte la nimic să ştiu că există undeva în lumea asta un loc numit Tîrmiţe, şi că acolo o ubitovnă are camere cu 2 şi 3 paturi, şi că trăieşte un nobil cam tîmpiţel… dar citesc cu plăcere scrisorile tale. Abia aştept să îi cunosc şi pe locuitorii Lagărului.

Să ştii că îţi adun toate scrisorile, în ideea că poate te vei gîndi vreodată să le pui într-o carte. Dacă ţi le dau, aminteşti şi numele meu pe acolo? Parcă ţi-am mai spus-o, aşa-i?

Poate voi afla, pe drum, şi de ce ai ales Canada, şi cum ai ajuns acolo…
Cu drag
Maria

- Eşti bolnav?
- Nu ştiu…
- Nu arzi. Ai mîncat?
- Nu am chef...
- De cînd ai venit, dormi. Ce faci acasă?
- Unde?
- La Seattle.
- Aici i-acasă…
- OK. La Seattle.
- Muncesc, mă plimb… Stau pe *mirc*.
- Nu ai lăsat *mirc*-ul? Am încercat de cîteva ori să vorbesc cu tine la telefon, suna ocupat.
- Da, seara sunt de obicei pe *mirc*.
- Ai grijă! Ai văzut ce s-a întâmplat cu Radu şi Vasia…

Divorţaseră. El acum îşi caută nevastă pe internet. Copiii au rămas cu ea. Tipul din State dispăruse cînd ea îl chemase la Vancouver, să o ia… Bineînţeles, toţi prietenii o acuză pe ea pentru situaţia creată. Se pare că e bine să nu judeci pe alţii, pînă nu eşti în papucii lor. Vasia, o fată crescută şi ţinută ca-ntr-o seră, preferase riscul şi chinul vieţii de mamă singură cu doi copii, vieţii dinainte –aseptică, sterilă şi goală de meniri şi sentimente.

- Poate e mai bine aşa….
- Cum poţi spune una ca asta? Ce-i mai lipsea?
- Poate exact ce a căutat pe *mirc*.
- Romantism?

Sarcasmul picură din cuvînt ca veninul. Aşa e, cine mai are nevoie de romantism în zilele noastre? Poate doar acei neadaptaţi care umplu *mirc*-ul zi şi noapte. Şi poate nici ei, ei se mint. Şi mint. Ei intră acolo, poate, din calcule materiale mult mai meschine. Căutînd o şansă de a scăpa din miasmul

societăţii române, plecînd oriunde…

Dar eu? Am nevoie de romantism? Ce mă face să stau pe *mirc*, atunci cînd aş putea face o mie de alte lucruri mai folositoare? Poate nu vreau alte lucruri folositoare în afară de cele ce-mi umplu rostul zilei şi vieţii. Poate chiar vreau puţin romantism în viaţa mea supra-mega-hiper-realistă, materială pînă la limită. Ah, dacă aş putea găsi puţin romantism în viaţa de zi cu zi!

- Ieşim şi noi puţin?
- Unde? Nu vezi că plouă?
- Luăm umbrela. Bem undeva o cană de ceai cald, privind prin fereastră cum cade ploaia…
- Eşti nebun. Mai bine mai ia nişte pastile, ce ştiu eu ce gripă ai? Ai grijă să nu-mi dai şi mie, am de predat *asignmentul*!
- Da, *asignmentul*. Uitasem de el. Şi de cumpărături. Şi de gătit…
- Să nu-mi mai cumperi flori. Sunt scumpe.
- Numai cinci dolari…
- Numai? Eu nu cheltui cinci dolari într-o săptămână!
- Pentru că cheltui eu. Eu îţi iau ţigări, eu îţi cumpăr mîncare…
- Dacă ţi-e greu, nu-mi mai lua!

Oh, God!

- O să lucrez zece minute în plus pe săptămînă, să fac bani de flori…
- Haha, *very funny*! Tot se usucă şi încep să pută. Nu am timp să le schimb apa… Mai bine-mi iei de la piaţă flori uscate. Nu se scutură, nu pătează…
- Nu miroase… Sau de plastic, e acelaşi lucru…
- Vrei să fii ironic? OK, mă duc să mai lucrez.

Afară plouă. E sîmbătă. Altă sîmbătă. A cîta sîmbătă? Nu mai ştiu… Ştiu precis că nu-i ultima.

Dragă Sidonia,

*m-ai întrebat care e viaţa pe-aici. Ce fac eu pe aceste coclauri. Nu am timp să-ţi povestesc totul, dar poate am timp să-ţi povestesc o oră dintr-o zi oarecare. Între 12 şi 13, **lunch time**. Biroul în care lucrez este situat în inima Seattle, în Centrul Administrativ şi turistic. Clădirea se află la una din cele mai*

*importante intersecţii, alături de 'universalul' lor, **Le Bon Marchand**, la cîteva blocuri de Mall, de staţia trenului ce te leagă direct de SpaceCentre, spre est, şi cîteva blocuri, vreo trei, de **Pyke Market**, chiar pe malul golfului.*

Piaţa este cel mai important obiectiv turistic al oraşului, poate alături de Needle. Una dintre cele mai vechi pieţe americane, şi-a păstrat aspectul 'european'. Cînd intru în ea mă simt ca în halele pieţii 'Steagul Roşu' (nu ştiu cum îi mai zice acum…) din Braşov.

La piaţă vin fermierii din jurul marelui oraş. Îşi aduc, în general, produsele crescute pe lîngă casă: legume, fructe, flori; dar şi miere, gemuri, murături, lucruri de artizanat. Şi, bineînţeles, peşte şi animale de mare (parcă le spuneţi 'fructe de mare'…): scoici, răcuşori, sepii, arici şi castraveţi de mare, chiar homari şi rudele lor 'sărace', creveţii.

Una din atracţiile pieţii este "peştele zburător" – zboară în mai multe locuri. Peştii în general sunt barosani, cel puţin o jumătate de metru. După ce ţi-l alegi, cel ce te serveşte îl ia şi-l aruncă, în urlete, de întoarce capul tuturor spre 'spectacol', vreo şapte-opt metri, peste tejghea, la unul care îl prinde şi-l trînteşte pe cîntar. Totul filmat, bineînţeles. Magazinul îţi trimite apoi peştele într-o cutie cu gheaţă şi filmul oriunde în lume – pentru un preţ, desigur. Ai o 'amintire' de la Seattle… Desigur, acei peşti nu se prea pot găsi în restul Americii, ori în restul lumii: somoni pescuiţi direct din apele coastei de Vest a continentului american.

*Alte locuri de atracţie din piaţă sunt porcul din bronz (are urechile şi botul lucioase: se crede că aduce noroc dacă îl freci în acele locuri) şi restaurantul grecesc în care s-a filmat **Single in Seattle**, cu Tom Hanks. Pe pereţi sunt poze cu actorul şi scene din film. Plimbarea de la un capăt la altul a pieţii durează circa 20 min. Cînd e soare, se improvizează tejghele şi pe străduţa ce mărgineşte piaţa pe latura dinspre uscat. În partea opusă este faleza. Piaţa se ridică la vreo 30 metri deasupra şoselei şi a Golfului. Stăduţa este mărginită de tot felul de magazine, printre care şi una cu bonzai. Cine cumpără vreunul va da greş: inevitabil îi va muri în cîteva săptămîni. Ca să fie 'frumoşi', mai toate – inclusiv pietrişul – sunt lipite cu clei…*

Eu îmi petrec lunch-ul la piaţă cam de 2-3 ori pe săptămînă, mai ales cînd nu plouă. Drumul pînă acolo este uşor. După ce cobor cu liftul în holul impunător al clădirii, ies pe strada dinspre vest (cea din estul clădirii este cu două etaje mai jos…) şi o traversez. De acolo, pe lîngă cîteva hoteluri de mîna a treia, mici restaurante, cafenele intime din cele două lanţuri la mare competiţie (Starbucks şi Seattle Best) şi un XXX store, ajung la o altă intersecţie, de unde cobor strada în pantă destul de pronunţată (alt bloc) pînă la intrarea în Piaţă. Pe laturile străzii sunt două magazine de 'antiques', dacă nu ar fi firmele nu ai şti că sunt două: vitrinele (sau obiectele scoase pe trotuar) par absolut identice. Mai este un restaurant corean (miroase a usturoi trei străzi!) şi o pitărie italiană, chiar pe colţ – mirosul de pîine proaspătă îl concurează pe cel al usturoiului de la coreeni. Îmi aduc de fiecare dată aminte că acestora, chinezii (dar şi japonezii) le spun chiar aşa: mîncători de usturoi :-)

Pe partea opusă sunt un boutique şi apoi un mare magazin de poşete – nu am intrat niciodată în ele. Jos, în colţ, este magazinul cu flori şi bonzai…

Cafenelele locale au mare succes, se întind ca focul în prerie în restul statelor, ba chiar şi în Canada. Ocupă locuri minuscule, intime, de multe ori cu doar 2-3 mese şi 3-4 scaune micuţe, dar unele au fotolii şi cîte un şemineu. Lumină intimă, pereţi vopsiţi în culori calde, lucrări de artă (cópii, dar uneori şi originale) de bun gust, pe pereţi… Oamenii stau acolo citind ziarul, vreo carte (multe din ele sunt în interiorul librăriilor, unde se şi dă voie să iei o carte s-o frunzăreşti), se stă de vorbă pe subiecte de multe ori elevate. Eu, adesea, stau într-una din aceste cafenele ca să scriu.

*Există un întreg ritual cum să comanzi cafeaua. Eu nu l-am învăţat niciodată. Americanul pronunţă 3-4 sau mai multe cuvinte ca să-şi descrie cafeaua pe care o comandă (**vento latte cinammon no cacao one teespoon** - ăsta-i zahăr – **butterscotch to go** - asta e "la pachet"). Vento e cupa mare, cred că încape vreo jumătate de litru de cafea – sau poate exagerez… Se bea Latte, Mocca, capuccino, americano, coffee of the day… şi alte cîteva feluri. Pot fi şi cu gheaţă, cu sucuri de fructe, cu mentă, ceai fierbinte sau cu gheaţă. Toate servite cu nişte chestii cleioase şi fără gust (muffins, donuts), apreciate de americani. N-au intrat încă într-o cofetărie românească…*

Dacă nu vrei să intri în Piaţă, o poţi lua spre nord, pe trotuarul plin de lume. Întîlneşti tot felul de magazine unde poţi servi un lunch. Lîngă brutărie, un mare magazin italian care pregăteşte sandwichuri cu salamuri şi brînzeturi specifice, sau îţi servesc un bol (de unică folosinţă) cu tot felul de pasta, la alegere. Dacă nu-ţi place mîncarea italiană, mai sunt: nemţi, iranieni, greci, chiar şi două ucrainence ca în poze: grase, blonde, cu părul adunat în cozi groase, pînă la brîu, cu sînii ca nişte doniţe, cu feţele rotunde şi roşii, pe care străluceşte un nas ca un năsturel… Ele servesc colţunaşi şi sarmale cu orez. Este şi o piaţă interioară, cu un restaurant micuţ evreiesc, o fîntînă arteziană, intrări spre mai multe restaurante (inclusiv cel italian) şi un magazin de ***Fleische*** *(carne)nemţesc, care serveşte şi mezeluri… Mai departe, chiar în colţ, est e un magazin de vinuri. Pe vremuri avuseseră şi vinuri româneşti. Nu mai au, nu au avut cerere. Nici calitatea nu a fost competitivă, se aducea 'Premiant' (nu au ştiut să-mi spună din care regiune viticolă). Partenerii români nici nu trimiteau marfa la termen… Mă uitam în rafturi, dar nu prea cumpăram. Nu beau, iar în Canada marfa similară este mai ieftină. Cumpăr de obicei vin german, e mai dulce, seamănă cu multe soiuri romîneşti, mai ales cu cel de Cotnari şi Murfatlar.*

De obicei, aici tranversez strada. Pe partea opusă, în capătul de nord al Pieţei, este un părculeţ. Aici îmi petrec eu lunch time – dacă nu plouă. Sunt cîteva măsuţe, ceva zonă verde, alei… Spre vest se termină într-o balustradă metalică, deasupra Golfului. Ai o vedere minunată spre Vest, spre peninsula şi munţii Olympia, acoperiţi de gheţuri pînă tîrziu în mai. Peninsula e verde, împădurită, ca şi multele insule ce se află în golf (îi spune, nu ştiu de ce, Peuget Sound, un golf ca un fiord ce se întinde spre sud pînă la Tacoma şi spre capitala statului Washington, Olympia). Casele strălucesc albe-roşii printre copaci. Cînd e soare, imaginea este formidabilă. Din parc, privind spre sud-est, în zilele senine, poţi vedea conul aproape perfect al vulcanului (stins) Reinier, ce se ridică la peste 3000 metri. De obicei, din cauza smogului, pare să plutească deasupra oraşului. Nu e de mirare că acest loc atrage o mulţime de turişti, mai ales japonezi, toţi cu aparate de fotografiat de gît.

Parcul nu e mare. O movilă înverzită, înconjurată de o alee cu bănci, atrage studenţi. Stau întinşi în iarbă sau cu pioarele încrucişate sub ei, pe bănci, şi învaţă. Alături au, uneori, bicicleta şi casca. Invariabil, au fire în urechi, de la aparatele prinse la brîu. Dacă treci pe lîngă ei auzi ritmul obsedant, electronic. Unii dau, inconştient, din cap, în ritmul percuţiei.

În parc întîlnesc şi iubiţi. Nu mulţi, mai toţi sunt singuri. Unii sunt gay sau lesbiene. O pereche de bătrîni se plimbă zilnic, se ţin de mînă şi îşi şoptesc la ureche. Uneori stau pe cîte o bancă. Cred că au peste 70, el chiar mai bătrîn. Se sprijină în baston şi e greu de zis dacă el o sprijină pe bătrînă sau ea pe el.

Mai sunt indienii, băştinaşii. În mod normal ele încearcă să vîndă obiecte de artizanat, unele chiar de bun gust. Uneori stau şi lucrează la ele chiar acolo. Unii bărbaţi lucreză şi ei: sculptează în lemn, os, sau vreun tip de piatră colorată. Sau poate chiar ivoriu – 'tusk' de morsă, de obicei.. De două ori pe lună sunt beţi. Primesc banii de la Guvern – sau Primărie. Teritoriul este al lor, oraşul le plăteşte chirie. Femeile le aduc sticle, în pungi maronii, de hîrtie. Cînd se îmbată, uneori încep să joace pe ritmuri înţelese doar de ei. Ele nu dansează. Uneori, eventual, se îmbată şi cîteva femei. Adorm pe iarbă, pînă cînd cele treze cheamă taxiuri să-i ducă acasă. Sunt liniştiţi, nu se leagă de nimeni, nu fac gălăgie… Îşi văd de lumea lor. Probabil nu vor nimic altceva decît să fie lăsaţi în pace.

Eu caut loc la una din mese. De cele mai multe ori este alături de indieni – ceilalţi îi ocolesc. Am început să ne cunoaştem, femeile îmi fac semn cu mîna. De vreo două ori, nişte bărbaţi au venit cu sticla la mine… I-am refuzat cu grijă, nu ştiam cum vor reacţiona. Nu voiam să devină violenţi – dar nu i-am văzut niciodată violenţi. Dădeam vina pe serviciu. :-)

Mănînc sandwichul adus de acasă şi scriu sau citesc. Cam de 2 ori pe săptămînă intru prin piaţă, îmi cumpăr fructe. Ăsta a devenit un obicei odată cu apariţia cireşelor. Cînd se apropie timpul să încep lucrul, pornesc spre birou. De obicei o fac pe altă parte. Ori urc pe lîngă magazinul de vinuri pînă la 'back alley', pe care merg pînă la strada care mă duce direct la clădirea firmei, ori intru prin mica piaţetă interioară, urc o scară metalică ce se încolăceşte deasupra restaurantului evreiesc şi ies în aceeaşi alee. Aceasta este pitorească, e spatele unui hotel-pensiune italian, cu aspect toscan, şi un pub irlandez cu mese de-a lungul peretelui – nici nu ar fi mai mult loc! Prin ferestrele deschise se

*revarsă muzică **irish.***
Cam asta este cea mai frumoasă parte a zilei mele de lucru. Un moment de respiro, în care mă încarc pentru munca intensă, pasionată, la proiectele mele. Şefii ştiu că prin asta randamentul îmi creşte – de aceea nu se împotrivesc nici cînd stau mai mult, în zilele cu soare. Ştiu şi că, în acele zile, voi sta peste program. Pentru ei, important este să-mi termin proiectele la timp, de bună calitate.
Acum mă cunoşti puţin mai bine, cred. :-)

Nick

Klick
Mă întorc cu faţa spre ţărm. Valurile scunde lucesc, albe de spumă, la linia nisipului. Dincolo de faleza scundă, oraşul, apoi hotelurile, lucesc cu mii de ochi în întuneric. E frumos. Pornesc mai departe, vreau să înot. Îmi dau jos slipul şi mi-l trag pe cap. E atîta libertate să înoţi gol, sub stele!
Klick

Dragă Nick,

Îţi mulţumesc pentru nume şi scrisoare. Cunosc multă lume pe mirc, primesc multe scrisori, dar a ta a fost de departe cea mai frumoasă. M-ai luat de mână şi m-ai plimbat alături de tine prin Seattle, chiar dacă numai pentru o oră. Ai vreo poză cu părculeţul tău? O să-ţi povestesc şi eu despre mine – deşi nu am talentul tău. Deci, nu te aştepta la prea multe.
Sunt avocat stagiar. Până să termin, am fost laborantă la Univ din Cluj. Am fost măritată, am o fetiţă de 8 ani. Am divorţat pentru că fostul soţ, fost sportiv, mă bătea. El a fugit în Belgia, s-a însurat cu o belgiancă, trăieşte acolo. Nu îmi dă ajutor pentru fetiţă, dar nici nu vreau, nu vreau să aibă vreun drept asupra ei. Am fost o singură dată la el, fetiţa avea un an, el locuia în lagăr. Credeam că vom putea trăi împreună, dar a dat din nou în mine. Am plecat imediat şi am băgat divorţ.

Când lucram ca tehnician la Univ aveam mai mulţi bani ca acum. Ca stagiar nu fac nici 2 milioane, după ce plătesc maestrul. Dar învăţ şi voi ajunge în barou! O să fiu un bun avocat, mai ales în civil acts. Nu ţin neaparat să mă mărit, dar uneori simt nevoia să am pe cineva statornic lângă mine. Cineva care să-mi iubească fetiţa. Am tot ce îmi trebuie, duc viaţa pe care mi-o doresc – dar sunt gata să mi-o schimb pentru EL. Nu am prieteni în România, nu îţi poţi face prieteni, doar iubiţi. Sunt o idealistă şi toţi 'prietenii' mi-au tras-o.
Sper să fim prieteni şi sper să nu mi-o tragi,

Sidonia

Klick
Fundul începe să coboare. Mă las în apă şi încep să înot încet, fără efort. Braţele mi se ridică ritmic şi picăturile de apă strălucesc ca nişte nestemate în lumina lunii. Sunt liber.
Klick

Ţuşcă a venit la Seattle într-o sîmbătă frumoasă de primăvară: luase vacanţa de Paşti. Azaleele şi magnoliile începuseră să înflorească – aveam o tufă de azalee cu flori violet, fără miros, în faţa blocului de apartamente în care locuiam. Blocul era în Kent, un cartier nu departe de Centru, pe un deal - mai tot oraşul este situat pe dealuri, drumurile sunt mai toate în pantă, dacă nu urci o stradă, atunci o cobori... – locuit mai ales de negri, cum am aflat apoi de la colegi. Ţuşcă mă ajutase să îl închiriez, venise cu mine la Seattle imediat după sosirea la Vancouver. Am cumpărat ziarul local şi o hartă şi am început să căutăm, orientîndu-ne după chirii şi locaţie – ca distanţă faţă de locul meu de muncă. Era deja spre sfîrşitul lunii şi mai toate apartamentele fuseseră închiriate – acel loc a fost ultimul vizitat înainte de a lărgi aria căutărilor.
Apartamentul – de fapt, o garsonieră - ne plăcuse de la început. Chiar dacă blocul era mai vechi, garsoniera fusese renovată recent. Bucătăria era mai mult kichinetă, dar avea un counter tip bar, care putea fi folosit drept masă. Astfel, toată mobila

folosită de mine a fost un scaun, fotoliul de birou (Ţuşcă, atunci cînd avea să mă viziteze, avea să-l folosească să stea la „masă") şi biroul hîrbuit pe care aveam să pun, mai tîrziu, computerul. Scaunul l-am cumpărat, împreună cu lenjeria, perna, veioza şi cîteva cărţi, de la un thrift-store, observat întîmplător pe cînd căutam apartamentul. Cînd am dus-o pe Ţuşcă acasă, mi-am adus o saltea dublă, gonflabilă, şi televizorul vechi, de care şi uitasem că mai există. Urma să-l folosesc drept „măsuţă" pentru veioză, la capul saltelei. Cărţile le-am pus pe lîngă pereţi – aveau, în timp, să se înmulţească, „distracţia" mea de seară era lectura.

Am aşteptat-o în autogară, a sosit cu ***Greyhound***-ul. I-am văzut zîmbetul pe cînd cobora scara autobuzului şi mi s-a luminat şi mie faţa. Nu-l mai văzusem de mult – poate din vara trecută... Părea să fi întinerit cu zece ani, părea să fie aceeaşi fată, cu paisprezece ani mai tînără, de care mă îndrăgostisem la prima vedere...

- Să-mi arăţi şi mie pe unde te plimbi, mi-a zis, şi am pornit pe străzile oraşului. Am dus-o în Piaţa Ştiucii şi pe chei, pînă la Acvarium şi spre centrul vechi al oraşului, unde se înalţă statuia şefului de trib Seattle, cel după care a fost numit oraşul, dar şi casele vechi, cu restaurante, magazine tip „consignaţia", faimoasa librărie, biserici, buticuri şi galerii de artă. Am mîncat cîte un bol de *„clam chowder"*, supa groasă din suc de scoici, care niciunde nu se face atît de bună ca acolo, pe chei, cu scoici pescuite proaspăt, direct din ocean. Am stat la un restaurant în vechea piaţă, păstrînd aerul secolului 19, cu vedere peste apele golfului pînă spre Muntele Olympia. Ne-am dus, luînd metroul, la Science World şi am căscat gura, dînd capul pe spate, spre vîrful binecunoscutului Needle - fără a urca în turn. Ne-am plimbat însă pe străzile centrului comercial-administrativ, Ţuşcă avînd chef, ca mai niciodată, să intre prin magazinele de lux. Ne plimbam ca în zilele bune, ţinîndu-ne de mînă, sau ţinînd-o pe după umeri, şi mă simţeam bine, nu-mi păsa că, iată, mă apropii de al cincilea deceniu de viaţă. Era ca pe vremuri în Braşov, şi Bucureşti, şi Bratislava şi Viena, ca în zilele de lagăr din Praga şi Usti şi Decin, dar mai ales ca în zilele de început din Edmonton, atunci cînd lipsa de bani făcea ca singura noastră distracţie peste weekend să fie lungile plimbări prin oraş, chiar

şi iarna la minus 25...

Am vorbit mult – mai ales ea avea chef de bîrfă. Mi-a spus tot ce nu-mi putuse spune în lungile luni în care fusese ocupată cu şcoala. Discuţiile au continuat a doua zi în Grădina Japoneză, stînd culcaţi în iarba fragedă, verde tot timpul – statul Washington este supranumit ***„the Evergreen State"***, tocmai pentru că rămîne verde tot timpul anului. Nişte tineri se căsătoreau pe o insuliţă înconjurată cu frunze de lotus şi nufăr, printre care ***koi,*** nişte peşti înrudiţi cu crapii, galbeni, roşi, portocali, se strecurau ca nişte submarine de buzunar. Convorbirea se întorsese spre acele discuţii liniştite despre nimicuri, acea comuniune care făcuse căsătoria noastră să dureze mai bine de un deceniu...

De acolo, după-masă, ne-am dus la un park pe malul lacului Washington, la un picnic, oprindu-ne pe drum la un Safeway ca să cumpărăm cele necesare. Erau destul de mulţi oameni – mai ales un grup relativ mare, nu prea departe de noi. Probabil colegi de muncă... Mi-au amintit de ultimul picnic la care am participat, un party dat de Judas cu ocazia mutării în noua lui vilă – aşa că i-am povestit şi ei despre el. Casa costase aproape cinsprezece milioane, şi ne invitase pe contractori, proiectanţi – şi cîţiva colegi de muncă. Lucrasem şi eu la proiectul de iluminat, împreună cu Debby, aşa că arhitectul ne chemase şi pe noi.

Judas era ceva director pe la Microsoft, aşa că venise şi Bill Gates. Este un tip simplu, modest chiar, nu dă din gură să arate ce deştept este – iar subalternii lui îşi permit să-l contrazică, ba chiar să-i taie vorba... Ştiam că-i place să se îmbrace casual, chiar în apariţii publice – dar acum, profitînd de vremea călduroasă, venise îmbrăcat într-un tricou de golf cu mîneci scurte, shorts şi sandale din piele pe picioarele goale. S-a învîtit mai ales în jurul BBQ-ul, se pare nu numai că-i place, ci se şi pricepe la grătar. Zicea, într-o discuţie despre case, că el regretă un singur lucru în viaţă: casa pe care o construise. Nu găsea justificare să cheltuiască douăzeci şi şapte de milioane pentru o casă în care el ocupă o singură cameră şi foloseşte o a doua: baia. Stă toată ziua la birou, participă la întîlniri, mănîncă la restaurant... Trebuie să plătească un valet care să-i arate, ca un ghid, unde sunt camerele în propria lui casă...

- Nu există nici o justificare ca un om – doi oameni, eu şi soţia – să avem o casă atît de mare. Nu e vorba de bani, am bani

să-mi construiesc o casă de o sută, de cinci sute de milioane! Dar de ce-aş face-o? Ce nevoie am de ea? (a subliniat cuvîntul „***need***”) Şi nu pot să nu mă gîndesc că o casă de un milion îmi ajungea, iar cu restul de douăzeci şi şase de milioane puteam construi un sat întreg, pentru oameni care chiar au nevoie de case! (a subliniat din nou cuvîntul „***need***”)
Oamenii au tuşit încurcaţi. Ar fi putut să-l contrazică – dar argumentele lor ar fi fost şubrede, bazate pe egoism. Cred că nimeni nu-i dădea dreptate ba, probabil, ziceau în gînd: „dacă te simţi vinovat, dă-mi mie casa. Te asigur că nu-mi voi pierde somnul pentru ea...”
- Da, o justificare există, a zîmbit el după un moment. Nevasta a vrut casa. Pentru a o face fericită, douăzeci de milioane de dolari nu e o sumă mare...
Mi-am amintit de această discuţie mai tîrziu, după ce Ţuşcă plecase înapoi spre Vancouver. Fiecare zi se terminase glorios, aş putea spune. Seara am băut împreună o sticlă de vin. Am făcut dragoste ca niciodată în ultimul an şi apoi, înainte să ne apuce somnul, mi-a cerut să-i spun o poveste, „dar o poveste adevărată, cu feţi frumoşi şi zmei şi ilene consînzene!” Luni am dus-o la autogară, trebuia să se întoarcă acasă.
Şi conducînd spre serviciu, m-am întrebat: ”oare eu ce pot da pentru a-mi păstra soţia? Nu am douăzeci şi şapte de milioane, nu am nici măcar unul, nici măcar două sute de mii... Dar ştiu un lucru care o supără pe Ţuşcă, la care aş putea renunţa: *mIrc*-ul. Uite, de la sosirea ei pînă acum nici măcar nu mi-am amintit de el. Deci, se poate!”
Mai bine de o săptămînă nu am intrat pe chat. Dar gîndurile mi se întorceau tot mai des spre el. Nu puteam citi, nu mă puteam concentra, începusem să-mi pierd somnul... Şi încercam să găsesc justificări, îmi repetam că n-o înşel pe Ţuşcă, că chatul e tot atît de nevinovat ca şi lectura unei cărţi, ca şi vizionarea unui film. Doar gîndul că ar fi bine ca ea să nu afle îmi arăta că nu e chiar aşa, că aveam un simţămînt de vinovăţie... Dar, cum am zis, după o săptămînă, acest lucru nu a mai contat.

Dragă Maria,

A venit primăvara. Cu adevărat: au înflorit magnoliile şi azaleele. Copacii s-au împodobit cu flori albe, şi roz, şi galbene… Şi ploile s-au rărit, acum avem şi 3-4 zile la rînd cu soare. Ca un făcut, mai în fiecare weekend plouă… Munţii Coastei, ce mărginesc cîmpia litorală, sunt încă acoperiţi cu zăpadă, ca şi Munţii Olympia, de dincol de golf. În weekend, sunt destinaţia preferată a locuitorilor, mulţi pe aici schiază.
Unde eram? Ah, în Usti nad Labem. Refugiaţii…Da, ei se împărţeau nu atît pe naţie, cît pe intenţie. Erau ‘statornicii’, cei ce stăteau în lagăr, şi mai erau ‘voiajorii’, cei ce se opreau în lagăr doar pentru a se odihni 2-3 zile şi a aduna informaţii despre potecile spre Germania. Chiar şi ‘statornicii’ deveneau după o vreme ‘voiajori’, atunci cînd cererea de azilant le era respinsă. Deşi cehii afirmau că cei ce vor sta pe teritoriul cehesc minim trei ani vor primi drept de şedere, eventual cetăţenie, nimeni nu vroia să se convingă de acest lucru. A fost totuşi o pereche care a rămas în Cehia şi, eventual, a primit cetăţenia cehă. Au folosit-o pentru a se înscrie într-o excursie în Cuba şi… a rămîne în Florida. :-) Acum trăiesc în Georgia…
Îţi vorbesc mai întîi de ei, dacă tot ţi i-am pomenit. El era unul din cei trei bucureşteni ce merseseră pe jos 100 km. Mai în vîrstă, era trecut (pe atunci) de 40. Ceva tehnician electronist. În Praga a sosit la un moment dat, chiar cu o zi înainte să fim mutaţi, o fată de vreo 30. Era din Piteşti şi măritată cu un sirian. După 8 ani de căsătorie, acesta îşi călcase promisiunea şi-şi luase o a doua nevastă, arabă de data asta. Mai avea una în Emirate, de ea nu se ştia… Fata ajunsese slujnică la noua nevastă, soacră – şi mama noii soţii. A adunat pe ascuns ceva bani şi a luat primul avion – spre Danemarca. A stat acolo cîteva luni, pînă au deportat-o. Avionul făcuse escală la Praga. S-a cerut la budă… şi a ajuns în lagăr. Acum spunea că-i este teamă să meargă în România, că sirienii au creat acolo reţele mafiote, şi după legea lor (şaria) soţul – sau oricine altul – o putea ucide pentru părăsirea soţului. E posibil să fie aşa.
Cei doi s-au îndrăgostit unul de altul. Şi el era divorţat. S-au mutat împreună. El a învăţat repede limba cehă şi a început să lucreze prin fabrici, prin mină… S-au mutat (după ce am plecat

eu) în Praga, ea a ajuns translatoare de limba cehă la una din ambasadele arabe… (iată că nu o ucisese nimeni…) S-au căsătorit; nu au copii, dar sunt fericiţi împreună. Ultima dată am aflat că el îşi adusese fata din prima căsătorie la studii în America – şi Ica (aşa o chema pe ea) se înţelege foarte bine cu fiica lui.

Dar ei au fost singurii români care au rămas în Cehia. Poate şi celălalt care obţinuse statut – un tînăr din Iaşi. El venise cu altă poveste – care a 'prins' :-) A zis că maică-sa a fost pînă în dec. 89 secretarul de partid la Nicolina, Iaşi. La căderea comuniştilor, a fost dată afară, ca şi taică-său, care era ceva meşter pe-acolo. El avea probleme la facultate, cei ca el erau înjuraţi, scuipaţi… Mă rog. Descriminaţi, deci, pe motive politice. :-) După ce a primit Statutul (şi paşaport albastru ONU – căci cehii nu aveau paşapoarte pentru noi, refugiaţii), a început să plece la Londra, la muncă. Lucra acolo 3 luni – englezii îi dădeau viză doar pe 3 luni – şi se întorcea în Lagăr pentru o lună-două, pînă lua din nou viză. Îi convenea viaţa asta.

Ruşii cred că au rămas în mare parte. Nu i-am cunoscut prea bine, nici nu erau prea mulţi. Ştiu de o familie cu doi copii, care s-au mutat din Lagăr în una din casele goale din Trmice. Au cerut permisiune la Primărie s-o ia şi au primt-o – pe riscul lor şi fără ajutoare de la Primărie să o pună la punct. Au reparat casa cu ajutorul celorlalţi ruşi din lagăr, o făcuseră frumoasă. El lucra ca sudor, se pare, foarte apreciat de cehi. Asta a dus la un business înfloritor pentru mulţi din Lagăr: renovarea de case. Apăruseră ţigani din Slovacia, care se mutau în Trmice. Ei ştiau deja că Slovacia se va separa de Cehia, şi erau siguri că în Cehia va fi mai bine. În doar cîteva luni, cred că peste 40 de case au fost ocupate de ţigani. OK, nu îţi imagina că erau ca cei din România. :-) Poate doar la piele. Altfel, curaţi, civilizaţi, educaţi mulţi din ei. Integraţi, în mare parte, în societatea cehă. Şi-au găsit joburi, unii au deschis afaceri…

Erau şi cîţiva ucraineni. Cu o familie de evrei din Crimeea m-am împrietenit, vorbeam cu ei în engleză. Mai ales despre cărţile citite – făceam schimb de cărţi, cumpăram şi eu, şi ei, cărţi de pe la magazinele de mîna a doua – cînd găseam. El era fizician, ea profesoară de engleză. Fiul, student. Ea avea o alergie, sau poate o boală de piele, şi stătea ascunsă. Avea faţa ca

opărită – altfel, nu era urîtă. Nu vroiau să ajungă în Israel, dar alte ţări nu vroiau să-i ia. Exista, se pare, un acord prin care toţi evreii ce se refugiau din fostele ţări comuniste trebuia să ajungă în Israel. Primul care a plecat din Lagăr a fost fiul. El se încurcase cu o bulgăroaică frumuşică, de vreo 23 de ani. Ea a fost angajată de un ucrainean care şi-a deschis un cabinet de chirurgie plastică (cu ajutorul unui croat din Bosnia, care sosise cu bani din Germania şi era convins că în fosta Iugoslavie va fi război), era asistentă şi recepţioneră. Evreii nu erau fericiţi, dar băiatul ştia ce vrea. Se pare că a avut dreptate. S-a căsătorit cu bulgăroaica şi ea l-a împins la Universitate. Evreii, părinţii, ar fi fugit la München, unde aveau prieteni, dar îi ţinea dragostea de fiu. Nu ştiu cum s-a terminat, cînd am plecat erau încă în lagăr…

Cum ziceam, cubanezii au rămas toţi. La fel, musulmanii (pakistanezi, kurzi şi afgani) – mai puţin albanezii. Au fost trei albanezi, surdo-muţi. Vorbeau numai prin semne: doi baieţi şi o fată. Era greu de ştiut relaţia dintre ei – pînă la urmă am aflat că ea era soţia unuia din ei, iar a treilea era fratele ei. Am aflat asta pentru că, după o vreme, m-au vizitat în cameră. Atunci am aflat că nu erau deloc surdo-muţi. :-) Ea vorbea binişor engleză. Speraseră să primească azil în Cehia, pe considerente umanitare (că erau discriminaţi ca surdo-muţi de sociatatea islamică din Albania), dar primiseră răspuns negativ. Acum vroiau să fugă în Germania. Îi puteam ajuta? Întîmplarea făcea că doi români cu care mă împrietenisem (ceilalţi doi din Bucureşti, cu aparatul de radio), aranjaseră ca o maşină să-i treacă graniţa. Ar mai fi încăput şi ei, dacă îşi plăteau partea. Nu aveau bani – la un impuls, le-am plătit eu locurile. 100 DM de fiecare. Nevasta m-a boscorodit – dar am avut dreptate. După o lună am primit prin poştă banii înapoi, cu mulţumirile de rigoare. Sper că au reuşit să rămînă în Germania, nu erau băieţi răi…

Am mai ajutat cîţiva romîni cu bani, nu sume mari. Majoritatea au trecut munţii pe jos, le trebuia bani pentru biletul spre Nürnberg, cel mai apropiat oraş cu lagăr. Toţi mi-au trimis banii înapoi – cu o excepţie. Deci, ştiam să cunosc oamenii – iar excepţia întărea doar regula :-) Respectivii, o familie din Bucureşti, sosiseră cu nişte prieteni. Nu ştiu ce a fost în capul

lor. Prietenii erau foarte bogaţi, aveau cu ei mii de dolari. Au făcut chiolhanuri cu fineţuri, se plimbau cu taxiul, îşi cumpărau haine din buticuri… Cînd s-au terminat banii, ceilalţi au plecat înapoi. Tot mai bine cu tăticul, chiar dacă acela avea să le tragă o bătaie pentru banii luaţi fără ştirea lui. Ăştia au rămas. Pe urmă s-au decis să plece în Germania. Mi-au cerut 200 de mărci. Nu am prea vrut să le dau, a intervenit pana Helena, pe care o 'ameţiseră'… Nu am mai văzut banii înapoi. După cîţiva ani, eram de mult în Canada, pana Helena mi-a scris că s-a trezit cu ei la Praga: fuseseră deportaţi din Germania. O rugau să le dea adresa mea – dar ea se convinsese că eu am avut dreptate. Mi-a trimis adresa lor – dar nu le-am scris. Nu ştiu nimic de ei, dar nu e exclus să fi emigrat şi ei, eventual. Poate chiar în Canada. :-)

Majoritatea românilor au fost ţigani, desigur. Absolut toţi au fost 'voiajori', mai curînd sau mai tîrziu. Puţini au stat mai mult în lagăr, cîteva luni. Peste săptămînă se pregăteau pentru 'produs' (expresia folosită de ei), ziua de sîmbătă cînd se duceau la tîrgul ce se ţinea săptămînal într-o localitate la vreo 20 km de Usti, Teplice. Fiecare minut cît stăteau treji exersau 'alba-neagra' şi 'biluţa'. Cine crede că e uşor, se înşeală! Ore după ore se auzea acel 'plici' pe care îl făceau bucăţelele de plastic lovind suprafaţa mesei. Repetau pînă cînd gestul devenea instinctiv, nici nu aveau nevoie să se uite la rotocoale pentru a şti unde este 'alba'. Învăţasem şi eu unde este – dar ştiam că nu pot cîştiga fără acordul lor. Ori 'furau' alba sub ochii mei, ori – dacă observam şi acest lucru, îmi săreau în cap cîţiva 'tovarăşi' de-ai lor. Umblau în gaşcă şi cîştiga numai 'momeala'. Dar în lagăr nu se ascundeau, ba chiar îi învaţau şi pe români cum să joace. Să nu crezi că doar ţiganii o făceau!

Alţii se ocupau de spargeri, furturi. Au fost de pomină întîmplările cu Miron… Acest Miron ajunsese o figură în Lagăr. Era cel mai murdar om văzut de mine. Aveai impresia că în jurul lui zboară un nor de muşte, ca în filmele cu zombi. Hainele erau murdare, la gît avea un strart slinos, de cîţiva milimetri, cămaşa nu cred că şi-o schimbase din România – sau de cîţiva ani. Nici lenjeria… Cred că-şi putea descălţa ciorapii fără a mai da jos pantofii, doar trăgînd de ei. :-) Toţi îl ocoleau, în jurul lui PUŢEA! Dar ţiganii din Trmice l-au ales bulibaşă, Rege, mai precis. Ziceau

că nici un ţigan slovac nu vorbeşte o limbă atît de pură, nu ţine tradiţiile naţiei aşa cum le ţinea Miron. Pe chestia asta el bea pe gratis la pivarna, unde se adunau seara ţiganii localnici.

Ei, Miron a dorit să fie recunoscut şi de ţiganii români. Aceştia nu prea ştiau ce să facă, îşi aveau, se pare, Regele lor în ţară… dar l-au luat cu ei în două 'expediţii'. În prima, au spart o casă. Cînd au plecat, Miron a văzut o pălărie nou-nouţă într-un cuier şi a luat-o… lăsînd în locul ei jigodia lui de pălărie. Era atît de cunoscut în Usti cu ea, încît poliţia a venit în cîteva ore direct la Lagăr. Au găsit mai toată marfa la ţigani, nu apucaseră să scape de ea… Au deortat pe toţi - mai puţin Miron.

A doua oară a fost şi mai de pomină. Un grup de ţigani dădeau spargeri în trenul internaţional de München, încă de cînd erau la Praga. Se suiau în tren, dădeau cu spray-uri prin compartimente, îşi puneau măşti de gaz şi furau de la oamenii adormiţi. Se dădeau jos pe drum, se pare că la Plzen, şi luau trenul înapoi spre Praga. Dimineaţa erau bine merci în Lagăr, nimeni nu bănuia nimic. Cînd am fost mutaţi la Usti, a fost şi mai bine. Seara plecau la Praga, dădeau ţeapa, dimineaţa erau în Usti… Ei, l-au luat şi pe Miron, care s-a uitat la ce se întîmplă, cu mîinile la spate. "Bun, bun"… La un moment dat a intrat într-un compartiment. A vrut să îşi aprindă o ţigară – şi-a dat masca jos... L-au găsit la graniţă, dormind. L-au adus la Usti, şi-au intrat peste ceilalţi ţigani care dormeau, obosiţi de drum. Era şi lichea, i-a dat pe toţi în gît. Poliţia i-a luat pe toţi pe sus – inclusiv pe Miron – şi i-a deportat. Camera lui Miron a fost zidită, nimeni nu a putut intra în ea din cauza mizeriei. Pe uşă, un român glumeţ a scris: "Aici zace Miron I, Regele ţiganilor slovaci. Fie-i amintirea pururea mirositoare!"

A rămas în Cehia o familie de ţigani, totuşi. Erau penticostali, de pe lîngă Făgăraş. Ea avea o voce minunată, pe scenele Operelor din lume ar fi făcut senzaţie! Dacă ar fi fost cultivată la vreun Conservator. Copiii, şapte, cam murdari, cu mucii curgîndu-le în gură. El era un foarte bun tinichigiu auto. A cunoscut un 'frate' ceh, care, văzîndu-i talentul, a făcut cu el o afacere într-un sat, chiar pe graniţa cu Germania, la un punct de frontieră minuscul, între munţi. Veneau nemţii cu maşinile peste graniţă, să le repare, îi costa mult mai puţin. Ţiganul şi-a dus familia acolo, a cumpărat jumătate din business, şi-au luat o casă…

Cred că şi acum or fi pe-acolo.
Bulgarii au rămas mai toţi. Pentru ei era uşor să înveţe limba. O pereche începuse imediat un business în centru, la Usti: umpleau brichete cu gaz. Le puneau şi supape. Pe atunci, cehii nu ştiau de aşa ceva. Cred că nici acum nu ştiu, preţul brichetelor a scăzut şi nu mai merită să le 'refoloseşti'. Oricum, nu aveau de gînd să plece. Ceilalţi s-au împrăştiat prin ţară. Unul din ei, înalt şi 'bărbat bine', se încurcase cu o tipă din Minister, maior, cu vreo 20 de ani mai în vîrstă. S-a mutat la ea, în Praga. Fetiţa se angajase la ucrainean, ţi-am spus.
Un băiat român s-a însurat acolo. A făcut hepatită imediat după ce a sosit – de fapt, l-au depistat la analize. L-au dus în spital. Au dat peste el nişte baptişti, l-au 'adoptat'. Cînd i-au dat drumul din spital, l-au luat la ei acasă, un sat lîngă Praga. S-a însurat cu fata pastorului, după ce s-a botezat şi el. Mumă-sa venise la nuntă, chirăia de numai – era ortodoxă. Parcă-şi înmormînta băiatul, nu-l însura…
A mai fost unul care a rămas, un ţigănuş de prin Oltenia. Fusese cioban în ţară, aşa că nu ştiu dacă avea 7 clase. A venit într-o zi un ceh, care a întrebat dacă sunt români care vor să lucreze ca ciobani. Pentru el, mai toţi românii erau ciobani :-) S-a dus ţigănuşul. S-a întors după o săptămînă, frînt. Cehul îşi cumpărase cîteva oi australiene sau din Noua Zeelandă. Dădeau o lînă bogată şi fină, albă. Şi mult lapte… Mîncau orice, ca nişte capre, şi fugeau tot aşa. Îi scoseseră sufletul lui Ionică… S-a dus acesta acasă, trecînd ilegal două graniţe, şi s-a întors cu cîinele lui de la stînă. Îi era bine, doar că acum vroia să se întoarcă în ţară, să-şi facă şi el un ciopor de oi 'australiene', să se minuneze tot satul. O fi plecat, mai ales că soră-sa, care a născut în lagăr, s-a decis că, pentru copil, tot mai bine era acasă – şi se întorsese, chiar dacă bărbatu-său mîrîia…
În sfîrşit, îţi mai povestesc de familia de penticostali. Au mai fost mulţi refugiaţi, pot să scriu o carte despre ei, dar cred că îţi ajunge. :-) Deci, doi cumnaţi, Pavăl şi Serakuc. Îl chema, de fapt, Sărăcuţ (in cehă 'c' se pronunţă 'ţ'), dar nu-i mai plăcea numele… Între ei, aveau două neveste şi 23 de copii! Ambele surori născuseră ultimii copii în Lagăr. Pentru că stăteau cu noi pe palier, la etajul 8, la sala de mese mergeau doar bărbaţii şi băieţii mai mari. Luau mîncarea în canistre, iar ceaiul, cacaoa, cafeaua – în sticle de 2 litri, din plastic, de Cola. Parcă erau 'veselarii' din armată… Erau oameni foarte de treabă, iar copiii, extrem de frumos educaţi. Deşi ocupaţi mai tot timpul să ajute pe cei mai mici, învăţau foarte bine. Erau isteţi, le plăcea să citească. Fata mai mare a lui Pavăl, de vreo 14 ani, cînta şi ea foarte frumos. Ea era 'mama', mama ei alăptîndu-l pe cel mic. Următorul era de un an, şi tot aşa, din an în an, unii gemeni. Băiatul mai mare avea 13 – el era 'tata'. Pavăl era mai tot timpul în căutare de muncă, să completeze puţinii bani daţi de Guvern.
Iniţial li s-au respins cererile de azil politic. În disperare de cauză, au venit toţi patru la mine, ele cu pruncii în braţe. Pana Helena le spusese că dacă este cineva să poată să-i ajute, eu sunt. Eu mai ajutasem pe români – mai mult cu informaţii, traducînd pentru ei scrisori în engleză… Dar eram singurul român (în acel moment) cu Statut! Mi-au povestit. Erau dintr-un sat din Banat. Lumea în sat îi respinseseră mai tot timpul, de cînd se botezaseră. Avuseseră încurcături la serviciu, la IAS. A făcut şi ceva puşcărie, Pavăl. Era tractorist şi, într-o seară, acasă, i-au făcut control în remorcă. Au găsit grîu de la batoză, se mai scutura în remorcă. Vreo baniţă două. L-au acuzat de 'furt din avutul obştesc' şi l-au băgat în închisoare şase luni. După revoluţie, şi-au vîndut tot şi au plecat spre Australia, unde aveau fraţi.
Nu am înţeles dacă fraţi de sînge sau 'fraţi' de religie. Bănuiam că şi adevărul din povestea cu grîul era undeva la mijloc: probabil ce aduna în fiecare seară era măcinat şi ajuta la venitul familiei. Erau multe guri, nu cred că pîinea pe cartelă ajungea… M-am hotărît să-i ajut. Le-am rescris cererea, am scos în evidenţă unele lucruri, altele lăsîndu-le în umbră… M-am dus cu ei la Minister. Am vorbit cu responsabila cu refugiaţii. Cauza respingerii era tocmai puşcăria făcută ca hoţ. Cehii nu aveau nevoie de aşa ceva. I-am explicat că acest lucru a fost, probabil, o discriminare datorită religiei. Că ei înapoi nu se pot întoarce, în noile condiţii din ţară ar fi o condamnare la moarte. Că ei ar putea imigra în Australia – dar fără statut, nu vor fi admişi. Pot astfel să rămînă de fapt pe capul cehilor – sau are ea inimă să pună copii în cătuşe să-i trimită în România? Filarova – aşa o chema – mi-a spus: "Pane Sabău, poate fac o

greşeală, dar merg pe mîna ta. Pana Hermanova a avut numai vorbe frumoase despre tine. Cred că n-ai fi venit să susţii cauza unor oameni care nu merită.”
Au stat ce au stat în lagăr, m-au însoţit şi la Stara Oleska. Am fost prieteni. Cînd Pavăl nu era acasă, sau Sărăcuţ, copiii mai mari veneau la mine să-mi ceară ajutorul: fusesem ‘adoptat’. Doar un lucru îi întrista: că nu acceptam să mă botez şi eu. “Frate Nick, tu îl ai pe Iisus în inima ta, e păcat să refuzi să primeşti şi Sfîntul Duh”. Credeau că acesta vine doar prin botez. Înainte de a pleca, s-au mutat într-un sat în Moravia. Frăţia de acolo le dăduse o casă mare, încăpeau toţi în ea. Pe ei îi angajaseră. Puteau aştepta procesarea hîrtiilor pentru imigrarea în Australia – cel mai complicat lucru era costul biletelor de avion pentru toată familia. Toate deveniseră posibile pentru că într-o zi am avut puterea să conving o funcţionară cehă, securistă - sunt sigur de asta - că era necesar să-i ajute. Una din faptele bune care îmi vor prinde bine, cîndva, poate :-). Nu mai ştiu nimic de ei, trăiesc probabil bine în Australia. Sunt sigur că nu m-au uitat.
Cam asta e pe azi. Data viitoare îţi scriu despre alţi pocăiţi, cehi de data asta. Ştiu că nu îţi foloseşte la nimic să afli despre pastorul Daniel, dar eu nu pot trece la Canada pînă nu mă întîlnesc cu el…

Nick

Dragă Nick,
m-ai convins că te desparţi cu greu de Cehia. Probabil viaţa acolo a fost mai frumoasă decît cea din Canada, nu? De ce nu ai rămas în Cehia? OK, OK, sunt sigură că-mi vei spune. După cît de amănunţit îmi scrii, ştiu că nu vor rămîne lucruri neexplicate. Pe aici a început să se încălzească. Nu este de plajă, dar se apropie Mai! Sper să te zăresc într-o ‘fereastră’, nu ştiu cum se face, dar discuţiile cu tine sunt… nu mai interesante decît scrisorile, dar tot atît de pline de viaţă! Mă faci să uit necazurile de la şcoală, să mi se pară ziua mai frumoasă şi mai scurtă, viaţa mai uşoară. Uneori regret că nu ai fost tu Soarele care a

răsărit mai devreme…

Cu drag
Maria

<maya32>: buna
<victor37>: buna, maya
<maya32>: cum stai cu timpul
<victor37>: sunt ok. Nu trebuie sa fiu la 8
<maya32>: atunci poti sta pina termin?
<victor37>: ce vrei sa termini?
<maya32>: ti-am spus ca vreau sa-ti spun intimplarea
<victor37>: OK, voi sta pina termini
<maya32>: sa-ti trimit mai intii o poza
<maya32>: sa o primesti, da?
<victor37>: OK
<maya32>: e la rezolutie mare, va lua putin timp
…
<victor37>: am primit-o. Tu esti? Care din ele?
<maya32>: a treia din stinga
<victor37>: fiu! Esti frumoasa. Foarte. Pe bune
<maya32>: asa eram acum 8 ani. Intrasem la fac
<victor37>: sa inteleg ca te-ai mai trecut?
<maya32>: m-am mai implinit putin. Incerc sa nu iau boala contabilelor
<victor37>: ?
<maya32>: fundul mare :-)
<victor37>: aha
<maya32>: Am mers la mare cu 3 prietene, cele din poza
<maya32>: una avea prieten, el ne-a pozat
<maya32>: celelalte si-au gasit imediat prieteni
<victor37>: iubiti?
<maya32>: daca vrei. Mergeau cu ei la plaja, la disco
<victor37>: OK, asa era si pe vermea mea

<maya32>: unii din iubiti au plecat, au venit altii
<victor37>: fete 'liber-schimbiste'
<maya32>: da. Ce importanta are? Luau pastile :-)
<victor37>: nimic nu se schimba...
<maya32>: numai eu nu mi-am gasit pe nimeni
<maya32>: cind ma auzeau bilbiindu-ma, incepeau sa rida
<victor37>: :-(numai idiotii rid de defecte fizice
<victor37>: e lipsa de educatie
<maya32>: stiu. De aceea nici nu imi parea rau
<maya32>: erau tipi bine, atit. Fetele nici nu doreau altceva
<victor37>: mmm inimi sprintare…
<maya32>: imi venea sa plec acasa. Nu-mi doream un iubit
<maya32>: dar toate aveau fun, doar eu eram singura
<maya32>: ma luau si pe mine cu ele, din mila…
<victor37>: si nu ti se parea drept. Aratai mai bine decit ele
<maya32>: si aia. Era un sentiment confuz. Ii uram pe toti!
<victor37>: cred ca stiu - desi nu am trecut prin asta
<victor37>: nu am fost niciodata un tip 'bine'
<victor37>: nici nu stiu sa 'agat'
<victor37>: de obicei eu am fost agatat
<victor37>: sincer, cred ca nu as fi aflat niciodata ca esti bilbiita
<victor37>: pentru ca nu as fi indraznit sa ma leg de o fata atit de frumoasa
<maya32>: :-(
<victor37>: as fi gindit doar "doamne, ce frumoasa e!"
<maya32>: chiar, asa ai fi gindit?
<victor37>: doamna, si eu am fost tinar! De atunci am mai invatat una alta…
<maya32>: si dupa ce ai fi vazut ca ma bilbii, ai fi gindit 'pacat de ea', nu?
<victor37>: poate. Repet, si eu am fost tinar
<victor37>: dar nu cred ca te-as fi dispretuit. Cred ca mi-ar fi fost mila de tine
<victor37>: ceea ce e, uneori, chiar mai rau… Raneste mai mult decit dispretul

<victor37>: poate te-as fi ocolit tocmai sa nu-mi afli mila
<maya32>: in ce conditii ai fi incercat totusi sa ma agati?
<victor37>: daca acest lucru, bilbiiala, nu avea importanta
<maya32>: mda. Cred ca de aceea l-am acceptat pe el
<victor37>: a aparut, deci, si un el
<maya32>: da. Prietenul unuia dintre 'iubiti'.
<maya32>: mai in virsta, peste 30
<maya32>: tip de succes, business in Cta. Imbracat bine, bani, masina
<maya32>: pile, trafic cu turcii, pe-o mana cu mafiotii, legaturi la Guvern si Primarie…
<victor37>: mda
<maya32>: astea le-am aflat mai tirziu
<maya32>: atunci i-am admirat dezinvoltura, siguranta, naturaletea cu care se simtea 'bogat'
<maya32>: si faptul ca m-a bagat in seama, fara a parea sa observe bilbiiala
<victor37>: te-a facut sa te simti bine
<maya32>: m-a facut sa ma simt femeie, dorita, normala
<maya32>: a venit la masa noastra, ne-a servit cu whisky, tigari fine
<maya32>: ni le aprindea cu bricheta lui din aur
<maya32>: ospatarii il cunosteau, era salutat si de alti consumatori
<maya32>: eram la Forum, in barul de zi
<victor37>: OK, mi-am facut imaginea
<maya32>: ne-a insotit pina pe treptele hotelului. Acolo m-a intrebat daca nu vreau sa iau cina cu el, la un restaurant
<maya32>: urma sa ne intilnim la 9
<maya32>: toate fetele ma invidiau "ai dat lovitura, asta-i tip de milioane!"
<maya32>: m-au ajutat sa ma imbrac, sa ma aranjez..
<maya32>: eu eram parca beata de fericire!
<victor37>: imi dau seama
<maya32>: ma astepta cu masina, straina
<maya32>: mi-a zis ca mincarea nu-i grozava, stie el un

restaurant bun.
<maya32>: mi-a deschis portiera, m-a sarutat
<victor37>: nu te-ai impotrivit
<maya32>: de ce m-as fi impotrivit? Imi placea. Era tip bine. Nu frumos
<victor37>: bogatia acopera multe defecte :-)
<maya32>: da… m-a strins de sini, m-a strins in brate,
<victor37>: sa vezi ca era 'ceva' intre voi…
<maya32>: probabil :-) Pe drum mi-a pus mina intre picioare
<maya32>: m-am ferit. A oprit masina pe margine
<maya32>: si si-a fortat mina in chiloti
<maya32>: am inceput sa pling si l-am rugat sa ma lase in pace
<maya32>: ma bilbiiam groaznic. I-am spus ca sunt fecioara
<victor37>: nu o fi crezut…
<maya32>: nu m-a crezut. O zis "ok, nu te siluiesc. Vreau sa vrei si tu"
<maya32>: am oprit la o crisma intr-un sat, nu stiu unde
<victor37>: erau oameni in crisma?
<maya32>: da, citiva. Cred ca se cunosteau
<victor37>: puteai sa ceri ajutor
<maya32>: mi-era teama sa nu ma bilbii
<maya32>: mi-era teama de ei
<victor37>: ti-era teama de tine insuti
<maya32>: probabil. A comandat mincare, a mincat, a platit
<maya32>: eu stateam si plingeam
<maya32>: mi-a zis: daca nu vrei sa vii cu mine, poti ramine aici
<maya32>: daca vii, ne-o punem pe drum
<victor37>: nu ai ramas
<maya32>: mi-a fost frica…
<victor37>: si erai putin curioasa
<victor37>: un pic fatalista. 'Tot trebuie sa mi-o pun odata…"
<victor37>: de ce nu tipul asta – care-mi place?
<victor37>: cind o sa mai apara unul care sa ma bage in seama?
<maya32>: crezi? Nu ai o parere prea buna despre mine…

<victor37>: incerc sa nu te judec, nu am acest drept
<victor37>: nu eram in situatia ta
<maya32>: tu ce ai fi facut?
<victor37>: as fi facut scandal in crisma. As fi tipat, urlat, pina venea politaiul
<victor37>: unde-s multi, se feresc sa calce legea pe fata
<victor37>: chiar daca se cunosteau cu tipul
<maya32>: acum imi dau seama de toate astea
<maya32>: atunci mi-era teama
<maya32>: de el, de oameni, ca nu am cu ce ma intoarce in tabara
<maya32>: si da, ai dreptate, era si putin fatalism, chiar curiozitate
<maya32>: nu mai stiu ce-mi trecea atunci prin minte…
<victor37>: si? Te-a siluit?
<maya32>: a oprit masina pe margine. Nu m-am impotrivit
<victor37>: te-a siluit?
<maya32>: da
<victor37>: adica, te-a lovit? Te-a fortat? Te-a amenintat?
<maya32>: nu. Mi-a dat o pastila. El a folosit prezervativ
<maya32>: mi-a zis sa mergem pe bancheta din spate
<maya32>: sa vin eu deasupra. S-a mirat cind a vazut ca îmi curge singe
<victor37>: mda. A fost un sex de tot rahatul…
<maya32>: eu nu am simtit nimic, am plins tot timpul
<victor37>: ba da, ai simtit. Dar nu ti-a placut, nu ai avut orgasm
<maya32>: da, m-a durut. A fost incomod…
<victor37>: si cum a ramas?
<maya32>: m-a dus in tabara. Mi-a dat 50 americani
<maya32>: mi-a zis sa-mi tin gura, ca oricum nu ma va crede nimeni
<maya32>: si ca daca mai vreau, imi da 30 de cite ori ne intilnim
<victor37>: ai mai vrut? :-)
<maya32>: nu fi rau :-(am plecat dimineata
<victor37>: banuiesc ca nu ai spus la nimeni

<maya32>: nu. Fetele au aflat, el s-a laudat la baieti si asa au aflat si ele
<victor37>: varianta lui…
<maya32>: da. S-au mirat ca eram virgina, dar m-au certat ca nu m-am mai dus cu el
<maya32>: el cica ma placuse…
<victor37>: mda
<maya32>: de atunci am fugit de tipi
<victor37>: stiu, nu mai ai incredere nici in ce ce se poarta normal cu tine
<maya32>: da. Am incercat de citeva ori sa fac dragoste, de fiecare data a fost groaznic
<victor37>: deci, asta este povestea violului
<maya32>: tu nu crezi ca a fost viol. Tu esti barbat
<victor37>: eu nu stiu ce sa zic. Nu ma pricep. Ai incercat sa vorbesti cu femei?
<maya32>: crezi ca ele ar avea o alta intelegere?
<victor37>: probabil
<maya32>: Nu am spus nimanui povestea, pina azi
<victor37>: poate era mai bine sa fi discutat
<victor37>: mai intii cu fetele, la mare
<victor37>: apoi cu parintii
<maya32>: cu ce ma puteau ajuta ei?
<victor37>: cu ce te pot ajuta eu?
…
<maya32>: poate cu nimic
<victor37>: eventual cu un sfat
<victor37>: cu intelegere
<victor37>: asa te-ar fi putut ajuta si ei
<maya32>: ar fi ris de mine
<victor37>: parintii nu ar fi ris
…
<maya32>: parintii nu
<maya32>: dar ar fi suferit
<victor37>: asa crezi ca nu sufera?
<victor37>: vazindu-si fata frumoasa handicapata

<victor37>: si fugind de barbati?
<victor37>: eu tot zic sa te duci la un psihiatru
<victor37>: iti poate inlatura blocajul
<maya32>: si cu ce ma poate ajuta asta, daca nu am incredere?
<victor37>: vei gasi unul in care vei avea
<maya32>: cum? Cind toti nu vor nimic altceva decit sex…
<victor37>: poate nu toti sunt asa
<maya32>: ce ai gindi tu despre femeia care in citeva ore de la cunostinta ajunge la tine in pat?
<victor37>: ajungi?
<maya32>: de ce nu? Mi-e teama ca daca ii resping
<maya32>: ma vor lasa din nou singura
<maya32>: e atit de greu sa ajung sa-i cunosc!
<maya32>: daca eu ii refuz, se duc la altele
<victor37>: mda, s-a schimbat lumea
<victor37>: si nu de azi de ieri
<victor37>: parintii unui prieten au construit o casa
<victor37>: era in rosu, dar inauntru erau gata mai toate
<victor37>: lui i-au dat podul – si acolo a facut un disco/bar
<victor37>: muzica, lumini, o buda, un bar cu bauturi…
<victor37>: a vrut sa faca un chef, de casa noua
<victor37>: noi nu aveam prietene, eu ma certasem cu a mea
<victor37>: altii venisera din armata, altii… ce stiu eu?
<victor37>: a vorbit el cu niste fete, vecine la el pe scara
<victor37>: una i-a zis: vorbesc cu sora-mea, dar e de liceu
<victor37>: daca nu va deranjeaza fete de clasa a 10-a, isi aduna ea niste colege
<victor37>: noi aveam vreo 22-23, deci am zis: ok
<victor37>: vine fata cu alte vreo 5-6. se uita in jur:
<victor37>: totul pregatit. Bautura, gustari, muzica… sa tot petreci
<victor37>: dar ea intreaba nedumerita
<victor37>: 'dar paturi nu aveti? Noi unde ne futem?'
<maya32>: hahaha. lol
<victor37>: am jucat rentz pina la ziua, tot eram sase
<maya32>: cind se intimpla asta?

<victor37>: vrei sa afli citi ani aveam?
<victor37>: de mult
<maya32>: deci, ai avut si tu iubita
<victor37>: desigur. Am fost si eu tinar
<maya32>: te-a lasat ea?
<victor37>: nu
<maya32>: a murit?
<victor37>: ei, nu!
<maya32>: atunci? Hai spune-mi!
<victor37>: incompatibilitati, as zice
<victor37>:nu la pat :-)
<maya32>: :-)
<victor37>: nu puteam trai impreuna
<maya32>: de ce nu?
<victor37>: nu stiu. Ne iubeam ca nebunii…
<maya32>: si?
<victor37>: nu stiu. Se pare ca in fiecare fruct poate fi un vierme…
<victor37>: saminta distrugerii
<maya32>: tot nu te inteleg
<victor37>: ii placea sa imi faca rau. Sa vada cum sufar. Se pare ca asta o excita
<victor37>: o scrinteala
<maya32>: cum asa?
<victor37>: daca o tineam de mina, imi rasucea degetele
<victor37>: daca ne sarutam, imi musca buzele
<victor37>: daca faceam dragoste, imi lasa urme de gheare pe spate si de dinti pe umeri
<victor37>: ma musca si ma zgiria pina la singe. Trebuia mereu sa spele cearsaful…
<maya32>: nu e funny
<victor37>: nu e. fiecare intilnire avea doua etape: in una trebuia sa o recuceresc
<victor37>: a doua era cu ‘nabadai’
<victor37>: la chefuri dansa cu altii, se saruta cu ei – doar daca ii vedeam

<victor37>: daca eu dansam cu alta, venea la mine si imi facea scene
<victor37>: incepusera prietenii sa nu ne mai cheme…
<maya32>: Jesus! Nu cred ca te iubea
<victor37>: poate ca nu
<victor37>: dupa aproape doi ani hotarisem sa ne casatorim
<victor37>: dar i-a murit tatal. M-a rugat sa o ajut sa tina doliul
<victor37>: macar sase luni. Nu chefuri, nu bar, nu sex
<maya32>: ai ajutat-o?
<victor37>: desigur. Nu chefuri, nu sex :-) o ajutam la pus muraturi…
<victor37>: dupa trei luni, am prins-o mergind cu un tip la chef :-)
<victor37>: mie imi spusese ca se duce cu ma-sa la tara, in secuime
<victor37>: ceasul rau, m-am intilnit cu ma-sa, mergea la lucru
<maya32>: :-)
<victor37>: m-am dus ata la ea. Se pregatise de chef, purta doar un sal negru, de matase. Era in doliu…
<victor37>: cind m-a vazut, au apucat-o pandaliile. Mi-a zis sa ies din casa ei
<maya32>: chiar asa?
<victor37>: cred ca i-am dat o palma…
<maya32>: crezi?
<victor37>: sunt aproape sigur :-) Singura femeie pe care am lovit-o
<victor37>: am stat si am fumat o tigara
<victor37>: m-a acuzat ca timp de trei luni nu am bagat-o in seama…
<victor37>: cind am terminat tigara am iesit, i-am zis ca pe la ea nu ma mai prinde
<maya32>: te-a mai prins? :-)
<victor37>: nu. A plins, a venit pe la noi, si-a aliat-o pe mama, pe sora-mea, pe vara-mea
<victor37>: erau prietene, schimb pe aceeasi masina
<victor37>: s-a maritat dupa 7 ani

<victor37>: lui vara-mea i-a spus ca a obosit sa ma mai astepte
<maya32>: si tu?
<victor37>: la mine au trecut 11 pina m-am indragostit din nou
<victor37>: pentru un barbat nu exista echivalentul de 'fata batrina' :-)
<maya32>: stop it! Nu mai glumi cu toate cele!
<maya32>: ca si cind ai vorbi despre dovleci
<victor37>: nu-mi plac dovleceii, imi fac scirba
<maya32>: o iubeai
<victor37>: o iubeam
<maya32>: si ea te-a iubit. E atit de trist…
<victor37>: da. Daca nu ar fi fost orgoliul. Daca as fi stiut sa iert. Daca am fi stiut sa ne cerem iertare
<victor37>: i-a spus verisoarei mele ca se marita
<victor37>: pentru ca si-a pierdut speranta ca se va mai marita cu mine
<maya32>: sapte ani! De ce nu ai cautat-o?
<victor37>: probabil m-a ranit o data prea mult
<victor37>: nu stiu daca ma iubea. Eu nu pot fi rau cu fiinta iubita
<maya32>: esti sigur?
<victor37>: nu sunt sigur
<maya32>: cred ca te iubea. A asteptat 7 ani. Dar poate nu si-a gasit pe altul
<victor37>: o stii pe actrita meg ryan?
<maya32>: da
<victor37>: semana foarte mult cu ea. Mai scunda si mai slabuta. Nu cred ca a avut probleme sa-si gaseasca barbat
<maya32>: ti-am spus povestea cu violul
<maya32>: mi-ai promis ca imi vei spune de ce nu ai nici o femeie in viata ta
<victor37>: ti-am spus o poveste. Mai vrei una?
<victor37>: daca vrei, ti-o mai spun odata
<victor37>: dar trebuie sa plec.
<maya32>: nu te cred. NU TE CRED!
<victor37>: that's your problem. c.u. next time

Dragă Vick,

Nu mi-ai mai scris. Nici nu te-am întâlnit pe mirc. Cel mai bine este să intri când la mine e 11 seara, pot sta până la 1. Nu mult, conecţia este prin telefon şi mă omoară. Dacă s-ar putea pe mobil, ar fi grozav. Am un prieten într-a 11-a, un geniu, sparge cartelele, hacker... Face o groază de bani.
La mine nu s-au schimbat prea multe. Ar fi şi greu, Boasa, avocata, mă exploatează cât poate, dar bani, ioc. Ce mai prind şi eu de la vreun pârlit de client. Pe cei buni îi ia ea. Iar eu trebuie să pregătesc dosarul, să-i scriu speach-ul... Ea se duce la proces de multe ori fără să se fi pregătit, şi citeşte din ce scriu eu fără să gândească măcar. Uneori îmi trece prin minte să scriu nişte prostii, sunt sigură că le-ar repeta ca un papagal. Dar lasă că va trece şi asta!
Nu ştiu, ţi-am spus? Am un copil, o fetiţă. Am fost măritată, n-aş fi fost! Că m-au vândut ai mei ca pe-o vită, fără să mă întrebe ce vreau în viaţă. Să ştii că acum sunt tare ca cremenea! Şi-o bătut viaţa joc de mine, dar va veni şi vremea mea!

Cu drag,
Sidonia
PS. Îţi trimit două poze, cred că ţi le-am mai trimis.

- Alo, Răţoi.
- Alo, Ţuşcă. Ce faci? Mă bucur să te aud!
- Bine. Vroiam să văd ce faci. Cum de nu sună ocupat la tine?
- Ei, mai iau şi eu c-te-o pauză...
- Ai grijă! Prea stai toată ziua pe internet.
- Nu-i adevărat. De multe ori mă plimb după serviciu. Merg în oraşul vechi sau la grădina japoneză. Ziua s-a lungit, nici nu mai plouă atîta. Cînd vii aici?
- Poate după examen. Tu ce mai faci, Răţoiule?
- Mi-e urît. Mor de urît! Mi-e greaţă să vin acasă, de aceea umblu prin oraş. Şi nici acolo nu scap de scârbă...
- De ce?
- Nu ştiu. Nu mă simt bine...

- Te-ai dus la doctor?
- Da. Iau pastile, sunt în control. Doar crizele astea...
- Ce crize? Nu mi-ai spus.
- Îţi tot spun. De angoasă. Nu mă simt bine. Mai ales cînd nu fac nimic. Cînd conduc, cînd mă plimb... Cînd sunt concentrat, n-am timp să gîndesc...
- Dar ce ai? Sufli greu?
- În maşină? Îmi vine să plîng...
- Cum?
- Îmi vine să plîng.
- De ce?
- Nu ştiu. Simt că mi se strînge inima. Nu vreau să văd pe nimeni. N-am chef să ies din casă...
- Nu ai nici un motiv.
- Ştiu asta. Am o meserie bună, un salariu bun, proiecte frumoase... Nevastă frumoasă.
- Mersi frumos. Ce gentil eşti?! Cînd vii acasă?
- Ajung probabil pe la unu. De ce nu vii tu?
- Bine, în *long weekend*. Unde mergem?
- Pe Olympia. Sau spre Yakima. Sau pe Okanagan, ne întoarcem pe la Vancouver...
- Cum e vremea acolo?
- Plouă, dar mai rar. Acum e senin, se văd şi stelele.
- Da, şi aici e frumos. Bine, te las.
- Lucrezi la *asignment*?
- Am făcut trei întrebări. A fost Cristina pe aici. Te pup.
- Şi eu te pup...

Pîîr... pîîîr...pîîîr... A închis.

Dragă Sidonia

Îmi pare rău să aud că viaţa a fost dură cu tine. Sper ca asta să nu te fi înrăit. Da, îmi spuseseşi despre soţ şi fiică şi, dacă el a fost un blestem pentru tine, fata trebuie să fie o binecuvîntare. Mi-ai trimis şi cele două fotografii – de la ele am avut neînţelegerea, îţi mai aminteşti? Repet ce am spus şi atunci: în ele eşti cît se poate de diferită, aproape că pot spune că sunt două femei diferite. În una din ele eşti frumoasă, misterioasă, elegantă, o adevărată doamnă – în cealaltă, o femeie de toate zilele, îmbrăcată în T-shirt şi blugi cu buzunare, privind (cam arogant) pe deasupra trecătorilor.

E greu să stăm de vorbă pe mirc. Orele 11-1 corespund orelor 1-3 la prînz aici, la mine. Sunt la serviciu şi de acolo nu intru pe chatt. Ştiu că în ţară se obişnuieşte, aici risc să-mi pierd jobul. Deocamdată acest schimb de mesaje e OK. Ai grijă de tine şi de fetiţă,

Vick

<alsace32>: hi
<victor37>: hi
<alsace32>: ai 37?
<victor37>: impliniti. Mai demult -
<alsace32>: si eu am trecut de 32
<victor37>: ok, nu te intreb citi
<victor37>: ma mir cum va dezvaluiti pe mirc
<alsace32>: cum adica?
<victor37>: daca te-as intilni pe strada, te-ai prezenta 'alsace32'?
<alsace32>: nu- dar vazindu-ma, banuiesti si virsta
<victor37>: da, daca nu esti cam 'vopsita'. Esti?
<alsace32>: sa stii ca da :-) arat cu 5 ani mai tinara
<victor37>: felicitari. Tie si cosmeticienei :-)
<alsace32>: chiar te cheama victor?
<victor37>: are importanta?
<alsace32>: da, imi place numele
<victor37>: ok, pentru tine o sa fiu victor
<alsace32>: vreau sa fii victor!
<victor37>: sunt. Si tu esti 'alsace'
<alsace32>: nu, de fapt ma cheama lorena
<victor37>: ei taci! Parinti cu imaginatie..
<alsace32>: ma bucur de asta. Imi place Franta.
<alsace32>: daca vrei, iti trimit o poza din Paris
<victor37>:daca vrei TU, imi trimiti
<alsace32>: nu vrei?

<victor37>: nu-s prea curios din fire. Dar daca vrei, o poti trimite
<alsace32>: bine. Ti-o trimit. Stii cu cine stai de vorba :-)
<victor37>: nu astepta una de la mine. Singura pe care o am este cea de la 1 an, cu fundul gol…
<alsace32>: esti dulce
<victor37>: ihim. Cam prea. O sa ajung la pastile pe chestia asta .....
<victor37>: mda, vad Sena. Si vaporasul. Si turlele inconfundabile de la Notre Dame
<alsace32>: ma vezi si pe mine? :-)
<victor37>:eleganta, tigara in gura, ochelari cit niste farfurii, parul vopsit… nu vad prea multe :-)
<alsace32>: ce vezi, iti place? :-)
<victor37>: nu arata rau. Te-au pictat aia pe mal?
<alsace32>: :-) nu, trebuia sa-i platesc… de unde stii ca sunt vopsita?
<victor37>: exact nuanta aia are parul unei prietene. Stiu ca e din tub :-)
<alsace32>: ok, sunt bruneta.
<victor37>: cit de veche e poza?
<alsace32>: citeva luni. Vin de la paris
<victor37>: cind?
<alsace32>: oh, nu, sunt de la Cta. Sunt deja in Canada. Tu?
<victor37>: si eu. Nu din cta, totusi. Nici din Paris…
<alsace32>: Vancouver?
<victor37>: da
<alsace32>: imi place, am vazut poze. Eu traiesc in Edmonton
<alsace32>: de fapt, in Whiteriver. Mor de urit!
<victor37>: aha. Si eu am trait acolo. De fapt in… edmonton :-)
<victor37>: cum ai ajuns acolo?
<alsace32>: barbatu-meu lucreaza aici
<victor37>: well, uneori viata cere de la noi sacrificii…
<alsace32>: iti convine sa vorbesti!
<alsace32>: nu stiu cit rezist aici
<victor37>: convinge-l pe sot sa plecati
<alsace32>: nu vrea. A facut mine in tara

<alsace32>: aici are post de inginer, salariu mare
<alsace32>: si-a cumparat o casa. Nu mai vrea sa plece.
<victor37>: poate ca are dreptate. De cit timp e in Canada?
<alsace32>: de 7 ani
<victor37>: atunci ar trebui sa-l asculti, stie mai bine
<alsace32>: dar eu nu am venit aici sa ma inmormintez intr-o mina!
<alsace32>: Whiteriver! Stii ce populatie are?
<victor37>: cred ca vreo 3 mii
<alsace32>: da. Groaznic! In Romania si satele erau mai mari
<victor37>: de ce nu ai ramas in Romania?
<alsace32>: am si ramas. Ti-am zis ca am venit doar de citeva luni
<alsace32>: de 7. am numarat fiecare zi de atunci. stii cite sunt?
<victor37>: 7x30=210 :-)
<alsace32>: 214 si jumatate!
<victor37>: nu vei fi fericita asa
<victor37>: de fapt, ce cauti aici?
<alsace32>: as vrea si eu sa stiu :-)
<alsace32>: nu am avut incotro
<victor37>: intotdeauna avem 'incotro'
<victor37>: trebuie sa cautam solutii
<alsace32>: crede-ma, nu exista alta solutie
<alsace32>: bine ca m-a luat barbatul, altfel era de rau
<victor37>: mda. Deci, el era in Canada
<alsace32>: ti-am spus. Am o fetita cu el
<victor37>: sa va traiasca :-)
<victor37>: da, are 16
<victor37>: ca miine esti bunica
<alsace32>: nu glumi! Sa stii ca asa va fi
<alsace32>: de fapt, suntem inca divortati
<victor37>: da? Interesant…
<alsace32>: sa stii. Ai timp sa-ti povestesc?
<victor37>: am. Dar nu inteleg de ce o faci :-)
<alsace32>: simt nevoia sa-mi arat toate mizeriile
<alsace32>: nu am avut cui le spune

<alsace32>: de 7 luni nu am nici un prieten
<victor37>: si crezi ca l-ai intilnit in mine?
<alsace32>: nu stiu. Tu cel putin stii sa asculti
<victor37>: cel mai periculos individ!
<alsace32>: posibil. Probabil :-) dar simt nevoia sa ma destainui
<alsace32>: imi poti spune sincer ce gindesti despre mine?
<victor37>: acum?
<alsace32>: nu, dupa ce asculti povestea
<victor37>: o sa incerc. Nu vreau sa fiu prea rau…
<alsace32>: poti sa fii. Sper sa fii
<alsace32>: nu te cunosc, nu ma cunosti
<victor37>: ok. Te ascult
<alsace32>: ne-am casatorit in facultate
<alsace32>: am avut fetita imediat, in primul an
<alsace32>: asa ca am pierdut un an. Fetita a stat la socri, erau din Buc.
<victor37>: deci, ai 37
<alsace32>: aha, ti-am spus virsta fetitei. Este vreo problema?
<victor37>: nici una. Zi mai departe
<alsace32>: nu l-am iubit prea mult
<victor37>: i-ai iubit 'buletinul' :-)
<alsace32>: omul este dator sa fie fericit
<victor37>: poti fi fericit cu un 'buletin'?
<alsace32>: de obicei, da :-)
<victor37>: ok, te cred, nu a fost nevoie sa ma conving
<alsace32>: am mai cazut un an, el a terminat cu doi ani inaintea mea.
<alsace32>: am stat la socri. Nu este o fericire
<victor37>: am mai auzit asta :-)
<alsace32>: am primit repartitie in provincie
<alsace32>: mi-am aranjat sa ma mut in Cta, asteptam sa ma aduca in Buc
<alsace32>: dar s-a angajat la o firma si a plecat la arabi
<alsace32>: pe urma a fost revolutia, si el a ramas pe acolo
<alsace32>: mi-a zis sa merg la el, dar nu am vrut
<alsace32>: ce sa caut eu la arabi?

<victor37>: chiar asa…
<alsace32>: in 92 a reusit sa plece in Canada
<victor37>: si tu?
<alsace32>: ne trimitea bani. Am cumparat apartament, masina, o duceam bine
<victor37>: de ce nu te-ai dus in Canada la el?
<alsace32>: in 90 ma incurcasem cu unul, coleg. Doar nu era sa stau fara sex
<victor37>: Doamne fereste!
<alsace32>: colegul a inceput sa faca afaceri, si-a facut firma
<alsace32>: avea pe cineva pe la minister, i-a dat o comanda barosana
<alsace32>: ne-am extins, filiale in citeva mari orase
<alsace32>: am pus si eu ceva bani, si masina
<alsace32>: m-a luat cu el. M-a facut director tehnic
<victor37>: aha :-)
<alsace32>: cind m-a chemat sotul, in 93
<alsace32>: el era vai de capul lui, muncitor pe undeva
<alsace32>: ce era sa fac cu el?
<victor37>: chiar asa. Poate doar sex :-)
<alsace32>: nu a fost niciodata prea bun. Colegul ma innebunea!
<victor37>: am mai auzit expresia asta :-)
<alsace32>: nu era frumos,dar era ca un taur
<alsace32>: de multe ori o faceam la lucru, pe masa de Consiliu
<victor37>: interesant!
<alsace32>: nu ai incercat niciodata? :-)
<victor37>: pe aici e mai greu. Nu imposibil
<victor37>: nu sunt patron, nici nu am director tehnic femeie sexoasa :-)
<victor37>: nu mi-ai raspuns: il iubeai pe taur?
<alsace32>: ma obisnuisem. Imi dadea bani multi, se purta frumos cu fetita
<alsace32>: si ma implinea sexual
<victor37>: mda, este si asta o implinire :-)
<alsace32>: sa stii. L-am mai inselat, stiam ca si el ma inseala
<victor37>: taurul comunal :-)

<alsace32>: da. Avea cite o amanta in fiecare oras unde aveam filiale
<victor37>: nu ti-a cazut rau?
<alsace32>: de ce? Cit timp ma tinea pe mine…
<victor37>: asa e. am mai auzit asta. Doar nu i-o smulge -
<alsace32>: deloc :-)
<victor37>: si?
<alsace32>: in 95 am cerut divortul. Credeam ca ma va lua de nevasta seful
<alsace32>: sotul nu s-a impotrivit. A facut pensie fetitei, 500
<victor37>: tie nu? :-)
<alsace32>: nici nu aveam nevoie, faceam bani multi
<alsace32>: dar Petre, asa il cheama pe patron, nu m-a luat
<alsace32>: m-a facut de mi-am pus sterilet
<victor37>: taur, taur, dar stia ce vrea. Sau ce nu vrea
<alsace32>: mda. Si cu amantele a fost la fel
<alsace32>: zicea ca e mai ieftin sa plateasca una in fiecare oras, decit sa stea pe la hoteluri
<alsace32>: iesea mai ieftin
<victor37>: desigur, hotel plus amanta, plus restaurante, plus cadouri…
<alsace32>: da. Gasise studente sarace
<victor37>: si discrete… ba nu, el era cel darnic si discret :-)
<alsace32>: :-)
<victor37>: tu nu mergeai in delegatii cu el?
<alsace32>: nu, dar mergeam la Buc aproape saptaminal
<victor37>: ar fi trebuit sa platesti si tu un student discret :-)
<alsace32>: mi-a trecut prin cap :-)
<alsace32>: dar Petre era gelos
<victor37>: gelos pe amante? Mai sa fie...
<victor37>: erai si tu geloasa?
<alsace32>: eu nu, asa se obisnuieste
<alsace32>: dar asta m-a facut sa nu-i fiu credincioasa
<victor37>: interesanta expresie: credincioasa amantului…
<alsace32>: :-) l-am inselat de cite ori s-a putut. Cind era sigur…
<victor37>: mda…
<alsace32>: imi placeau experienta, ineditul, riscul
<alsace32>: nici nu iti inchipui unde am facut sex
<victor37>: imaginatia mea e destul de saraca, sunt inginer…
<alsace32>: si eu ☐

<victor37>: te inspirai din filme?
<alsace32>: din filme, din carti… ce e mai important in viata decit sexul?
<victor37>: iti pot face o lista
<alsace32>: alta data :-)
<victor37>:chiar, pot sa te intreb ceva? Cu experienta ta…
<alsace32>: desigur, daca te pot ajuta :-)
<victor37>: o femeie poate fi siluita in masina?
<alsace32>: desigur. Daca este lovita, ametita, daca i se pune cutitul in git
<alsace32>: dar e cam incomod :-)
<victor37>: altfel?
<alsace32>: altfel nu, trebuie sa participe si ea
<victor37>: cum se poate face? Vezi, eu am masina, cine stie cind prinde bine? :-)
<alsace32>: lol. Pai, de obicei ea vine deasupra. Se poate chiar pe scaunul lui, daca volanul se poate muta
<alsace32>: la unele masini scaunul din dreapta se poate culca. Se poate si acolo
<alsace32>: de obicei se trece pe bancheta din spate
<victor37>: cu portiera deschisa, ca altfel nu incapi :-)
<alsace32>: da :-) am avut si eu o experienta de asta
<alsace32>: ma intorceam de la Buc.
<alsace32>: la un moment dat, am ajuns din urma un tip cu masina faina
<alsace32>: l-am intrecut, el m-a intrecut… a devenit un joc
<alsace32>: mi-a aratat mobilul, si eu, i-am scris numarul cu degetul pe geam, m-a sunat
<alsace32>: ne-am convorbit vreo ora
<alsace32>: pe urma am tras masinile pe margine si ne-am pus-o
<victor37>: pur si simplu :-)
<alsace32>: da. i-am suit eu in poala.
<alsace32>: era cu atit mai excitant cu cit ne vedeau cei ce treceau pe sosea
<victor37>: hihi. Si?

<alsace32>: si nimic. Nu ne stiam. Ne-am vazut fiecare de drumul nostru
<victor37>: nu pot intelege. Pentru mine sexul nu este niciodata pur si simplu
<alsace32>: dar cum?
<victor37>: eu ii spun 'dragoste'. O fac cu nevasta
<victor37>: nu mi-am inselat niciodata nevasta
<alsace32>: nu am mai auzit asa ceva. Nici cu o prostituata?
<victor37>: nici. Nu concep sa o fac. E posibil nici sa nu o pot face
<alsace32>: nu exista asa ceva. Citeva minute cu mine si te-as convinge de asta :-)
<victor37>: sa nu ai o deziluzie…
<alsace32>: ai vreo problema?
<victor37>: nevasta nu mi s-a plins :-)
<alsace32>: well, nu stii de la ce te lipsesti
<victor37>: in general – sau specific, in cazul tau?
<alsace32>: :-) ambele.
<victor37>: lipsa apare doar cind nu ti se implineste o dorinta. Nu am dorit sa imi insel nevasta
<alsace32>: nu m-ai cunoscut :-)
<victor37>: e drept :-)
<alsace32>: poate timpul nu-i pierdut… sunt foarte curioasa cum imi vei rezista
<victor37>: prefer sa nu punem soarta la incercare. Din ambele parti
<victor37>: deci, concluzie: o femeie nu face sex in masina decit daca vrea
<alsace32>: absolut. Doar daca e ametita sau amenintata
<victor37>: sa zicem ca a fost amenintata. Daca nu o face, o ia pe jos…
<alsace32>: da? Bulshit. Cred ca a vrut si ea
<victor37>: poate era putin curioasa :-)
<alsace32>: da :-) si eu fac uneori din curiozitate
<victor37>: era fecioara, deci orice era nou pt ea :-)
<alsace32>: a pus pret mic pe fecioria ei. Eu as fi mers pe jos

<victor37>: chiar? Tu nu pui NICI un pret pe fecioria ta
<alsace32>: eu am uitat cum e sa mai fii fecioara
<alsace32>: dar o fac numai cind vreau eu! Siluita poti fi la orice virsta
<victor37>: da, cred ca ai dreptate
<victor37>: si cum a mai fost cu taurul… asta, patronul?
<alsace32>: i-a ramas o amanta gravida
<victor37>: nu-si pusese sterilet :-)
<alsace32>: nu, studentelor nu a putut sa le ceara asta. Ele erau tinere, vroiau copil
<victor37>: tu nu mai vroiai?
<alsace32>: ba da. Cu el :-)
<victor37>:well, a fost alta mai isteata…
<alsace32>: da. A adus-o la Cta. A facut-o sefa
<victor37>: sefa ta? :-)
<alsace32>: si a mea. Ne-a prins
<victor37>: pe masa de Consiliu? :-)
<alsace32>: :-) i-a cerut sa ma dea afara.
<victor37>: si te-a dat
<alsace32>: da. Am amenintat ca il dau in git, stiam toate mismasurile facute de el
<victor37>: si el a vazut rosu…
<alsace32>: da. A pus mafiotii sa-mi rapeasca fetita. Apoi mi-a zis ca daca nu imi vind partea si nu dispar din tara, o primesc prin posta. Cite o bucatica..
<victor37>: se intimpla din astea in tara? Credeam ca doar in filme…
<alsace32>: eu glumesc cu multe, niciodata cu viata fetitei!
<alsace32>: nu am stat sa ma conving. Am semnat orice
<alsace32>: mi-a dat jumatate din banii pusi, zicea ca mi-a dat destul pentru nimic
<victor37>:cum nimic? Si experienta erotica?
<alsace32>: mda :-) abia atunci mi-am dat seama ca il iubesc pe ticalos!
<alsace32>: am intins-o in Franta
<alsace32>: aveam acolo un amant

<victor37>: vezi la ce sunt buni amantii? :-) nu stii cind devin folositori…
<alsace32>: :-) dar era insurat. Mi-a dat o luna sa imi vad de viata
<victor37>: mda… Frate, unde ii gasesti pe astia?
<alsace32>: asta e… am stat la Paris pina mi s-au rezolvat hirtiile
<alsace32>: opt luni
<victor37>: cum te-ai descurcat?
<alsace32>: imi trimitea sotul bani.
<victor37>: fostul sot :-)
<alsace32>: da. I-am scris ca daca nu am cu ce trai, ma prostituez. Nu puteam lasa fetita flaminda
<victor37>: si nu te-ai prostituat?
<alsace32>: poate nu ma crezi, dar 8 luni nu am facut sex
<victor37>: parca nu te-as crede :-)
<alsace32>: mda
<victor37>: si ai venit in Canada
<alsace32>: da. Dar nu mai suport!
<alsace32>: in localitate nu sunt decit doi romani
<victor37>: ti i-ai facut amanti? :-)
<alsace32>: nu. Niste prosti. S-ar si afla, oras mic
<victor37>: te pomenesti ca te da sotul afara…
<alsace32>: nu. Nu stiu
<victor37>:v-ati recasatorit?
<alsace32>: nici vorba!
<alsace32>: si cu sexul, cum stai?
<alsace32>: o mai fac cu el. O data pe luna. Aproape impotent…
<victor37>:nu ti-ai gasit altul?
<alsace32>: cine, canadieni? Astia sunt ori gay, ori betivi, ori bisericosi
<victor37>:nu te-am intrebat: tu esti bisericoasa?
<alsace32>: :-) nu prea
<victor37>: si ce-o sa faci?
<alsace32>: plec de aici! Daca nu vrea sa plece, plec singura
<victor37>:unde?
<alsace32>: oriunde. Intr-un oras mare. Poate vancouver

<alsace32>: esti insurat?
<victor37>: vrei sa vii la mine?
<alsace32>: de ce nu? Nu o sa regreti :-)
<victor37>: sa ma intreb pe unde-mi umbli?
<victor37>: pe ce masa de consiliu ti-o pui?
<victor37>: in ce masina?
<alsace32>: eh, ma mai adun si eu :-) nu mai sunt tinara
<alsace32>: fata termina liceul, pleaca in lumea ei
<alsace32>: chiar, ma vrei?
<victor37>: imi pare rau, am sotie. Si amanta nu-mi trebuie
<alsace32>: pacat. Esti baiat bun
<alsace32>: si pentru tine m-as fi schimbat
<victor37>: crezi?
<alsace32>: mie nimeni nu mi-a spus ca nu poate face sex decit cu mine
<victor37>: dragoste
<alsace32>: da, dragoste, nu sex. Trebuie sa fie frumos
<victor37>: ai un om linga tine care te iubeste
<victor37>: in ciuda a tot ce ai facut. Ti-a dat a doua sansa
<alsace32>: a facut-o pentru fetita
<victor37>: crezi? Aducea fetita. Cum zici, in doi ani ea pleaca
<victor37>: ii platea pensie, iar pe tine te dadea afara
<victor37>: sunt convins ca te iubeste!
<victor37>: pe tine nu te impresioneaza dragostea lui peste timp si spatiu?
<alsace32>: dar nu mi-o arata. Nu vorbeste frumos, nu face sex cu mine, nu imi face daruri
<victor37>: ti-a dat o casa, o familie, o noua viata
<victor37>: ce vrei mai mult?
<victor37>: sunt lucruri in viata mai importante decit sexul
<alsace32>: care?
<victor37>: siguranta zilei de miine
<victor37>: statornicia in dragoste
<victor37>: mai ai citiva ani, poate 10
<victor37>: si vei intra in menopauza
<victor37>: cum va fi atunci viata ta?

<alsace32>: poate ai dreptate, ma voi gindi
<alsace32>: daca vei fi liber, da-mi un semn
<victor37>: nu cred ca o voi face
<victor37>: nu pot respecta o femeie gata sa dea certitudinea dragostei pe aventura cu un necunoscut
<alsace32>: nu sunt cel mai sexos barbat, nici cel mai 'bine', nici cel mai bogat
<victor37>: ce te va tine linga mine?
<alsace32>: ce o tine pe sotia ta?
<victor37>: uneori ma intreb si eu
<victor37>: trebuie sa plec
<victor37>: mult succes si ginduri bune. Sa-ti dea Dzeu dupa gindul tau
<alsace32>: multumesc. Asta-i blestem?
<victor37>: sper sa fie binecuvintare. Bye

Ţuşcă a venit din nou la mine. Totul e din nou foarte frumos, îmi aminteşte de ultima ei vizită. Îmi întăreşte convingerea că dacă am trăi împreună, totul s-ar rezolva.
Mergem în peninsula Olympia. Intenţia este s-o înconjurăm, urcînd şi în munţi. Plecăm tîrziu, oprim şi în Olympia, capitala statului Washington, un orăşel cochet între munţi şi mare. Drumul şerpuieşte între munţi şi golf (Puget Sound) – cînd aproape de luciul apei, cînd la înălţimi ameţitoare. Vilele şi căsuţele de vacanţă se ţin lanţ, întrerupte doar ici şi colo de locuri de picnic şi baie, deschise publicului.
Doresc să căutăm cazare în orăşelul Port Angeles, situat în capătul nordic al peninsulei, peste strîmtoare de Victoria – în zilele foarte senine se poate vedea dincolo de ape masa de clădiri a marelui oraş. E însă sîmbătă, la începutul unui long weekend, şi mai toate camerele sunt deja luate. Am găsi, probabil, sus în munţi, sau în vreunul din motelurile de dincolo de oraş – dar Ţuşcă vrea să ne întoarcem în Seattle. Nu este în apele ei, preferă să ne plimbăm prin oraş şi să se întoarcă, eventual, mai repede la Vancouver, să poată lucra la *assignment*.
Mai este un motiv, dar nu mi-l spune. Odată întorşi la garsoniera

mea, intră în computer şi începe să-mi citească mesajele.
- Ce faci?
- Vreau să văd şi eu cum îţi petreci timpul.
- Mă controlezi?
- Nu se ştie niciodată. Prea eşti ocupat cu *mirc*-ul ăla.
- Sunt ocupat numai seara.
- De ce nu-ţi pui televizorul?
- Nu mă interesează.
- Şi *mirc*-ul te interesează?
- Stau de vorbă cu oamenii.
- Las' că ştiu eu. Oameni cu ţîţe.
Mă miră vulgaritatea ei. Nu obişnuim nici unul dintre noi.
- Exagerezi. Vorbesc cu cine pot. Mai aflu ce e pe-acasă.
- De ce nu le scrii alor tăi?
- Le scriu. Trebuie să primesc răspunsul lor.
- Ah, uite aici nişte scrisori. Cine e Maria?
- O tipă din Constanţa.
- Şi de ce-i scrii?
- Îi povestesc. Acum îi povestesc despre Lagăr.
- Ce o interesează pe ea?
- Vrea să plece din România.
- Şi o ajuţi tu… (*ironic*)
- Nu o ajut. Îi spun cum a fost, decizia este a ei. Oricum, nu va sta în lagăr. Cred că are şi prieten, soţ…
- Ştie că eşti însurat?
- Bineînţeles.
- Uite răspuns de la ea… "Dragă Nick". "Dragă Nick"! Eu mă chinui acolo singură, şi el primeşte scrisori de la putori!
- E o expresie folosită în scrisori, nu că-i sunt drag. Şi nu-i putoare, e profesoară de mate.
- Aşa, ia-i apărarea. Să ştergi toate mesajele ei!... Asta cine mai e? Sidonia. Una nu-ţi ajungea? Stai c-o şterg eu. Unde sunt scrisorile tale?
- Nu ştiu. Or fi la 'sent'…
- Nu ai 'sent'.
- Atunci nu s-au salvat.
- De ce? Ţi-era teamă că ţi le citesc?
- De unde era să ştiu că o să-mi citeşti poşta?
- Îţi sunt soţie! Am măcar acest drept.

- Sigur, nu m-am împotrivit. Eu nu ţi-am citit niciodată poşta privată.
- Nici nu ai ce citi.
- Şi tu ai?
- Am. Uite aici scrisori de la amante!
- Ce amante? Ce vorbeşti? Nici nu ştiu cine sunt, cum arată...
- Nici nu mă interesează.
- De aia ziceai că-i profă?
- O fi. De unde să ştiu eu? Poate e femeia de serviciu de la vreo şcoală. (*exagerez; după vocabular...*) Şi eu mă pot da doctor chirurg.
- Tu ce te dai? Neînsurat, probabil. Cîţi ani ai pe mirc? 30? 35?
- Nu intru pe mirc să-mi caut femei. Am una. De fapt, ce-ţi veni? Dacă mă gîndesc bine, ai venit cu gîndul ăsta...
- Cu ce 'nick' te înregistrezi pe mirc?
- Gheorghe50.
- Ia să încerc nick35... Să văd cu cine stai tu de vorbă.
- Zău, eşti absurdă.
- Aşa, jigneşte-mă.
- Hai mai bine să ne culcăm, mîine dimineaţă vrei să pleci devreme.
- Nu mă mişc de aici! Vreau să aflu... Aha, ia uite.. "Hi, Nick" (*se maimuţăreşte*)... "Hi". Cine e Lorena?
- De unde vrei să ştiu eu?
- Lorena33... Frumos. "unde locuieşti?"... ce o priveşte pe ea? "Vancouver"... "ai 35 ani?" ha! "da"... "şi eu". Mai şi zîmbeşte! Femeile astea nu au pic de ruşine.
- Tu ce ai răspunde?
- Eu nu intru pe *mirc*... "eşti însurat?". Nu pierde timpul. "da"... "păcat"... "de ce, vrei să te fut?"
- Eşti nebună! Ce a intrat în tine?
- De ce, dragă? Nu de asta intră pe mirc?... Tîrfa dracului!
- Ce ţi-a răspuns?
- Să-mi fac laba. Aşa se vorbeşte pe *mirc*?
- Tu ai fost vulgară, la ce te aşteptai? Ţi-a răspuns ce meriţi.
- Aşa, apăr-o şi pe asta. Tu nu eşti vulgar?
- Eu niciodată nu sunt vulgar. Hai mai bine în pat. Hai aici...
- Lasă-mă în pace! Nu am chef de nimic.
- Ne vedem atît de rar...

- Ştiu. Din vina mea, nu?
- Nu e păcat să ne certăm şi aceste puţine ore pe care le avem?
- Îmi promiţi că nu mai intri pe *mirc*?
- Nu pot să-ţi promit. Nu vreau să-mi calc promisiunea.
- Pentru că nu mă iubeşti!
- Poate pentru că te iubesc. Ţuşcă, ţi-am zis că nu e bine. Simt cum... alunec. Cred că am o depresie.
- Gărgăuni. Dacă eşti nebun, stai la ospiciu.
- Nu am zis că sunt nebun. Poate am o depresie...
- Depresie au numai puturoşii. Uite la Vlad.

Vlad e unul dintre prietenii noştri. Poate e mult spus, nici unul dintre noi nu-l mai consideră prieten. A avut, ca noi toţi, zile mai bune şi zile mai rele. Abia în ultimul timp am început să observăm că atunci când era '*high*' nu avea nici un motiv să fie – iar când era '*low*', avea toate motivele să fie fericit. Îi plăcea să cumpere nimicuri nefolositoare, ieftine, umpluse rafturile cu ele. Cînd îşi pierdea interesul faţă de ele, le dăruia prietenilor, sau i le arunca nevasta. Mai aduna 'fluturaşi' – îi aduna de pe unde îi găsea: de la intrarea în blocuri, de la poştă, de prin gunoaie... Umpluse saci mari de plastic cu ei. Cînd s-a mutat avea şapte saci plini, cu fluturaşi vechi şi de 3-4 ani!

- Ce faci cu ei?
- Vreau să compar preţurile.
- Ce preţuri?
- Uite aici. Un pound de banane... în 97 costa 32 de cenţi. Acum costa 59!
- Da, în 91 costa 19. Şi, ce-i cu asta?
- Nu-ţi dai seama? Costul a crescut de două ori, la unele produse chiar de trei!
- La cărţi. Cînd am venit costau cam patru dolari. Acum costă doişpe...
- Ai văzut?! Salariul tău a crescut de trei ori?
- De mai multe ori. Făceam şase, acum fac aproape patruzeci, americani.
- Tu eşti o excepţie. Salariul minim era şase, acum e opt!
- Nu-s o excepţie, salariul minim este o excepţie. Cîţi dintre noi cîştigă doar salariul minim?

Nu reuşise niciodată să se integreze. Era foarte inteligent, volubil, bine educat – chiar erudit. Vorbea bine engleza. Cînd

era '*high*', nu se putea să nu ia 'interviul'. Dar după cîteva săptămîni îl dădeau afară – cădea în faza de '*low*'… Făcuse o groază de şcoli, toate plătite de Guvern, datorită interviurilor, dar dacă acele cursuri durau mai mult de trei luni, inevitabil intra în conflict cu instructorii. De la cîteva cursuri a fost dat afară… Principalul motiv era neatenţia. Adormea la locul de muncă sau în faţa computerului. La un job, fiind security guard la o bancă, l-au găsit de două ori dormind în maşină… Nici nu se putea concentra. La un post de curier, trimis cu o scrisoare urgentă, el a ajuns la nişte prieteni şi a pierdut pe acolo câteva ore. Uitase…

Se obişnuise să doarmă la prînz – să-şi facă siesta. Dacă nu dormea, nu mai era bun de nimic toată seara. Stătea pînă noaptea tîrziu la filme, nu putea adormi… De aceea, pentru el era mai bine să fie pe *welfare* sau în ajutor de şomaj. Cînd am observat că are probleme psihice, am încercat să-l ajutăm să se pensioneze. A refuzat categoric: nu era nebun! Doar puţin depresat… Era complet nefuncţional în societate – şi în familie. Soţia l-ar fi ţinut şi aşa – dar într-o perioadă '*low*' îl oprise să mai dea bani pe rahaturi. El luase un împrumut de la Guvern, pentru şcoală, şi s-a înscris la un curs. Cînd s-a trezit cu banii, şi-a părăsit familia. Îi intrase în cap că se 'îndrăgostise' de o altă femeie, divorţată. Aia, cînd s-a trezit cu el la uşă, declarîndu-i intenţia de a se căsători cu ea, l-a dat afară. Nu avea nevoie de luzări la uşa ei… L-a ameninţat cu poliţia, dacă se mai ţine de capul ei…

Atunci şi-a amintit de o dragoste din liceu. A căutat-o – după mai multe decenii – şi a găsit-o… văduvă. Norocul lui! A cheltuit aproape toţi banii de şcoală pe telefoane. L-au dat afară de la curs. Nu-i nimic, viitorul lui este în ţară, alături de femeia iubită! "Aici este o junglă, nimeni nu mai are timp de dragoste!" Ultimii bani i-a dat pe avion, s-a dus acasă. A anunţat-o pe văduvă că vrea să se însoare cu ea (ceea ce a bucurat-o) şi se va stabili în ţară – ceea ce a făcut-o să-l dea afară din viaţa ei. Avea o fetiţă mărişoară şi vroia să-i facă un viitor, ar fi venit cu el în Canada… Dar aşa?

Părinţii l-au ajutat să se întoarcă acasă, dar nimeni nu-l mai vroia. Soţia refuza să-l mai vadă – el divorţase de ea ca să fie 'liber', şi o lăsase cu doi copii încă mici. Toţi prietenii i-au întors

spatele. L-a ajutat Ţuşcă, care nu e fată rea. L-a dus acasă la noi, eu tot eram plecat tot timpul, i-a făcut un pat în living (mai tîrziu am cumpărat o canapea), l-a dus la doctor, l-a ajutat să primească ajutor social şi o locuinţă subvenţionată de guvern.

A stat la noi vreo două luni. Dormea mai toată ziua. Abia reuşea să deschidă gura. Cum televizorul era în living, se uita la el în orele de trezie. Cînd nu găsea un film, sărea la nesfîrşit din canal în canal, fără a mai aştepta să vadă despre ce era vorba… Refuza să iasă din casă, avea un fel de agorafobie, îi era teamă de telefon… Spăla vasele – de fapt, avea o idiosincrasie faţă de vasele murdare, dacă vedea o farfurie în chiuvetă, se repezea să o spele – şi ducea punga cu gunoi jos, la tomberon (de mai multe ori pe zi). După ce a plecat, Ţuşcă mi-a zis:

- Urîtă boală! Dar poate nu-i boală, e numai lene, egoism, inconştienţă…
- Nimeni nu trece prin aşa ceva de bunăvoie.
- Dacă îl lua aia din România, îi trecea depresia. Dacă avea bani, job, nici nu ajungea la depresie.
- Poate ajungea.
- Ce-i lipsea? Familie, casă, şcoală…
- Ce-i lipsea lui Vasia?
- Exact. Să nu-mi spui că şi ea este depresată. Să nu-mi spui că toţi de pe *mirc* sunt depresaţi. Gărgăuni de prea mult stat degeaba. Eu de ce nu am depresie?

Chiar aşa. Ea nu avea timp să fie depresată. Pentru ea, viaţa era un bilanţ financiar: astea, astea, astea – la plus; alea, alea, alea – la minus. Tragem linie şi adunăm. Tăiem din 'pierderi', mărim 'câştigul'…

- Vezi, de aceea îmi plac evreii. Ştiu să aducă economia în viaţa de zi cu zi. Pentru că degeaba te apuci să o colorezi, dacă eşti falit. Îţi asiguri baza – pe urmă nu ai decât să cauţi şi altele. Îţi asiguri felia de pâine mai întâi. Dacă-ţi poţi permite, pui şi unt pe ea. Ba chiar şi gem. Dar numai dacă-ţi poţi permite.

Imaginea artistică nu-i aparţine ei, ci o auzise la unul din patronii ei evrei. Să folosesc şi eu aceeaşi imagine: îşi asigură felia de pîine. O pune pe o farfurie de porţelan, pe o masă stil, eventual într-o vilă – dar uită să o ungă cu unt. Nici vorbă de gem…

- Tu nu eşti ca Vlad!
- Nu, nu sunt. El probabil este maniac depresiv. Eu am numai o

stare permanentă de depresie.
- Nu te înţeleg. Ce-ţi lipseşte?
- Tu-mi lipseşti. Oamenii-mi lipsesc. Nu înţelegi că aici sunt zile în care spun doar "*good morning*" şi "*see you tomorrow*"? Că m-am săturat să mănînc doar pîine goală, vreau s-o ung cu unt, şi cu gem, că am de unde? Că nu-mi trebuie farfurioară de porţelan?
- Dar mie-mi trebuie! Toţi oamenii normali vor farfurie de porţelan.
- Poate eu nu sunt normal.
- Putorile tale de pe chat te prostesc. Vin cu tot felul de vorbe romantice – dar tot ce vor este să plece din ţară!
- Ai dreptate. Poate ai dreptate. Dar la mine nu contează asta, nu le caut pentru a mă însura. Nu le dau speranţe, nu le mint…
- Atunci de ce vorbeşti cu ele?
- Pentru că am nevoie să vorbesc. Pentru că bărbaţii refuză să vorbească cu mine.
- O să ajungi rău, ascultă la mine!
- Ţuşcă, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să fim împreună. Nu mai pot singur.
- Ce vrei să fac?
- Vino în Seattle.
- Nici vorbă! Dacă nu poţi sta departe de chat, iau computerul la Vancouver!
- Mă urc pe pereţi dacă nu am o supapă! Crede-mă.
- Prostii! De ce nu pictezi, dacă ai timp? Oricum, să nu te prind că le mai scrii curvelor alea!
Cînd am urcat-o în autobuz, mi-a zis:
- Nu mai am încredere în tine. O să te urmăresc ce faci. Poate ai şters mesajele, ştiai că vin. O să te controlez pe *mirc*. Ai grijă ce faci…

<v37>: buna :-)
<maria>: buna :-)
<v37>: intr-o fereastra?
<maria>: sigur. Mai am vreo 30 min
<v37>: ai grija, nu te apleca prea tare…

<maria>: nici o grija. Ce mai faci?
<v37>: una alta
<maria>: nu mi-ai mai scris
<v37>: busy
<maria>: ai ramas in Usti
<maria>: m-am uitat pe harta sa vad unde e
<v37>: intre Praga si Berlin
<maria>: da. Numai ca nu merg spre Berlin
<maria>: tinta este Roma
<v37>: cind pleci?
<maria>: in vara. 3 saptamini
<v37>: ma bucur
<maria>: poate iese ceva
<v37>: ca de exemplu?
<maria>: un job. Am colege acolo care fac de cinci ori mai mult decit mine
<v37>: mda. Ce fac acolo?
<maria>: femei de serviciu. Un fel de dame de companie la babe bogate
<v37>: vrei si tu asa ceva?
<maria>: ce pot face? Cu salariul de prof nu o sa reusesc niciodata
<v37>: nu o sa reusesti - ce?
<maria>: nu stiu. Orice. Simt ca am ajuns intr-o fundatura
<maria>: salariu mic, haine nu, caldura pe sponci, nici un lux…
<v37>: am avut o discutie, mai zilele trecute
<v37>: despre piine
<maria>: si?
<v37>: spunea interlocutoarea ca important este sa asiguri mai intii 'felia de piine'
<maria>: da, asa e :-)
<v37>: abia cind o ai te gindesti sa o ungi cu unt
<v37>: si daca ai unt, te gindesti si la gem
<maria>: are dreptate
<v37>: well, se pare ca cei mai multi prefera o farfurioara de portelan, abia pe urma untul

<maria>: e importanta si farfurioara :-)
<v37>: este. Ne-o dorim de Sevres, daca se poate
<maria>: :-)
<v37>: marea majoritate a romanilor sunt nemultumiti nu pentru ca nu au o felie de piine
<v37>: ci pentru ca farfurioara nu este destul de aurita
<maria>: stiu eu?
<v37>: untul si gemul – cultura, care va sa zica, conteaza mai putin
<maria>:nu e chiar asa. Nu generaliza
<v37>: e greu sa nu generalizez.
<v37>: ungem felia cu untura – kitsch, subcultura, manele
<v37>: intre timp avem grija ca felia sa fie cit mai groasa
<v37>: si farfurioara sa fie din aur…
<maria>: asta nu este specific doar romanilor
<v37>: oh, stiu ca nu :-) vorbim totusi de romani aici. Te incalzeste faptul ca ugandezii sunt ca noi?
<v37>: sau chiar finlandezii?
<maria>: nu stiu, ma voi gindi la asta.
<maria>: dar stiu ca sunt multi care prefera sa puna unt pe o felie cit de subtire
<maria>: si sa o manince din mina
<v37>: sunt, ai dreptate. Tot respectul pentru ei
<v37>: sunt respectati pentru asta in societate?
<v37>: fii sincera, traiesti acolo
<maria>: mai putin…
<v37>: si atunci gresesc gindind ca o majoritate se incadreaza in generalizarea mea
<v37>: o minoritate fiind asa cum zici tu?
<maria>:nu gresesti – dar nu poti vorbi despre 'romani' la general
<maria>: fiecare e specific, in felul lui
<maria>: si fiecare are libertatea sa isi aranjeze viata cum crede de cuviinta
<maria>: nu ii poti judeca pentru faptul ca le plac manelele si vor case cu foisor

<v37>: nu ii judec. Nu poate sa nu imi para rau vazind ca adevaratele valori sunt respinse de majoritatea
<v37>: si, ce este si mai grav, de cei tineri
<maria>: dar ce vina avem daca suntem judecati dupa farfurioara?
<maria>: in penumbra societatii, untura seamana foarte mult cu untul
<maria>: si magiunul cu gemul
<v37>: daca stai sa asculti opiniile celorlalti..
<v37>: in fond, tu esti cea care iti maninci felia
<v37>: pentru tine e important cu ce o ungi
<v37>: farfuria ramine pe masa, nu o poti minca :-)
<v37>: ramine mostenire – daca nu se sparge intre timp
<maria>: ai dreptate, dar intre timp imi caut o farfurioara
<maria>: sper sa o gasesc
<maria>: cind imi scrii?
<v37>: zilele astea
<maria>: ma bate gindul sa mergem in Canada
<maria>: grabeste-te cu perioada de lagar
<maria>:sunt curioasa cum sunt primele zile in Canada
<v37>: OK. Cred ca trebuie sa pleci
<maria>: da :-) ne mai vedem?
<v37>: probabil. Sa ai una buna
<maria>: si tu. Pa.

<saly>: hi, esti in Canada
<vick37>: buna. Da
<saly>: il stii pe George?
<vick37>: stiu mai multi
<saly>: George din Calgary
<vick37>: parca spui 'papa de la Roma' :-)
<vick37>: locuiesc in Vancouver
<saly>: m-am uitat pe harta, nu-i departe
<vick37>: doar vreo 1300km…
<saly>: merge la barul romanilor

<vick37>: in Calgary?
<saly>: nu ti-am spus? Da, in calgary
<vick37>: cum ii zice barului?
<saly>: nu stiu. Acolo se duc toti romanii
<vick37>: nu cred ca incap toti
<saly>: ei, tu
<saly>: sigur ca nu incap toti odata
<vick37>: doar cei ce merg la bar
<saly>: sigur. De ce nu ar merge?
<vick37>: sunt multe motive. Poate nu le place sa bea
<saly>: romani? Dar acolo se duc sa faca afaceri
<vick37>: in bar?
<saly>: pai, unde? In baruri, in discoteci
<vick37>: aha. Cu putorile pe genunchi...
<saly>: :-)
<vick37>: asta ai vazut in filme, nu?
<saly>: nu, asa se face. Poate nu stii tu
<vick37>: probabil. Ma indoiesc ca Bill Gates face afaceri in baruri
<saly>: ei, vorbeam de alte afaceri…
<vick37>: cu ce se ocupa George?
<saly>: face bani
<vick37>: buna meserie :-)
<saly>: daca-l vezi, ii spui ca l-am cautat?
<vick37>: nu cred ca ii voi spune
<saly>: dece? Ti-e ciuda ca-l cauta fetele
<vick37>: nu prea :-) dar locuiesc in Vancouver
<vick37>: nu am programat un drum la Calgary
<saly>: aha :-(
<vick37>: nu inchei afaceri in baruri
<vick37>: nici nu ma prea duc la bar
<vick37>: putine sanse sa il intilnesc pe George
<saly>: aha. Tu ce meserie ai?
<vick37>: inginer
<saly>: aoleo! esti un luzar. George face intr-o luna banii tai pe un an

<vick37>:ramina la el
<saly>: de-aia nu te cauta fetele
<vick37>: nici politia :-)
<saly>: du-te dracului
<vick37>: am plecat. Pa

Draga Maria,

Eram, deci, în Usti. Se adunaseră ceva ajutoare în haine. Le-au luat ţiganii şi le-au vîndut la tîrg. Asta a făcut ca ultimele familii sosite să nu mai beneficieze de ajutoare. Dar într-o duminică au sosit nişte 'creştini' cu ajutoare: haine, jucării, dulciuri. Le-au dat numai copiilor, dîndu-i pe ţiganii maturi afară din rînd. Asta i-a făcut să mîrîie şi să nu mai asiste la slujbă.
Slujba, la care am asistat şi eu, din curiozitate, a fost complet nouă pentru mine. Nu am fost niciodată bisericos, participam la slujbe doar de Paşti sau cînd mergeam la vreun parastas, nuntă sau înmormîntare. Nu înţelegeam nimic din slujbă, iar predica mi se părea fără pic de har. Lucurile nu s-au schimbat prea mult nici azi… Dar acei 'creştini', membrii unei biserici numite "Frăţia Boemă" (afirmîndu-se protestanţi pe linia lui Jan Hus), deşi vorbind şi rugîndu-se într-o limbă complet necunoscută nouă, ne-a arătat un alt mod de a te ruga lui Dzeu.
Predica era mai mult un fel de 'masă rotundă', în care pastorul spunea cîte-un concept bazat pe un verset din Biblie, iar ceilalţi participau la discuţie – pe tema dată – cu opinii personale, întrebări, poveşti din experienţa lor sau a altora… Toate întrerupte de 'cîntări': cîntau cu toţii în cor, dar mulţi din ei erau muzicieni destul de buni: cîteva ghitări, cîteva viori, nişte tamburine, un flaut… Cînd aveau pian sau orgă, la ele cînta pastorul, Daniel, sau o fată cu ochelari. 'Slujbele' le ţineau la biserica din Centrul Trmice, biserică pe care o închiriau. Ulterior, şi-au construit propria biserică. Aşa aflaseră şi de lagărul nou înfiinţat.
Au continuat să vină în fiecare duminică, apoi familiile de neo-protestanţi din lagăr au început să meargă ei la biserică. Într-o zi, Pana Helena mi-a zis ca 'fraţii' se apucaseră de construirea bisericii, or să vină probabil mai rar. Cum nu erau prea mulţi,

nici nu aveau prea mulţi bani, făcuseră apel la ajutor prin oraş şi pe la alte comunităţi. M-a impresionat faptul că, deşi erau în nevoi, tot găsiseră timp şi cîteva coroane să vină pe la copiii din lagăr. Şi cum tot nu aveam ce face, am hotărît să merg să îi ajut. Am vorbit cu 'pocăiţii', şi luni ne-am dus vreo 6-7 din lagăr. Trebuie să recunosc că am rămas, cu timpul, singur. Nu îi judec pe Pavăl şi Sărăcuţ, aveau familii mari şi încercau să găsească surse de completare a banilor. 'Fraţii' nu aveau de unde plăti.

Deci, ne-am dus şi am ajutat la început la săpat şanţuri pentru fundaţii, pentru servicii (canalizare, aducţiune apă, curent, gaz…). Apoi am turnat betoane pentru fundaţii şi am început să ridicăm pereţii. Cei care nu ne pricepeam, dădeam la mînă sau amestecam betonul, mortarul, căram materiale, ajutam să înălţăm schele. Toţi cei care lucrau erau enoriaşi ai bisericii, pentru că mulţi din ei erau meseriaşi sau pricepuţi doar. Femeile şi copiii erau 'pălmaşii', dar ele erau cele ce pregăteau mîncarea. Pentru că asta se respecta strict: toţi mîncau împreună, la prînz şi seara, la terminare. Seara aveau şi 'slujba', Daniel le vorbea, cîntau, se simţeau bine împreună. Asta se numeşte, în greceşte, "agape", şi nu are sensul pe care îl dăm noi, de masă tovărăşească, ci de 'dragoste frăţească creştinească'. Mă simţeam foarte bine cu ei, deşi nu prea ştiam ceha – am învăţat-o încet, alături de ei. Mă înţelegeam în engleză cu Daniel şi cîţiva tineri care o învăţaseră la şcoală.

Părerea lor despre români era împărţită. Creştini fiind, îi considerau pe toţi oamenii ‚fraţi'. Dar despre ţiganii necreştini aveau o părere mai puţin bună, şi unii îi puneau pe romîni alături de ţigani. Eu începusem să-mi schimb părerea, mai ales după o discuţie avută cu Pavâl şi soţia lui. El mi-a zis: „Frate Nicule, te rog în numele lui Cristos, judecă omul, nu naţia lui. Şi eu, în orbirea mea, am gîndit ca tine. Dar cînd am venit spre Cehia, am avut o revelaţie de la Domnul Isus!"

Trecuseră ilegal în Ungaria, pe urmă luaseră trenul pînă la Komarno. De acolo porniseră pe jos, peste graniţă. Drum de vreo 10-12 km. Cu copiii în braţe, cu valizele legate de gît... Pavăl avea un copil în spate, unul de gît, două valize în mînă... Ea, Rafila, borţoasă în ultima lună, cu pruncul cel mic în braţe. Copiii mai mărişori îi duceau pe cei mici, alţii cărau valize sau

rucsacuri... Pe la miezul nopţii au ajuns la linii. S-au adăpostit într-o baracă, nu mai puteau. Copiii plîngeau, părinţii erau epuizaţi, Rafila se trîntise pe jos, prostită de oboseală şi teamă că-şi va pierde copilul... Aşteptau să vină zorii, să treacă patrula de grăniceri. Să-i salte şi să-i trimită peste graniţă; oricum - dar nu pe jos! Se rugau.

Au trecut mai multe grupuri de români şi ţigani. Le-au fost milă de bieţii pocăiţi, dar nu-i puteau ajuta. Cărau ei înşişi valize şi rucsacuri... Cînd orice speranţă pierise, a mai trecut un grup de ţigani – mai mulţi. S-au uitat la ei, i-au înjurat – dar au lepădat valizele şi au luat copiii în braţe. Au luat-o şi pe Rafila pe braţe – au cărat-o vreo 6 km, pînă în gara de la slovaci. Pavel a aruncat el însuşi valizele familiei.

- Frate Nicule, acolo a fost mîna lui Dumnezeu! El m-a făcut să-mi văd greşeala. Oamenii sunt de două feluri: ai lui Dumnezeu şi-ai lui Satan. Nu contează culoarea pielii, limba pe care o vorbeşte, şcoala pe care a făcut-o. Dacă ne iubeşti, să nu mai gîndeşti rău despre ţigani!

Nu am mai gîndit rău despre nici o naţie. Avea dreptate Pavăl: oameni buni şi oameni răi găseşti oriunde. Nu există pădure fără uscături. Să nu mai iubesc pădurea pentru asta? Să nu mă mai bucur de răcoarea ei, de frumuseţea ei? Ţiganii din lagăr parcă au simţit acest mod nou de a-i privi. N-am avut niciodată nici o ceartă cu vreunul din ei. Mă respectau şi-i respectam, şi nu o dată am încercat să-i ajut în relaţiile lor cu administraţia lagărului. Nu ceream de la ei mai mult decît puteau să dea. Ştiam că stau în lagăr doar să se odihnească, să adune ceva bani, pînă vor putea pleca mai departe. Ştiam că unii din ei furau, alţii cerşeau, majoritatea înşelau la alba-neagra. Mai ştiam că ei nu reprezintă întreaga lor naţie, sunt cei ce au plecat cu un scop în lume – ca şi românii. Chiar şi românii nu erau reprezentativi pentru români – majoritatea stăteau în ţară, luptîndu-se acolo cu viaţa. Şi eu eram ca ei, şi ei ca mine...

După o vreme, la biserica lui Daniel rămăsesem singurul român. Aflînd că sunt inginer de instalaţii, Daniel m-a rugat să fac proietele de instalaţii sanitare, încălzire şi electrice. Cum nu eram autorizat, a dus planurile la ingineri autorizaţi, dar aşa a economisit o groază de bani. Cînd pereţii au fost ridicaţi, am început, ajutat de doi meseriaşi, să fac instalaţiile. Pe urmă

a apărut un grup de olandezi, şi mi s-a alăturat unul din ei, inginer electric.
Aceşti olandezi erau cu toţii neo-protestanţi. Au venit în excursie - un mod de a-ţi petrece vacanţa, de neconceput pentru mine (şi probabil pentru toţi românii care au trăit faimoasele ‚munci voluntare' sub comunişti). Adică: s-au înscris într-o excursie al cărei scop era să te ducă într-o anumită ţară unde să participi la construirea unui obiectiv religios-social. Îţi plăteşti drumul, cazarea, mîncarea, plus toate biletele de intrare la muzee etc. Ajuns acolo, munceşti zilnic (mai puţin duminica, uneori nici sîmbăta) între 8 şi 13. Gratis. La ce e nevoie. După aceea te speli şi alergi să prinzi vreun muzeu deschis. Muzeele mai mari sau mai ştiu eu ce obiectiv istoric (castelele, de ex.) sau natural (parcuri, cascade etc) le vizitezi în weekend. Cei din grupul respectiv s-au dus de două ori la Praga, nu au putut-o vizita într-o singură duminică. Nu-i aşa că pare aiurea?
Majoritatea nu se pricepeau la nimic – în construcţii. Erau studenţi, asistente medicale, învăţătoare, profesoare. Un inginer, cum ziceam. M-am împrietenit cu ei, m-au ajutat mult să-mi îmbunătăţesc limba engleză vorbită. La un moment, le-am spus ce gîndeam eu despre modul lor de a-şi petrece vacanţa. Că-i admiram pentru altruismul lor. Atunci una din ele, o asistentă medicală din Rotterdam, mi-a zis:
- Tu ne admiri pe noi? Nici nu-ţi dai seama ce gîndim noi despre tine! Nu ne putem opri să ne gîndim că în situaţia ta, noi nu ştim dacă am fi făcut acelaşi lucru. Să fii refugiat politic, să nu ştii ce va fi mîine, să nu ai job, nici casă, nici viitor sigur – şi să vii să ajuţi la construirea unei biserici! Ştim de la Daniel că tu nici măcar nu eşti creştin. Nici măcar pentru mîncare nu o faci, ştim că de multe ori aduci mîncare. (Familia numeroasă de penticostali primea o groază de salamuri şi brînzeturi, nu le puteau mînca ei, aşa că ni le dădeau nouă. Mă obişnuisem să le aduc la biserică, contribuiam la masa comună). Pînă să te întîlnim, părerea noastră despre români a fost una foarte rea. Nu-i cunoşteam decît din ce vedeam în Olanda. Furturi, spargeri, ilegalităţi... Îţi mulţumim că ne-ai ajutat să gîndim aşa cum trebuie despre naţia ta. Ne-am hotărît ca anul viitor să mergem în România!
Mi s-a pus atunci un nod în gît. Nu gîndisem deloc situaţia mea

aşa cum o prezentau ei. Pur şi simplu mă plictiseam în Lagăr. Nevasta stătea la soare, pe un deal, toată ziua. De lucru nu găseam – şi oricum aşteptam viza pentru Canada. Ce altceva mai bun aveam de făcut? În plus, mă simţeam bine printre enoriaşii lui Daniel, şi acum, alături de olandezi. M-am simţit bine pentru lauda lor, mai ales că i-au inclus pe toţi românii în ea. Şi că am făcut un grup de 20 de oameni să gîndească frumos despre noi.
Ei au stat 3 săptămîni. Mai tîrziu am plecat şi noi, la Stara Oleşka. Cînd am fost prima dată în concediu, înainte să merg în ţară, am stat 10 zile în Cehia. Am vizitat locurile prin care am trecut cît am stat în Lagăr (printre altele, la cules de hamei, 2 săptămîni, dar nu ţi-am povestit despre asta). Am trecut şi pe la biserica lui Daniel. Era duminică, aşa că aveau slujbă. Am stat în fundul sălii, nu mai înţelegeam limba cehă. Sala era plină, erau poate 150 de oameni. Cu opt ani înainte erau doar vreo 30...
Daniel m-a văzut, cînd a terminat predica a venit direct la mine. Semn că nu mă schimbasem prea mult. :-) M-a luat în braţe şi m-a prezentat congregaţiei. Cei ce mă ştiau, au venit şi ei la mine. Pe unii nu-i mai cunoşteam, erau tineri atunci. Nu ştiam că sunt atît de iubit acolo. Una din fete, Jitka, a luat vioara şi a cîntat Balada lui Porumbescu, ştia că-mi place. Şi Vltava lui Smetana. Mi-au povestit cum merg în fiecare an în România, ajutînd la construirea de biserici neo-protestante. Una din fete mi-a prezentat bărbatul, român din Bistriţa. Alţi doi băieţi aveau soţii romånce....
Am făcut tot felul de lucruri în viaţă, şi bune, şi rele. De nimic nu sunt atît de mîndru ca de acele mai bine de două luni în care am fost alături de nişte cehi, creştini, fraţi boemi. Nu am fost în stare să nasc un copil, pomii plantaţi de mine s-au uscat, o casă nu am construit – dar am ajutat la construirea unei biserici! Un loc în care românii sunt iubiţi. Şi datorită mie!

Îmi dau seama că încă nu plecăm din Cehia. Mai trebuie să ne oprim puţin în Stara Oleşka. Şi pe urmă ne suim în avionul de Edmonton, Alberta...

Cu drag, Nick

Dragă Maria,

N-am mai aşteptat răspunsul tau. Presimt o schimbare majoră în existenţa mea, aşa că mă grăbesc cu povestea călătoriei mele. Poate ajungem în Canada, totuşi...
Cum ţi-am promis în ultima scrisoare, vom porni spre Canada – după un ultim popas. Nu mă pot despărţi de Cehia fără a pomeni despre ultimele zile petrecute acolo. În toate privinţele a fost o vacanţă, cea mai frumoasă vacanţă a vieţii mele – poate. Şi totul a pornit de la o iregularitate a unui funcţionar de la Ministerul de Interne cehesc.
O mică paranteză. Amintesc de multe ori despre cehi. De fapt, deşi existau deja discuţii privind posibilitatea separării Slovaciei de Cehia, acest lucru avea să se întîmple după plecarea noastră în Canada. Deci, termenul corect ar fi ‚cehoslovac'. Dar realitatea este că întreaga perioadă cît am stat în Cehoslovacia, noi am petrecut-o în Cehia. În Praga la început, apoi în Boemia de Nord – cu o scurtă perioadă, de două săptămîni – despre care nu ţi-am mai scris – cît am fost la cules de hamei în Boemia de sud, nu departe de Plzen. În acea toamnă nimeni nu credea că Republica Federală se va diviza. Limba cehă şi cea slovacă sunt destul de asemănătoare, deşi nu sunt dialecte ale aceleiaşi limbi. Slovaca seamănă mai mult cu ucraineana şi slovena, în timp ce ceha are o sonoritate diferită. Prin dublarea – chiar triplarea, în vorbire – a vocalelor, ea este deosebit de melodioasă. Probabil faptul că o îndrăgeam m-a ajutat să învăţ relativ repede o mulţime de cuvinte. Mă descurcam rezonabil pe stradă...
Deci, situaţia a fost asemănătoare celei de la hotel Flora. Un grup de oameni, conduşi de un fost securist de-al lor, au pus bani împreună şi au cumăpărat un hotel de mîna a 3-a în „Elveţia Boemă" – de fapt, nu în Alpi, ci într-un sector al munţilor Carpaţi, chiar pe graniţa cu Germania şi Polonia. Munţii nu sunt prea înalţi, dar sunt foarte pitoreşti, cu fenomene carstice, formaţiuni calcaroase, canioane, lacuri, peşteri – şi o pădure bătrînă, dar relativ uşor de străbătut.
Hotelul era folosit în general ca tabără de vacanţă pentru pionieri (sau cum s-or fi numit elevii cehi), vara mai ales, dar

şi în vacanţa de iarnă. Nu erau pante de schi, dar zona era potrivită pentru schi fond, iar lacurile îngheţau suficient pentru a se putea improviza pe ele terenuri de hochei (unul din cele mai populare sporturi în Cehia). Alături de hotel era un lac relativ mare, care vara era plin de peşti. Hotelul era la marginea unei mici localităţi, Stara Oleska, cu case tip bavarez (şi chiar stil Tudorian), cu bîrne vopsite negru ieşind din văruiala faţadelor...
Pe unul din malurile lacului, pe o pantă lină, se ridica un mic ‚sat de vacanţă', cu vile şi cabane – nici nu ştiu de cine construite. În weekend se umpleau cu cehi şi nemţi, pe timpul săptămînii erau, în general, părăsite. Doar la o cabană ‚locuia' o pisică, reuşisem să ne împrietenim cu ea...
Guvernul vînduse hotelul la sfîrşitul vacanţei, spre sfîrşitul lui august. Noii proprietari sperau să-l renoveze pentru a-l duce la o categorie apropiată turismului internaţional, bizuindu-se mai ales pe apropierea de graniţa germană. Dar, pînă în vacanţa de iarnă, greu de sperat că vor avea turişti, iar pînă în vara următoare, nici atîta. Aşa că securistul (am aflat că ieşise la pensie cu gradul de colonel) a ‚aranjat' o schemă: hotelul a devenit lagăr de refugiaţi, pe perioada iernii. Cu banii primiţi de la guvern pentru această activitate, urmau să se apuce de renovat, astfel că vara următoare să-i găsească pregătiţi pentru sezon.
Well, socoteala de acasă nu se potriveşte mai mereu cu cea din tîrg. Cine naiba să se ducă în lagăr tocmai la Stara Oleşka? Ubytovna din Usti era plină pe jumătate doar, se înfiinţase un lagăr şi la Decin, acolo îi preluau pe ţiganii daţi jos din trenul de Berlin – greu de crezut ca vreun refugiat să ajungă în munţi...
Aşa că a venit colonelul la Alexandru, directorul Ubytovnei, fost coleg din securitate, să-l roage să-i dea şi lui nişte refugiaţi. Alex a zis: „da, dacă vor ei să meargă". Nu a vrut niciunul. A venit la mine (sfătuit de Alex). M-a rugat să merg eu în noul lagăr. Mi-a promis că mă va ţine gratis, masă-casă, pînă voi pleca spre Canada (aflase că plec, aflase că la Ubytovna îmi plăteam cazarea). Totul era să accept să merg. Am acceptat - de ce nu? Tot nu mai aveam mult de stat (am mai stat aproape două luni). A ajutat la asta şi evreul ucrainean, el s-a dus pînă la Stara Oleşka să se informeze – dar tocmai cele ce îl făcuseră pe el să refuze (liniştea, izolarea în munţi, condiţiile relativ

modeste, de tabără) m-au făcut pe mine să accept. Plecam în vacanţă!
S-a dovedit că securistul nu era prost. Pornind de la faptul că noi acceptasem, i-a convins şi pe alţi refugiaţi, mai ales români, să vină cu mine. Aşa se face că ne-am dus vreo 60. Ar fi vrut el să fim mai mulţi, îşi făcuseră socoteala că ar putea caza vreo 110 – în paturi suprapuse, cîte 3, 4 şi 6 în fiecare cameră – dar i-am spus franc: suntem căsătoriţi, avem nevoie de viaţă privată. Dacă nu stăm doar doi în cameră (familiştii), iar restul cum vrea fiecare, nu venim! A acceptat mîrîind, şi ne-am dus.
Au venit cu noi ‚pocăiţii' – le spusese colonelul că pot găsi de lucru prin zonă (au şi găsit; foşti ţărani, se pricepeau la animale, erau cîteva crescătorii prin zonă). Era toamna, mai erau lucrări pe cîmp la recoltare, se tăiau lemne de foc pentru iarnă, se curăţau livezile... Nişte români au găsit de lucru în construcţii în orăşelele din jur, făceau naveta cu autobuzul. Dar mulţi veniseră doar pentru că aflaseră că graniţa era aproape, peste munte, nepăzită. În afară de vreo 10-15, care am stat pînă la sfîrşit acolo, restul au plecat mai curînd sau mai tîrziu. S-au adus alţii, se auzise la Usti de posibilitatea de plecare peste graniţă. Doi bulgari deveniseră ‚ghizi'... ‚Pocăiţii' au plecat, pe la sfîrşitul lui septembrie, în satul lor din Moravia.
Printre cei care au rămas era o familie de bistriţeni. Pentru că vorbeau cu un puternic accent ardelenesc, li se zicea ‚ţăranii' – dar de fapt el era profesor de fizică, iar ea învăţătoare. Ei încercaseră, imediat după revoluţie, să-şi facă un rost: plecaseră la muncă în Yugoslavia. Pălmaşi, în agricultură. Nu stătuseră prea mult acolo, nu dădeau explicaţii. Cu ei venise o fată din Timişoara, frumuşică, o cunoscuseră în Serbia. Umblau tot timpul împreună, au ajuns deci împreună la bucătărie. Acolo fata s-a încurcat cu ‚şeful' – şeful bucătar era partener cu securistul, aveau cele mai multe acţiuni din hotel. S-au şi căsătorit, pînă să plecăm noi din Cehia. Fata a avut noroc, ‚şeful' era un tip la vreo 30, bărbat destul de bine, om de treabă. Cu Bistriţeanu şi încă doi români, sau apucat să renoveze o aripă a hotelului, în orele cînd nu aveau de pregătit mîncarea. Sunt convins că bistriţenii au rămas cel puţin pînă în vara următoare – deşi uneori vorbeau despre plecarea în Germania. Dar cum bănăţeanca se aranjase...

Mai era o fată cu copil mic – ea venise din alt lagăr. Frumuşică, înaltă şi blondă. Fura ceva de groază – mergea prin magazine şi arăta cu degetul vreun obiect pe raft, şi pînă să-i dea vînzătoarea acel lucru de pe raftul din spatele ei, ea şterpelea de pe tejghea. În general, dulciuri pentru copil. Se pare că a observat-o un ceh din sat, dar nu a pîrît-o. Au devenit prieteni, pe urmă ea s-a mutat la el. Era în general foarte retrasă, nu am ştiut niciodată de ce a plecat la drum cu un copil de ţîţă...
Era şi o familie de ţigani, ea era soră cu cel ce ajunsese ciobănaş la un ceh lîngă Praga. A născut la Stara Oleşka – şi a apucat-o plînsul. Cum să nu-i vadă părinţii, familia, copilul? Aşa că şi-a luat bărbatul şi au plecat spre România. Colonelul le-a aranjat o dubiţă să-i ducă la tren...
Mai era un grup, două cupluri sosite de la acelaşi lagăr cu tipa hoaţă. Nu prea ştiu cu ce se ocupau, cred că mergeau la furat la Decin (vreo 20min cu autobuzul), de fiecare dată după ‚expediţie' se îmbătau. De fiecare dată îşi băteau partenerele – le vedeam dimineaţa cu buza groasă, cu un ochi vînăt... Colonelul i-a lăsat aşa vreo două săptămîni – apoi i-a prins ‚în flagrant' şi i-a suit în dubiţa lui, deportîndu-i în România. Spre mirarea noastră, fetele au chiră it ce au chirăit, şi s-au suit cu ei în dubiţă. Mare e dragostea!...
Mai era un negru – singurul african printre refugiaţi. Nu singurul negru, mai fuseseră nişte cubanezi, dar ei plecaseră încă de la Praga, la mină... Ăsta era etiopian: un băiat de vreo 18 ani, subţirel şi nu prea înalt, cu pielea fină şi ochii mari. A stat la început cu doi bulgari, dar pe urmă s-a mutat cu doi români – fuseseră tot trei în cameră, dar unul fugise peste graniţă. Zicea etiopianul că bulgarii îl ‚discriminează' – îi cereau să-i slugărească, ameninţîndu-l cu bătaia dacă nu se supune. Cu românii se împăca bine, doar se plîngea că nu se prea spalau, iar unuia îi puţeau picioarele... Negrul era extrem de curat, făcea baie de două ori pe zi, în plus era singurul care înota ore întregi în lac. A învăţat surprinzător de repede româneşte, pînă să plecăm ne puteam înţelege cu el – deşi eu vorbeam cu el în engleză. Era de religie mozaică – deşi zicea că majoritatea etiopienilor sunt creştini copţi. Afirma că tribul lui este urmaş a unuia din cele zece triburi evreieşti care pieriseră în lume după cucerirea Israelului (Regatul Nordic) de către asirieni. Cică alte

triburi au călătorit încă mai spre sud, poate pînă în Zimbabwe... Mai spunea că este refugiat politic: tatăl lui fusese general. Fusese ucis de facţiuni duşmane (încă aveau loc lupte tribale) şi, ca să nu existe retalieri, îi fusese ucisă toată familia. Băiatul (îşi spunea George) era la un liceu privat, a fost scos de un om credincios din ţară şi trimis în străinătate. Aşa ajunsese în Cehia, să i se piardă urma. O fi fost adevărat, cine mai ştie? De la o familie de bucureşteni, cu care se împrietenise cel mai mult, am aflat mai tîrziu că, prin primăvară, a plecat în Anglia.
Viaţa noastră se desfăşura chiar ca în vacanţă. Aveam masa de diminaţă la 8-8:30 (mulţi renunţau la ea...), masa de prînz la... prînz (noi renunţam la ea, de obicei) şi o cină pe la 7. După masa de dimineaţă ne duceam la lac – am avut parte de o toamnă de vis! Pînă spre sfîrşitul lui sept au fost zile calde, cu mult soare, pădurile s-au îngălbenit pe tăcute, iar apa lacului era caldă şi limpede. Uneori dădeam la peşte – acolo a învăţat nevasta să iubească pescuitul. Eu am rămas imun la acest ‚sport' – dar mai mîncam din peştii prinşi de ei. Îi prăjeam chiar pe plajă, pe o bucată de tablă ruginită adunată cine ştie de unde...
Uneori plecam ‚în excursie', prin munţii din jur. După două luni ajunsesem să le cunoaştem toate potecile. Aşa am descoperit o tabără secretă de pregătire a ruşilor, era pe fundul unei văgăuni şi putea fi văzută doar de pe marginea rîpei. Chiar şi aşa, barăcile construite printre copaci erau greu de observat... Am descoperit şi cîteva drumuri ‚strategice'; mergînd pe unul din ele am ajuns, suprinzător, într-o poiană mai mare, cu un mănunchi de case. Majoritatea erau nelocuite, e posibil ca în ele să fi trăit ofiţerii, sau poate familiile lor... Cum am ajuns acolo după cîteva ore petrecute în penumbra pădurii, şi era o zi frumoasă, senină, puţin după prînz, acel cătun mi-a rămas în amintire ca unul din cele mai frumoase locuri întîlnite. Cînd mă gîndesc uneori unde aş vrea să trăiesc, îmi amintesc de acel cătun fără nume, într-o poiană în mijlocul unui codru secular, cu crestele munţilor în zarea apropiată...
Uneori făceam călătorii mai lungi. În apropiere se aflau două localităţi. Una, mai mare şi destul de industrializată, la care ajungeam pe o cărare de vreo 7km peste munte, prin pădure, pe marginea rîpei cu tabăra rusească: Kamenice. Făceam cca 2 ore pînă acolo, şi alte două ore înapoi. Beam o bere, cumpăram

fructe... Desigur, mult mai uşor ar fi fost să luăm autobuzul spre Decin – şi l-am şi luat de multe ori. Oraşul Decin era relativ mare, poate spre 30-40 de mii, şi avea două părţi, pe ambele maluri ale Elbei, una mai veche şi una mai nouă. Pe o stîncă se înălţa un castel... Spre sud de Oleşka se afla un orăşel mai mic, Beneşov, tot la vreo 2-2:30 ore de mers, foarte drăguţ. Centrul, deşi modest, avea multe clădiri din Renaştere, foarte bine păstrate, şi un palat. Ne plăcea mai ales o crîşmuliţă cu terasă aflată pe un deal, deasupra orăşelului (nu cred că erau mai mult de 3000 loc), de acolo aveam o privelişte de vis. Am fost de trei ori la Beneşov în cele două luni. Drumul de întoarcere, o potecă mai curînd, trecea prin pădurici mai tinere şi prin sate şi cătune cu grădinile pline de flori.
După cină, de multe ori ne duceam la un birt pe marginea lacului. Avea o terasă nu prea mare, dar suficientă să încăpem şase în jurul unei mese, jucînd cărţi. Patronii nu făceau mulţi bani cu noi – un pahar de bere costa 1,65Kcs – şi stăteam cu el pînă la închidere... Dar nu făceam gălăgie, şi oricum eram singurii clienţi. Crîşma urma să se închidă pe la mijlocul lui Octombrie – mai era deschisă pentru că în fiecare weekend soseau grupuri de nemţi care ori stăteau în campingul de lîngă hotel (veneau, în general, cu rulotele), ori în vreuna din cabanele de pe malul lacului. Alteori jucam cărţi la hotel, în vreuna din camere – cel mai adesea la noi. Unii se uitau la TV, de acolo se puteau prinde posturile germane. Stăteau mai ales la programele de după miezul nopţii, sexoase – era ceva nou pentru români. De aceea nu se sculau la breakfast...
De la Stara Oleşka am fost o singură dată la Praga, pentru viza medicală. Trecusem interviul şi, pe la mijlocul lui oct, am primit viza. Bilet de avion ne-am cumpărat de la Decin. Tot de acolo ne-am mai cumpărat cîteva lucruri, pe care le bănuiam scumpe în Canada: cîte o pereche de pantofi din piele, un costum ‚profesional' (ea), un balonzaider (eu – nu l-am purtat niciodată în Canada), un set de pahare de cristal (l-a spart mai tîrziu motanul...)
Papucii s-au ros, hainele au rămas mici şi le-am dat, paharele s-au spart... am rămas doar cu amintirile. Pe care, iată, le-am împărtăşit cu tine. De ce am făcut-o? Poate mai puţin pentru tine, cît mai ales pentru că simţeam nevoia să mă întorc, pentru

un timp măcar, în acea lume mirifică a amintirilor, perioada cea mai fericită din viaţa mea – deşi atunci nu ştiam acest lucru. Poate că urmează să aibă loc o schimbare, şi simt nevoia să fac un pas înapoi, să-mi acord un răgaz... Cine ştie?
Ne-am suit în avion la Rujine, după o ultimă noapte petrecută într-un hotel în Praga. Nu la Flora, se închisese. La aeroport am văzut că bagajele noastre depăşeau greutatea permisă. Nu aveam bani de supra-taxe, plecam spre Canada cu exact 78.37CAD. Şi două valize din care a trebuit să arunc cămăşi şi alte lucruri, pentru a păstra cele cîteva cărţi. Dar eram fericiţi, deşi cam năduşiţi - îmbrăcaţi în costume, cu cravată la gît... Ceilalţi din avion erau în T-shirt şi shorts, cu şlapi în picioare. Cînd am ajuns în Edmonton, şi-au îmbrăcat parpalacuri groase. Acolo era iarnă, zăpada de jumătate de metru şi minus 27... Aşa ne-a întîmpinat Canada!

Cu drag, nick

Atunci nu ştiam, dar aceasta avea să fie ultima mea scrisoare către Maria – dacă într-adevăr aşa o chema. Mi-a scris, dar nu i-am răspuns. Mult mai tîrziu, după cîţiva ani, mi-a scris din nou, pe altă adresă. Ajunsese în Spania, însoţită de Soarele ei – cu care se căsătorise. Aveau amîndoi joburi în IT – şi soarele Spaniei îi făcea rău. Era mult mai puternic decît cel din Constanţa, iar ochelarii heliomatici nu făceau faţă. Dar era fericită: scăpase din Romînia.
Mi-a trimis cópii după scrisorile pe care i le trimisesem. Se ţinuse de cuvînt, le salvase pe o dischetă şi le luase cu ea. M-a certat prieteneşte că nu i-am mai trimis continuarea, ca să afle cum a fost începutul vieţii în Canada. Cum e să te trezeşti într-o ţară străină, într-o cultură străină? Cum e să iei viaţa de la început, cu şaptezeci şi opt dolari şi treizecişi şapte de cenţi în buzunar, cu două valize cu boarfe?
Cu ea alături, nu putea fi decît bine. A fost BINE!

Klick.
Mă întorc cu faţa în sus. Stelele au dispărut dincolo de Lună, dar

ea cade în mare ca o ploaie de vară. E linişte. E pace. De mult nu m-am simţit atât de bine. Împăcat cu mine. Cu lumea...
Klick.

<seba>: victor?
<victor47>: da. Tu?
<seba>: maya :-)
<victor47>: nu te-am mai vazut
<seba>: ocupata. A reaparut tipul din Timi
<victor47>: ia te uita! Ma bucur
<seba>: o sa vina la oradea
<victor47>: da?
<seba>: da. Miine. Nu o sa pot intra peste weekend
<victor47>: nu-i nimic, distractie placuta
<seba>: multumesc. Ai mei nu prea vor
<victor47>: ce nu vor?
<seba>: i-am anuntat ca voi lipsi de acasa
<victor47>: ?
<seba>: el are niste prieteni, au apartament. Vom sta acolo
<victor47>: oh :-) Lucrurile au evoluat
<seba>: Eu am mai fost odata la timi, vroiam sa ma conving daca ma iubeste
<victor47>: si?
<seba>: nu cred. Mi-a inchiriat o camera la hotel
<seba>: am facut dragoste – dar eu nu am avut orgasm
<seba>: el a terminat cam repede
<victor47>: o fi fost statut…
<seba>: nu cred, am auzit ca are pe cineva
<victor47>: ?
<seba>: el zice ca nu-i nimic serios intre ei
<victor47>: aha. Si-o pun in gluma, ha-ha
<seba>: nu stiu ce sa fac. Parintii sunt impotriva
<victor47>: de ce?
<seba>: ei ma stiu fecioara…
<seba>: e prima data ca lipsesc de acasa

<victor47>: nu mai esti copila.
<seba>: asa le-am zis si eu
<seba>: ma bilbii mai mult ca alta data
<seba>: abia astept sa vina
<seba>: si mi-e teama. Daca iar nu o sa am orgasm?
<victor47>: daca ti-e teama, e posibil sa nu ai
<victor47>: ti-am zis sa mergi la un psihiatru
<seba>: bine ca avem timp, doua zile
<victor47>: si o noapte :-)
<seba>: si doua nopti :-)
<victor47>: iti urez succes
<seba>: multumesc
....
<seba>: stii, as fi vrut sa aud altceva de la tine
<victor47>: ?
<seba>: e clar ca nu-ti pasa
<victor47>: nu-i adevarat. Iti doresc tot ce e mai frumos. Sincer
<seba>: da? de ce?
<victor47>: pentru ca te cunosc de citva timp
<victor47>: pentru ca imi esti prietena
<victor47>: pentru ca mi-e drag de tine
<seba>: e adevarat? Chiar iti sunt draga?
<victor47>: de ce te-as minti?
<seba>: de ce nu mi-ai spus pina acum?
<victor47>: ce importanta avea? Nu ti-am dat sa intelegi ca nu imi esti indiferenta?
<seba>: dar de ce o spui acum?
<victor47>: cred ca ai nevoie
<victor47>: daca parintii tai nu sunt cu tine
<victor47>: cineva trebuie sa fie
<seba>: da…
<victor47>: ai nevoie de certitudini
<victor47>: sper din toata inima ca tipul sa se dovedeasca demn de tine
<seba>: nu te inteleg
<seba>: nu am rabdare sa te inteleg

<seba>: deseara ma fut cu el!
…
<seba>: nu spui nimic?
<victor47>: ce pot sa spun. E prima vulgaritate pe care mi-o spui
<seba>: spune-mi ca gresesc
<seba>: spune-mi sa nu o fac!
<victor47>: cum pot spune asa ceva?
<victor47>: el este speranta ta acum, poate se va dovedi o certitudine
<seba>: de ce nu esti aici?
<seba>: ce ai fi spus daca erai aici?
<victor47>:probabil acelasi lucru
<seba>: :-(
<seba>: as fi vrut sa-mi spui ca-mi dai doua palme
<seba>: sa ma zgudui sa ma trezesc
<seba>: si pe urma sa ma fi luat in brate
Pong. seba a parasit camera #romania

<nadine>: victor?
<victor47>: nadine :-)
<nadine>: ce ma bucur. Sunt luni de cind nu am mai auzit de tine
<nadine>: ti-am trimis o carte
<victor47>: unde?
<nadine>: in yukon
<victor47>: e jumatate de an de cind m-am mutat
<nadine>: ok, credeam ca ti-o vor trimite
<victor47>: cum e la Herculane?
<nadine>: nu mai sunt acolo.
<nadine>: Ai mei au facut un shop de masini
<nadine>: ii ajut si eu
<nadine>: am facut si o benzinarie
<victor47>: ma bucur
<nadine>: cind vii in tara?
<victor47>: nu stiu. Poate in toamna
<nadine>: te-ai mai gindit la Mehadia?

<victor47>: da. Nu m-am hotarit inca
<nadine>: am vorbit cu ai mei
<nadine>: vrem sa ne extindem
<nadine>: facem si acolo o benzinarie
<victor47>: ca sa vezi
<victor47>: vom fi vecini :-)
<nadine>: de ce vecini? Putem sta impreuna
<victor47>: nadine, asta nu e gluma
<victor47>: nu stii cu cine vorbesti
<victor47>: nu a venit vorba pina acum, dar eu ma apropii de 47
<nadine>: chiar? :-(
<nadine>: esti cam batrin
<victor47>: :-) asa ziceam si eu
<nadine>: ai vreo pic?
<victor47>: am. o vrei?
<nadine>: da, te rog
....
<nadine>: hmmm. Iti trimit si eu una
...

O femeie grasă, scundă, cu picioare scurte şi groase, cu trăsături bărbăteşti.

<victor47>: citi ani ai?
<nadine>: 28
<victor47>: hihi, am dublul virstei tale.
<nadine>: well, e OK. Arati cool. Ca un businessman
<victor47>: sunt gras, cu ochelari, in virsta…
<nadine>: esti OK.
<victor47>: asa zice si nevasta-mea :-)
...
<nadine>: du-te dracului
Pong. nadine a parasit camera #romania

Mda. Ce naiba le-a apucat? E primăvară… Sunt în călduri?

- Ce faci, Ţuşcă?
- Te-am sunat. Tot cu curvele tale?
- Jur, nu cunosc nici o curvă!
- Vrei să te însori?
- Am nevastă.
- Eşti sigur? Pentru cît timp?
- Nu vorbi aşa.
- Te-am rugat să nu mai intri pe *mirc*.
- Ţi-am zis: am nevoie de oameni.
- De ce nu vorbeşti cu bărbaţii?
- Pentru că mă cred poponar. Pentru că-şi caută neveste şi amante pe internet.
- Şi tu ce cauţi?
- Nu-mi trebuie amantă. Dacă-mi trebuia, luam una de peste drum, de la *triple ex shop*.
- De unde ştiu eu că nu-ţi iei? De aceea nu mai facem sex? De aceea nu mai vii pe la Vancouver?
- Ţi-am explicat, nu vrei să mă crezi…
- Ce vrei să cred? Intri pe *mirc*, vorbeşti cu femei străine, le scrii scrisori…
- Eu pe tine te iubesc. Nu-mi trebuie altă femeie. Diseară vin acasă, îmi iau liber mîine.
- Nu, vin eu! Vreau să văd ce scrisori ai mai primit. Să nu le ştergi!
- Nu, vin eu. Vreau să mergem şi la doctor.

În pîlnie se aud urletele ei pline de furie. Curve, amante, scrisori… O las să ţipe. Îmi vine să plîng – şi chiar plîng.
- Nu mai zici nimic?
- Ce pot să mai zic? Ne vedem la noapte. Te iubesc.

Închid.

<sabina>: nick?
<vic47> da. Tu?
<sabina>: sidonia. De ce 47?
<vic47>: e virsta mea
<sabina>: de ce m-ai lasat sa cred ca ai 37?

<vic47>: ti-am zis ca am 37?
<sabina>: nu. Asta se numeste minciuna prin omisiune
<vic47>: nu sunt avocat
<sabina>: ce ai mai mintit?
<vic47>: ca locuiesc in Vancouver
<sabina>: unde locuiesti?
<vic47>: in Seattle
<sabina>: altceva?
<vic47>: nimic
<sabina>: esti insurat?
<vic47>: separat :-) nevasta e in Vancouver
<sabina>: aha. Ma miram eu
<sabina>: singur, cu o pisica
<sabina>: esti impotent?
<vic47>: poate, cine mai stie? :-)
<sabina>: nu zimbi – e treaba serioasa
<sabina>: dar sa stii ca nu-mi pasa
<vic47>: desigur :-)
<vic47>: stii ca se poate face sex la distanta?
<sabina>: stiu, e plin mircul de cybersex
<sabina>: de aceea vii tu aici?
<sabina>: cu mine nu ai incercat niciodata
<vic47>: nu, nu de aceea
<vic47>: mi-am amintit un banc cu radio Erevan
<vic47>: raspunsul e
<vic47> Da. Daca sula e mai lunga decit distanta.
<sabina>: :-) Esti suparat, asa-i?
<vic47>: de unde stii?
<sabina>: nu esti vulgar de obicei
<vic47>: poate ca acum vreau sa fiu
<sabina>: atunci inseamna ca e rau
<sabina>: da-mi numarul tau de telefon
<sabina>: te sun de pe celular, ti-am spus ca am card for free
<sabina>: nu trebuie sa ma suni tu
<vic47>: mai bine, nu am chef sa sun pe nimeni
<vic47>: si nici sa primesc telefoane

<sabina>: bine, atunci o sa fiu si eu vulgara
<sabina>: la mine nu conteaza
<vic47>: de ce nu conteaza?
<sabina>: nu stii cit de vulgari pot fi avocatii
<sabina>: si in partid. Sunt pe lista la alegerile locale
<vic47>: succes :-)
<sabina>: mersi. Nu am nici o sansa, dar mai stii?
<vic47>: ce partid?
<sabina>: PUR
<vic47>: ?
<sabina>: nu conteaza. Mergem in campanie. Se lasa cu chefuri monstru
<sabina>: sex cit cuprinde…
<sabina>: nu zici nimic?
<vic47>: ce sa zic?
<sabina>: asa e. nu iti pasa
<sabina>: ma fut cu cine apuc
<sabina>: cine imi pune mina pe coapsa, cine imi baga mina sub fusta, cine ma mingiie pe fund
<vic47>: de ce o faci?
<sabina>: sa simt ca traiesc!
<sabina>: am 32, merg pe 33
<sabina>: am experienta de imi vine sa-mi bag unghia in git
<sabina>: mi-e scirba
<sabina>: mi-e SCIRBA!!!
<sabina>: uite, mie nu imi pasa ca esti impotent
<vic47>: nu am zis ca sunt :-)
<sabina>: nu ai zis. Am trait doi ani cu un impotent
<sabina>: in poza aia inchisa sunt la brat cu el
<sabina>: dar nu mi-a pasat
<sabina>: am facut o afacere impreuna
<sabina>: eu ii tineam afacerea, jigodia dracului
<sabina>: ii faceam rost de contracte, ma culcam cu cei de la garda financiara sa ne lase in pace
<sabina>: am bagat toti banii mei in ea
<sabina>: si el a intins-o!

<sabina>: a plecat in SUA dupa marfa
<sabina>: si nu s-a mai intors
<sabina>: vinduse toata marfa si firma
<sabina>: si a plecat cu toti banii
<sabina>: daca dadeam atunci de el, bagam cutitul in el!
<vic47>: nu o mai fi acceptat sa te vada prostituindu-te
<sabina>: esti un prost! Nu-i pasa
<vic47>: asa, ziceai ca e impotent
<sabina>: ma lingea si isi facea laba. Pentru el era sex destul
<vic47>: de ce crezi ca am nevoie de vulgaritatile tale?
<sabina>: ca sa nu iti plingi de mila
<sabina>: in orice situatie nasoala te-ai afla
<sabina>: ea e vax pe linga ce am trecut eu
<vic47>: vax albina, spuneti voi
<sabina>: sa imi trimiti o poza
<vic47>: poftim?
<sabina>: sa imi trimiti o poza! Am nevoie sa stiu cu cine stau de vorba
<vic47>: sa nu ai o surpriza :-)
…
<sabina>: putea fi mai rau
<vic47>: multumesc :-)
<sabina>: uite, iti trimit si eu orginalul pozei retusate
<sabina>: sunt cu el de brat
<sabina>: era cit un munte, gras ca un porc
<sabina>: tu esti barbat frumos pe linga el
<vic47>: inca o data: multumesc
<vic47>: ce te-a atras la el?
<sabina>: credeam ca ma iubeste
<sabina>: asta ma termina, ma da gata!
<sabina>: asa mi-a fost dat mie, sa nu am parte de dragoste
<sabina>: ai mei m-au vindut ca pe o vita primului
<sabina>: eu abia terminasem liceul
<sabina>: el era campion la lupte, subofiter, plin de bani
<sabina>: m-a batut in noaptea nuntii
<sabina>: si m-a inselat in prima saptamina

<sabina>: Am fugit de-acasa la Cluj, dar ma lasase gravida
<sabina>: asta a fost blestemul meu, dar si fericirea
<sabina>: tot ce am in viata e fetita
<sabina>: pentru ea fac tot ce fac
<sabina>: pentru ea as sta la colt de strada, daca ar trebui!
<vic47>: ce ar zice daca ar afla?
<sabina>: nu stiu. E la mama la tara, merg in fiecare duminica
<sabina>: i-am spus lui mama ca daca fetita afla ceva, o omor!
<vic47>: pe cine?
<sabina>: pe mama! Si o fac, sa ma bata Dumnezeu daca nu o fac!
<vic47>: nu aduce numele lui Dzeu in cloaca asta
<sabina>: mai vrei?
<sabina>: de aceea l-as fi ucis pe ala, ca a luat banii copilei
<vic47>: deci, pentru ea ai stat cu el
<sabina>: nu, ti-am zis. Am crezut ca ma iubeste
<sabina>: sotul fugise in Belgia. M-a chemat la el
<sabina>: m-am dus. Pentru fetita, am zis ca ii trebuie tata
<sabina>: m-a batut in prima noapte. I-am pus cutitul in git
<sabina>: i-am zis ca daca mai da vreodata in mine, il spintec in somn
<sabina>: de atunci nu l-am mai vazut
<vic47>: esti dura
<sabina>: ti-am spus: sunt cremene acum!
<sabina>: pe urma m-am incurcat cu cel mai bun prieten al lui. Nu il iubeam
<sabina>: vroiam sa il fac pe sot sa sufere
<sabina>: m-am dus cu ala in Germania, am stat acolo vreo patru luni
<sabina>: era gelos, ma tinea incuiata in casa
<sabina>: amanta privata…
<vic47>: de ce mi le spui?
<sabina>: taci! Am coborit pe geam, pe cearsafuri
<sabina>: i-am furat toti banii din casa, ticalosul dracului
<sabina>: ca nici tigari nu-mi dadea. imi promisese bani pentru fetita

<sabina>: mi i-am luat singura, 10 mii de parai
<sabina>: si i-am zis ca daca se apropie de mine, il dau in git
<sabina>: facea trafic cu masini
<sabina>: pe urma am facut scoala tehnica si am lucrat la laborator la Univ. in Cluj
<sabina>: m-am maritat a doua oara cu un student roman, venit din State
<sabina>: i-am pus pizda pe nas, praf l-am facut
<sabina>: ai lui sa moara, ca l-am luat sa ajung in State
<vic47>: aha…
<sabina>: nici un aha! Nu am vrut sa plec cu el in State
<sabina>: dar am crezut ca ma iubeste
<sabina>: ne-am mutat la Craiova, aproape de mama si fetita
<sabina>: i-am spus: fac tot ce vrei, ma fac pres la picioarele tale – dar sa nu ma inseli niciodata
<sabina>: si l-am prins cu o asistenta. Toti din spital stiau
<sabina>: l-am dat afara. A plins la usa mea vreo patru zile, pina am spus ca pun ciinii pe el
<sabina>: am divortat. M-am dus la un judecator
<sabina>: cel ce m-a ajutat la avocatura
<sabina>: si i-am spus: stiu ca iti curg balele dupa pizda mea
<sabina>: daca ma desparti in trei zile, in a patra sunt la tine in pat
<sabina>: te fut cum nu te-a futut nimeni in viata ta!
<sabina>: asa a fost. Boul de sotul meu a plecat in State.
<sabina>: Puteam merge cu el, daca vroiam sa plec
<sabina>: asta ti-o spun tie, ca sa nu crezi ca de aceea vorbesc cu tine
<sabina>: tot ce vreau in viata asta este putina dragoste
<vic47>: ai putina. Cam putina, e drept
<vic47>: ce ai facut cu banii?
<sabina>: i-am bagat in afacere, ti-am spus.
<sabina>: am facut avocatura
<sabina>: am trait cu un judecator batrin, pina am terminat
<vic47>: de ce imi spui toate laturile?
<sabina>: ca sa stii!

<vic47>: la ce mi-ar folosi?
<sabina>: tu esti singurul barbat curat intilnit de mine de foarte, fooooarte mult timp
<sabina>: restul toti niste javre
<sabina>: mi-e o scirba… ca i-as impusca pe toti, si apoi mi-as pune streangul de git
<vic47>: de ce n-o faci?
<sabina>: ca-mi iubesc fetita. Pentru ea sunt lupoaica!
<sabina>: crezi ca am facut-o pentru mine?
<sabina>: imi vine sa vars de cite ori ma culc cu cineva
<sabina>: dar o fac pentru ea!
<sabina>: a mai aparut unul, Alexandru
<sabina>: zicea ca ma iubeste, ca o iubeste pe fiica-mea…
<sabina>: m-a terminat!
<vic47>: si nu era asa?
<sabina>: o fi fost asa. Stii, din afacerea cu judecatorul m-am ales cu o casa in centru
<sabina>: cu mine statea una, Lidia
<sabina>: o mizerie umana, dar ma facea sa ma simt bine cind eram linga ea
<sabina>: vedeam ca nu am cazut de tot
<vic47>: sentiment cam fariseic
<sabina>: da. O foloseam si de hirtie de turnesol
<sabina>: prin ea imi verificam iubitii
<sabina>: s-a dat la toti, pe toti i-a futut
<sabina>: si pe Alex! I-am prins futind-o in cur. Asa ii placea ei
<vic47>: my God!
<sabina>: L-am dat afara si pe el, desi plingea ca o cirpa
<sabina>: atunci m-am hotarit sa imi iau unul impotent. Cel putin nu ma poate insela
<vic47>: te-a inselat altfel
<sabina>: tu nu intelegi ce insemni tu pentru mine
<sabina>: un semn ca nu toata lumea asta e mizerabila
<sabina>: ca pot fi si eu fericita
<sabina>: ca pot trai alaturi de cineva curat si cinstit
<sabina>: si fata sa creasca mindra ca are un tata

<vic47>: tu nu ma cunosti, sidonia
<vic47>: imi spui cuvinte frumoase, si mi-e rusine, pentru ca nu sunt demn de ele
<vic47>: sunt tot atit de ticalos ca toti ceilalti, poate in altele
<sabina>: taci, chiar prin martursirea ta imi arati ca esti altfel
<sabina>: de ce ti-e teama?
<vic47>: sunt insurat, sidonia
<vic47>: imi iubesc sotia
<vic47>: vreau si eu sa fiu fericit, alaturi de ea
<sabina>: eu o sa te astept
<sabina>: eu am rabdare
<sabina>: eu sunt tare, ti-am spus
<sabina>: barbatul care ma iubeste ma are sclava, daca vrea
<sabina>: amanta si doamna si bucatareasa
<sabina>: mama copiilor lui
<sabina>: si tot ce ii trece prin minte
<sabina>: nu il voi insela in veci, ca nu am nevoie!
<vic47>: imi iubesc sotia, sidonia
<vic47>: imi pare rau
<sabina>: eu astept
<sabina>: tu poate o iubesti
<sabina>: dar iubirea voastra nu te mai implineste
<sabina>: de aceea esti pe mirc
<sabina>: tu nu stii, dar un vierme va roade deja radacina
<sabina>: esti singur si depresat, si nu gasesti intelegere la ea
<vic47>: cine ti-a spus asta?
<sabina>: trebuie sa-mi spuna?
<sabina>: ti-am spus: sunt frumoasa si desteapta
<sabina>: viata m-a facut sa devin o fina psiholoaga
<sabina>: prinde bine la avocatura
<sabina>: crezi ca nu am simtit dincolo de glumele si zimbetele tale
<sabina>: golul pe care il ai in inima si in viata?
<sabina>: le-am recunoscut, si eu le am
<sabina>: dar eu o am pe Iulia, tu nu ai pe nimeni
<sabina>: nici macar pe Mitzoiu!

<sabina>: catre cine o sa te intorci cind o sa te lase?
<vic47>: de ce sa ma lase?
<sabina>: pentru ca nu te mai iubeste. Ea e mai tinara, asa-i?
<vic47>: da, e mai tinara
<sabina>: acum nu mai vorbim
<sabina>: eu astept!
<sabina>: te sarut, iubitul meu de departe
<vic47>: nu-ti sunt iubit
<sabina>: nici nu stii

- Ţi-am spus să nu vii. Veneam eu la tine.
- Nu veneai **la mine.**
- Ai ascuns scrisorile? Le-ai şters?
- Nu le-am ascuns. Nu le-am şters. Nici n-am de ce-o face.
- Nu te cred. Nu te mai cred!

Cad ca un butuc. Drumul m-a obosit, a plouat tot timpul. Şi în Vancouver plouă, se aude ploaia în geam. Mi se închid ochii…
- Ce faci, dormi?
- Hmmm…
- Am venit să mă fuţi!
- Ce?
- Nu auzi? Uite, sunt gata.
- Hmm… Eu nu sunt…
- Ce vrei mai mult? Uite nevasta pe care zici c-o iubeşti, e lîngă tine. Goală. Crăcită! Fute-mă!
- Stai puţin. Aşa nu merge…
- Nu merge? De ce nu merge? Că nu-ţi spun cuvinte de dragoste? Din cauza curvelor? E mai bine pe *mirc*?
- Ţuşcă, aşa nu merge. Stai puţin…
- Nu vreau să stau! Spune mai bine că nu mă iubeşti. Ai zis de atîtea ori că nu poţi face dragoste cu o femeie pe care n-o iubeşti. Uite, ce dovadă mai vrei?
- Te iubesc.
- Atunci fute-mă! Iubeşte-mă. Nu poţi? Vezi că nu poţi?
- Nu face asta. Nu mă umili. Aşa nu pot..
- Sigur că nu poţi. Nu vezi că nici nu ţi se scoală? Vai de capul tău! Eşti bătrîn sau ce? Nu mă iubeşti, asta e! Du-te la alea pe

care le iubeşti... Du-te de-aici! Dormi pe canapea, dacă nu poţi face altceva!

...

- Dormi? Deja dormi?
- Sunt obosit...
- Să te ia dracu!

...

- Ce a fost toată chestia de azi-noapte? Stai să te sărut...
- Ia labele de pe mine! Ce-ţi trebuie femeie, dacă ai labă? Asta faci, nu? Asculţi cuvinte sexoase şi te masturbezi!
- Ţuşcă, jur că nu fac asta! Dar nu poţi veni peste mine să te fut. Nu sunt animal.
- Ba eşti! Să nu mă atingi, că ţip! Satiru' dracului! Să pleci înapoi, nu vreau să te mai văd.
- Poate ar fi bine să mergem împreună la doctor. Am făcut programare...
- Ba să mergi tu, dacă eşti bolnav.
- Trebuie să vedem ce e rău cu mine...
- Cu ochii după curve, asta e rău cu tine!
- Am vorbit cu doctoriţa din Seattle. A zis că e bine să te am alături. Crede că sufăr de o depresie adîncă. Combinată cu diabetul...
- Depresie pe dracu! Te-ai dat şi la ea?
- Eşti nebună...
- Aşa, înjură-mă, boşorogul dracului! Unde pleci? Unde?

Uşa trîntită zguduie clădirea. Îmi vine să-mi muşc mîinile... Plîng scrîşnit, bărbăteşte. Mă fac că n-o văd pe chinezoaică, patroana blocului...

Klick

Dinspre mal se aude fîşîitul valurilor murind în nisip. Undeva o trompetă ţipă răguşit o melodie pe care n-o pot recunoaşte. Dau încet şi ritmic din braţe. O pot lua spre larg, spre nesfîrşit. Aşa cum a făcut Martin Eden, acum un veac şi mai bine. El a făcut-o mai la nord... Mă întorc spre ţărm...

Klick

<seba>: vick!
<vic47>: maya
<vic47>: iti tot schimbi nickul
<seba>: se iau pustii de mine
<seba>: nu te-am vazut de doua saptamini
<vic47>: nu m-am simtit bine
<seba>: bolnav?
<vic47>: nu chiar. Plictisit pe toate cele
<seba>: ce ai facut in we?
<vic47>: am fost la Vancouver
<seba>: frumos?
<vic47>: vancouverul e frumos cind e soare
<vic47>: batea vintul
<vic47>: am stat pe plaja, privind marea
<vic47>: m-am gindit la toate cele
<seba>: si?
<vic47>: si? Nimic
<vic47>: am dormit, am plecat spre Seattle
<vic47>: am oprit masina pe marginea autostrazii
<vic47>: am coborit si m-am intins in iarba, cu fata in sus
<vic47>: parca ma prabuseam in infinit, printre stele...
<seba>: si ai aflat ceva?
<vic47>: ca nu e destul sa ai tot ce-ti trebuie ca sa fii fericit
<seba>: ?
<vic47>: e destul sa lipseasca un element, si fericirea nu mai e completa
<seba>: tie ce-ti lipseste?
<vic47>: nu stiu. Cred ca a inceput sa-mi lipseasca dragostea
<seba>: stiu. cind dragoste nu e...
<vic47>: tu nu ai voie sa stii acest lucru
<vic47>: tu esti tinara si frumoasa
<seba>: si bilbiita
<vic47>: e numai pentru ca refuzi sa te duci la un specialist
<vic47>: ai ridicat o bariera si te ascunzi in spatele ei, tremurind de teama
<seba>: nu ma intrebi cum a fost?

<vic47>: e secretul tau
<seba>: stii prea multe ca sa mai fie un secret
<seba>: stii ce? Cred ca amindoi suntem deranjati tot timpul
Asa e. Refuzasem citeva apeluri -printre care si maria
<seba>: hai sa ne facem o camera a noastra
<vic47>:?
<seba>: o fac eu. O numesc ***#sebavik*** Caut-o si cere sa iti dau voie sa intri
...
ping. vic47 intra in room #sebavik
<seba>: bine ai venit
<vic47>: bine te-am gasit
<seba>: asa. Aici e liniste. Suntem numai noi doi
<vic47>: cit poti sa stai?
<seba>: mi-am luat liber. Sunt gripata
<vic47>: :-)
<seba>: a venit tipul
<vic47>: mi-ai zis
<seba>: au tipat ai mei la mine. Mama a plins
<vic47>: :-)
<seba>: ce vrei sa fac? Am 27, am nevoie si eu de un suflet!
<vic47>: l-ai gasit?
<seba>: poate ca da
<vic47>: ma bucur pentru tine
<seba>: te bucuri pe… Doamne iarta-ma!
<vic47>: de ce esti rea?
<seba>: eu sunt? Nu vezi ca te iubesc?!
<vic47>: nu stii nimic despre mine
<vic47>: stai sa iti trimit o poza
…
<seba>: Ce este asta? O gluma proasta?
<vic47>:deloc. Asta sunt eu :-)
<seba>: citi ani ai?
<vic47>: 47
<seba>: te stiam de 37
<vic47>: nu am zis niciodata ca am 37

<vic47>: dar te-am lasat sa crezi asta, sa putem sta de vorba
<vic47>: nu ai fi vorbit cu mine
<seba>: nu. Ai cu mai mult de 20 de ani fata de mine
<vic47>: ziceai ca ai 32
<seba>: am mintit. Nu am implinit 27
<vic47>: hihihi. Ca sa vezi…
<seba>: nu ride. Mi-am zis ca daca iti spun ca am 27 nu mai vorbesti cu mine
<seba>: 10 ani diferenta. Ca o sa iti par prea tinara
<vic47>: si la 32 imi pareai prea tinara
<vic47>: daca urmaream sa ma insor, nu as fi stat de vorba cu tine
<vic47>: nici daca aveai 40
<seba>: dumnezeule mare. Poti sa imi fii tata!
<vic47>: puteam :-) nu iti sunt
<vic47>: dar daca ma insuram cu prima iubita, si aveam copii
<vic47>: erau de virsta ta.
<seba>: nu stiu ce sa mai zic
<seba>: m-ai blocat
<vic47>: nu te mai bilbii? Poate trebuia sa ti-o spun mai demult
<seba>: trebuia sa mi-o spui inainte sa vina tipul
<vic47>: da, ai dreptate. Imi cer scuze
<seba>: sa nu mai vorbim despre asta
<seba>: vroiam sa te uiti peste hirtiile mele
<seba>: mi-a promis un prieten ca ma ajuta sa intru la un program de master in anglia
<vic47>: ma bucur. Desigur, te ajut
<seba>: acum nu mai imi trebuie. Trebuie sa ma gindesc
<seba>: oh, vick, de ce m-ai mintit!?
<vic47>: nu te-am mintit. Te-ai mintit singura
<vic47>: ai vazut pe taraba de vise un dovleac
<vic47>: si ai vrut sa fie pepene
<seba>: m-ai lasat sa cred ca e pepene
<seba>: de ce?
<vic47>: pentru ca la taraba mea s-a oprit o fata frumoasa, putin bilbiita

<vic47>: cu care puteam sa stau de vorba
<vic47>: Piata era goala, doar ciinii se strecurau pe sub tejghele
<vic47>: imi era urit si rece
<vic47>: daca mi-ai fi oferit bani pentru pepene, ti-as fi spus ca-i dovleac
<vic47>: mi-ai oferit bani si ti-am spus ca-i dovleac
<vic47>: nu am vrut sa te mint
pong. seba a parasit camera #sebavik

Hehe. E economistă. Ştie ce vrea. Mai bine mă duc să mă culc…

- Cum de nu eşti pe mirc?
- Sunt obosit!
- Aha, de aia…
- Nu, Ţuşcă, sunt obosit. Am obosit!
- Te-ai săturat de mine, aşa-i? Bine că recunoşti!
- Nu, Ţuşcă. Mi-e dor de zilele când nu aveam nimic şi mîncam "friptură de cartofi" cu usturoi… Cînd ne plimbam de mînă prin zăpezile Edmontonului. Cînd mă întorceam obosit şi îngheţat acasă, şi te găseam bună şi caldă…
- Nu din cauza mea nu mai sunt zilele alea.
- Nu. Nu din vina ta.
- Cînd ai minţit? Atunci sau acum?
- Nu am minţit. Nu mint. Cred că este un blestem…
- Ce blestem? Despre ce vorbeşti?
- Mai ţii minte, de ziua nunţii? Cînd te-am ridicat în braţe în biserică şi te-am scos aşa în lume? Că nu aveam casă şi nu vroiam să te trec pragul spre o casă, ci spre lumea întreagă.
- Cînd m-ai scăpat…
- Cînd te-am scăpat. Desuurile de mătase alunecau şi ţi-am spus să te ţii de gâtul meu, să mă ajuţi, că nu sunt în stare să te duc tot drumulî Şi nu m-ai ajutat. Îmi pare rău că nu sunt destul de tare, oh, nici nu ştii cât de rău îmi pare! Eu am căzut, Ţuşcă, nu tu…
- Era de aşteptat, eşti mai în vîrstă.
- E a doua oară că mi-o spui. Nu sunt mai în vîrstă de cîteva luni, ci de cinsprezece ani, de cînd te-am cunoscut. Ai ştiut tot

timpul!
- Da, am ştiut. Trebuia să mă fi gîndit mai bine. Să fi ascultat de ceilalţi.
- Îmi pare rău…
- Nu are de ce să-ţi pară rău. Te-am iubit. Am fost fericită. Toate prietenele mă priveau cu invidie
Vorbeşte la trecut…
- Răţoi, ştii ce mă gândesc? Hai să ne împăcăm. Hai să uităm toate astea!
- Nu ai idee ce fericit mă faci! Simt cum mă taie plînsul.
- Uite, avem long weekend. Vin la tine! Mergem unde vrei tu.
- OK, la Yakima. Urcăm şi pe Rainier…
- Cum vrei tu. Să mă aştepţi. Vin cu trenul. Petrecem toată noaptea împreună! Ştii…

<sabina>: hi
<vik47>: hi
<sabina>: te-ai mai gindit?
<vik47>: nu am la ce ma gindi. Am nevasta pe care o iubesc
<sabina>: stie ca esti pe mirc?
<vik47>: stie
<sabina>: si ce zice?
<vik47>: e suparata
<vik47>: ne-am certat
<vik47>: vine weekendul asta la mine
<sabina>: aha…
<vik47>: ne-am impacat :-)
<sabina>: vine sa te controleze :-)
<sabina>: pacat ca nu ti-am trimis o scrisoare sexoasa
<vik47>: o stergea :-)
<sabina>: de ce nu imi dai telefon?
<sabina>: eu ti-as da, daca as avea banii tai
<sabina>: zici ca imi esti prieten
<vik47>: iti sunt
<sabina>: duminica asta e ziua Iuliei. O suni?
<vik47>: eu? De ce sa o sun?

<sabina>: e ziua ei, ti-am spus
<sabina>: m-a intrebat de ce nu am iubit, si i-am spus ca am
<sabina>: tu esti iubitul meu
<vik47>: am iubita. E nevasta-mea
<sabina>: chiar si asa. Iulia nu are de unde stii
<sabina>: se va bucura
<vik47>: nu trebuia sa ii spui de mine
<sabina>: nu trebuia? Parca mai stiu ce trebuie si ce nu? Parca m-am prostit
<sabina>: anul trecut a fost unul din Germania
<sabina>: a venit in vara, ne-a luat pe amindoua la mare
<sabina>: nici nu stii ce bucuroasa am fost
<sabina>: iata unul care ma iubeste, nu ii pasa ca am fetita
<sabina>: o iubeste si pe Iulia
<sabina>: era baiat bun, desi chel
<sabina>: era mai greu sa o ocupam pe Livia, sa raminem singuri
<sabina>: Livia l-a simtit prima, mi-a zis ca e o jigodie care zimbeste frumos
<sabina>: nu am crezut-o, mi-am zis ca vorbeste de ciuda ca a refuzat sa o futa
<sabina>: dupa 10 zile l-am intrebat ce are de gind cu noi
<sabina>: s-a bilbiit. Ca mama, ca tata, ca are logodnica..
<sabina>: si de la mine ce vrei?
<vik47>: putza :-)
<sabina>: nu a zis asa :-)
<sabina>: a doua zi a intins-o, ne-a lasat pe plaja
<vik47>: :-(
<sabina>: nici camera n-a platit-o
<sabina>: daca il prindeam, ii scoteam ochii
<sabina>: nu ca mi-a tras-o, a fost singurul care a reusit asta
<sabina>: dar Iulia se atasase de el. A plins vreo doua zile…
<sabina>: atunci m-a rugat sa ii dau voie sa vorbeasca cu toti prietenii mei
<sabina>: inainte sa ma indragostesc de ei.
<sabina>: ii e teama sa nu apara in viata mea javrele
<vik47>: apar multe?

<sabina>: au aparut doua. I-a depistat Iulia
<sabina>: de amanti nu stie
<vik47>:cu experienta ta, poate imi lamuresti o nelamurire
<sabina>: OK.
<vik47>:imi povestea cineva ca a fost siluita in masina. E posibil?
<sabina>: :-) vreo fufa de-a ta?
<vik47>: nu cunosc fufe
<sabina>: dar pe mirc, ce cunosti?
<vik47>: imi spui?
<sabina>: e greu, dar nu imposibil
<sabina>: de cele mai multe ori ele vor
<sabina>: i se urca-n sula
<vik47>: daca volanul nu e prea incomod :-)
<sabina>: da. De obicei se duc pe bancheta din spate
<sabina>: la unele masini, se rabateaza scaunul pasagerului
<sabina>: dar daca ea nu vrea, e aproape imposibil
<vik47>: cind e posibil?
<sabina>: cind o ameteste. Cind ii pune cutitul in git
<vik47>: au facut-o pe bancheta din spate
<sabina>: :-)
<vik47>: a amenintat-o, i-a fost teama. Era copila inca
<sabina>: mda. Nu as baga mina in foc. Era poate si curioasa
<vik47>: poate
<sabina>: cu ce a amenintat-o?
<vik47>: ca o lasa pe jos
<sabina>: da, poate asa a fost. I-a fost teama.
<sabina>: nimic nu urasc mai mult decit pe cei ce abuzeaza femeile
<sabina>: cind voi intra in barou, ii voi pescui anume pe astia!
<sabina>: si eu am fost siluita
<vik47>: a fost nevoie? Nu te-a mingiiat pe fund?
<sabina>: :-) ma supar!
<sabina>: pe ala nu l-am vrut
<sabina>: am voie sa iau pe mine pe cine imi place, nu?
<vik47>: voia la dvoastra ca la Maria-Sa
<sabina>: am dus o citatie la unul, hot, vai de mama lui

<sabina>: peste 40, mic si negru, slab si urit
<sabina>: cind m-a vazut intrind, au inceput sa-i curga balele
<sabina>: mi-a bagat mina sub fusta – l-am plesnit
<vik47>: hihi
<sabina>: nici un hihi. S-a repezit la mine, ne-am batut ca prostii
<sabina>: mi-a invinetit ochiul, mi-a facut buza omida Dar tot mi-a pus-o
<vik47>: cum a reusit? Esti cremene…
<sabina>: asa este, dar cind i-am simtit sula, nu m-am mai impotrivit
<vik47>: de ce?
<sabina>: niciodata nu intilnisem asa ceva
<vik47>: hehe
<sabina>: da, hehe. I-am fost amanta pina l-am bagat in puscarie
<sabina>: aflasem unde tine lucrurile furate
<sabina>: i-am pus si niste cocaina, sa fie tot tacimul
<vik47>: te-ai razbunat, adica
<sabina>: nimeni nu a scapat! Doar javra aia grasa, care acum e in America.
<sabina>: da' i-am nenorocit rudele, carora le lasase una alta
<sabina>: si vine el odata in Romania!
<vik47>: cum a ramas cu ala micu? De ce nu l-ai reclamat?
<sabina>: multe nu stii! Ii dadeau o mama de bataie, ii trageau doua suturi in cur, si-l trimiteau acasa
<vik47>: si de ce i-ai stat amanta?
<sabina>: ca era bun. Ma rupea in sula, ma suiam pe pereti
…
<sabina>:vezi, de aceea te iubesc! Astfel de povesti te blocheaza, hihihi
<vik47>: recunosc nu sunt invatat cu ele
<vik47>: nu injur si nu vorbesc vulgar din liceu
<vik47>: colegele mele, printr-a 11-a, fumau si injurau ca birjarii
<vik47>: m-au oripilat :-)
<sabina>: fumezi?
<vik47>: m-am lasat. Prin 83
<sabina>: ce patimi ai?

<vik47>: eu stiu? Precis am si eu citeva. mircul ;-)
<sabina>: uneori mi se pare ca esti rece ca o broasca
<sabina>: brrr
<vik47>: am mai fost facut rima :-)
<sabina>: esti sigur ca nu esti homo?
<vik47>: sunt insurat de 12 ani
<sabina>: se mai intimpla…
<vik47>: daca eram, vorbeam cu barbati
<sabina>: mda, ai dreptate
<sabina>: ce cauti aici, nick?
<vik47>: oameni. Habar nu ai ce greu este sa fii singur
<vik47>: cu viata ta palpitanta, chiar imorala
<vik47>: nu stii asta
<vik47>: intru dimineata in birou si spun 'morning'
<vik47>: si plec acasa si spun 'see you'
<vik47>: ma plimb singur pe strazi, si daca spun ceva cuiva
<vik47>: se uita la mine ca la urs
<sabina>: mda, eu am o groaza de prieteni
<sabina>: nu intelege gresit, nu mi-o pun cu toti
<sabina>: sunt singura doar atunci cind dorm
<sabina>: chiar si atunci, poate e unul in pat
<sabina>: sau Livia se fitiie prin casa, goala
<vik47>: de ce o tii cu tine?
<sabina>: sa nu fiu singura, cred
<sabina>: si ti-am zis: sa am cu cine ma compara
<sabina>: am aparat-o intr-un proces
<sabina>: nu avea unde sta
<sabina>: acum o sa plece, fuge din tara
<vik47>: de ce?
<sabina>: nu-i numai curva, e curva proasta
<sabina>: a imprumutat de la banca bani, cu hirtii falsificate
<sabina>: si-a cuparat un Mertzan. Vezi Doamne, era manager de regiune
<sabina>: vindea cacaturi din usa in usa…
<sabina>: nu a avut destui bani sa o plateasca, acum sunt dupa ei cu politia…

<vik47>: God! Sa ajungi in puscarie pentru o masina
<vik47>: ce ii trebuia Mercedez?
<sabina>: sa se dea si ea mare. Tu ce masina ai?
<vik47>: un ford, de vreo 6 ani…
<sabina>: nici nu ma asteptam la altceva de la tine
<sabina>: esti un dulce! :-) ti-am spus ca te iubesc?
<vik47>: cam des :-)
<sabina>: chiar, acum ca sunt singura, nu vii la mine?
<vik47>: unde la tine???
<vik47>: parca ziceai ca nu vrei barbat cu tine
<sabina> pe tine te vreau
<sabina>: o aducem si pe Iulia
<vik47>: sunt insurat, sidonia
<sabina>: hihihi
<sabina>: o sa-ti treaca.
<sabina>: de ce ti-e teama, nick?
<sabina>: nu-mi raspunde, acum plec
<sabina>: o sa ma gindesc pina adorm cum o sa fac dragoste cu tine
<sabina>: de mult nu am dorit pe cineva asa cum te doresc pe tine
<sabina>: nu spune nimic. Te sarut

<maya>:buna, vick
<vik47>: maya
<maya>: m-am hotarit sa iti trimit hirtiile. Ma ajuti?
<vik47>: desigur
<maya>: nu ma intreba nimic acum
<maya>: o sa te caut eu din nou
<vik47>: ok
<maya>: papa

Au trecut cîteva zile. Se apropie ziua în care va veni Ţuşcă. Abia aştept. Dă, Domane, să fie bine! De ce mi-e teamă?…

<maya>: multumesc pentru hirtii
<vik47>: :-)
<maya>: le-am trimis la Univ
<maya>: prietenul a zis ca sunt foarte bune
<maya>: ca am sanse pentru interviu
<vik47>: ma bucur
<maya>: nu mi-ai mai spus de mult nici o poveste
<maya>: am jumatate de ora…
<vik47>: asta ca sa nu discutam?
<maya>: nu ma pot obisnui
<maya>: privesc poza si nu stiu ce sa fac
<vik47>: nu trebuie sa faci nimic
<maya>: mi-am imaginat intotdeauna un alt chip
<vik47>: si un cal alb? O masina alba?
<maya>: nu glumi
<maya>: un om obisnuit
<vik47>: sunt un om obisnuit. Ce importanta are chipul meu
<vik47>: virsta mea
<vik47>: ca sa fim prieteni?
<vik47>: nu am fost iubiti
<vik47>: nu am vrut sa fim iubiti
<vik47>: nu vreau sa fim iubiti
<vik47>: am nevasta, maya
<vik47>: tu esti tinara, frumoasa
<vik47>: de ce nu cauti ce ti se cuvine in viata?
<maya>: tipul de la timi?
<vik47>: poate el, poate altul
<vik47>: nu eu
<maya>: nu ti-am povestit cum a fost…
<vik47>: nu
<maya>: a fost groaznic
<vik47>: :-(
<maya>: in afara de sex, nu am avut ce discuta
<maya>: de aceea a venit…
<vik47>: ati discutat despre sex?

<maya>: nu
<maya>: nu am simtit nimic
<maya>: m-a apucat plinsul, nu ma puteam opri
<vik47>: si el?
<maya>: nu stie. L-a luat somnul
<maya>: de alaturi se auzeau ceilalti
<maya>: el sforaia si eu plingeam…
<vik47>: :-(
<maya>: nici nu i-a pasat daca am avut orgasm
<maya>: s-a dezbracat, a asteptat sa ma dezbrac, cu sula sculata
<maya>: s-a suit pe mine si a pompat, apoi s-a dat jos si a adormit
<vik47>: si tu, nimic?
<maya>: m-am prefacut ca e ok. Nu e greu…
<maya>: cind am vazut ca nu-i pasa
<vik47>: mda
<maya>: dimineata am mincat prinzul cu ceilalti
<maya>: ea a intrebat de ce sunt asa tacuta
<maya>: si el a raspuns: e bilbiita
<maya>: au pufnit toti trei in ris…
<vik47>: :-(
<maya>: apoi el a plecat la o intilnire
<maya>: pe mine m-a trimis acasa, nu vroia sa se vada cu cine umbla el
<vik47>: shit
<maya>: M-am dus, a venit pe seara
<maya>: a intrebat: ne putem fute la tine?
<maya>: de fata cu ai mei
<maya>: am zis nu. A zis: hai la Sorin
<maya>: am mers, desi ai mei plingeau
<vik47>: Jesus
<vik47>: de ce? De ce te umilesti?
<maya>: ce pot face?
<maya>: mergeam si plingeam. Si ma gindeam la tine
<vik47>: nu la mine. La imaginea pe care ti-ai facut-o despre mine
<maya>: whatever

<maya>: la un moment dat m-a intrebat: de ce plingi?
<maya>: daca nu iti place, de ce vii?
<vik47>: chiar asa
<maya>: nu am stiut ce sa-i spun
<maya>: acum stiu
<vik47>: da?
<maya>: da. Din anglia, daca ajung acolo
<maya>: imi cumpar o sula electrica
<maya>: sa nu mai fiu la mila nimanui
<vik47>: mda
<maya>: nu mai am timp de poveste
<maya>: ai auzit tu una
<vik47>: am auzit. Nu pot spune ca mi-a placut
<maya>: a fost ziua mea
<vik47>: la multi ani! cind?
<maya>: cind a fost el aici. De aceea a venit
<maya>: am vrut sa fie ceva frumos, ceva deosebit
<maya>: la naiba, nu o sa uit niciodata!
<maya>: te sarut

A venit Ţuşcă. Seara, cu trenul. Cum a sosit, a intrat pe computer.
- Ţi-ai pus password… De ce? Care e?
I-am spus parola.
- Unde sunt?
- ?
- Scrisorile
- Nu am nici o scrisoare.
- Le-ai şters?
- Nu, zău, nu am. Nu mai scriu.
- Dar ai scris.
- Am scris. Nu mai scriu.
- De ce?
- Mi-ai spus că ne împăcăm. Nu am mai vrut să scriu la nimeni. Scriam numai la una, o ştii. Maria
- Ce-i scriai?

- Ţi-am spus, despre Lagăr, despre Cehia…
- Ce-o interesa?
- Vroia şi ea să plece.
- Şi ea ce-ţi scria?
- Despre Jurilovca, despre mărul în care se suia când era copilă, despre plăvuşca ce a curăţat-o, de nu mai vrea să vadă peşte în viaţa ei…
- Lasă tromboanele! Chestii de astea discută doi oameni maturi?
- Eu nu căutam iubită, ea nu căuta iubit. Ce vroiai să discutăm?
- Tu eşti însurat. De ce nu discuţi cu mine, dacă ai chef de discuţii?
- Tu eşti mai tot timpul ocupată, de aia.
- Mai am puţin şi termin.
- Vii în State? Oraşul e frumos, ne luăm o casă. Tu găseşti uşor de lucru, m-am uitat în ziare. O groază de oferte de lucru pentru *accountants*.
- Nu vin.
- Trebuie să dau un răspuns firmei. Nu-i mai pot ţine încurcaţi. Vor să-mi dea *green card*…
- Faci cum vrei. Eu nu vin. După şapte ani de şcoală, îmi ajunge. Mă apucă sîrba numai când mă îndesc să mă apuc de alta!
- Aşa nu mai putem trăi, Ţuşcă. A venit vara, vine toamna. Se face anul imediat de cînd suntem despărţiţi.
- Crezi că eu nu ştiu? Vara trecută te-ai apucat de *mirc*… Dacă vrei să fim împreună, de ce nu vii tu la Vancouver?
- Pentru că acolo nu am proiectele pe care le am aici. Sunt mai puţine firme, mai puţin de lucru… Bani or să fie mai puţini, poate nici jumătate… Casele costă dublu acolo!
- Faci cum vrei. Eu nu vin!
- Mîine ne plimbăm. Te mai gândeşti…
Am fost în Yakima. Am cules cireşe: şi de-acelea roşii, aproape vinete, pietroase, si din cele gălbui cu pete roşii – pe acolo li se zice *Rainier*. La dus, am oprit la un restaurant frumos, cu vedere directă asupra unei cascade de vreo 60 m înălţime. Ne-am întors urcînd muntele Rainier. La un moment dat am intrat în zona gheţarilor. În unele locuri, şoseaua trecea printre doi pereţi de gheaţă înalţi şi de 30 de metri, ca printr-un canion. Cînd am ajuns sus, am privit înapoi: se zărea pînă departe, peste cîmpiile intens cultivate, pînă spre deşert. Spre vest,

priveliştea era tot atît de generoasă: întreaga cîmpie litorală din sus de Seattle, până jos, la Tacoma, golful şi peninsula Olympia în depărtare.
Cînd am ajuns înapoi în Seattle, pe la şase seara, m-a rugat s-o duc la birou.
- Să văd şi eu unde lucrezi, de vrei să rămîi aici. Se poate?
- Se poate. Am cheie.
Am dus-o.
- Aici lucrez. Acela este biroul meu.
- Ăsta-i computerul tău?
- Da.
- Dă-i drumul. Vreau să văd ce desene faci.
I-am dat – dar ea a dat drumul la Internet.
- Ţuşcă, ce faci?
- Ai ceva de ascuns?
- Nu am. Stai să mă loghez.
A căutat pe computer o oră.
- Ţi-am spus că nu am nimic. Nu vreau să-mi pierd jobul.
Şi totuşi, a găsit ceva. Eu plecasem, plictisit. I-am auzit urletele de pe hol…
- Ce e asta? Ce sunt astea? Ai zis că nu ai vorbit de la servici!
- Nu am vorbit. Astea sunt scrisori.
- Ai trimis scrisori! My God! Nu pot crede! Tu eşti tîmpit! Mă omori, mă omori! “Dragă Sidonia…” Cine e Sidonia? Ţi-e dragă?
- Nu mi-e dragă. E o formă de politeţe, un salut…
- De ce nu-i spui ‘stimată doamnă’?
- Pentru că mi-e prietenă.
- Eşti însurat! Tu n-ai voie să ai prietene toate curvele de pe *mirc*! Uite aici: “m-am gâdit la tine şi m-am apucat să-ţi scriu…” Te-ai gîndit la ea? De ce nu te-ai gîndit la mine?!
- E o tîmpenie, Ţuşcă. Sigur că m-am gîndit la tine. Mă gîndesc tot timpul la tine. Abia am aşteptat să vii, de ce faci asta?
- Şi asta? “Dragă Maya…” Asta cine mai e? O trimiţi la doctor? De ce-o trimiţi la doctor?
- E bîlbîită.
- Şi ce-ţi pasă ţie că-i bîlbîită?
- Nu e păcat de ea? E tînără, are două’şapte de ani…
- Nu-ţi mai ajunge soţie de trei’şpatru? Nici pe ea n-o mai mulţumeşti la pat. Copii nu poţi să-i faci… Ţie-ţi trebuie trufanda,

nu?
- Dar nu e pentru mine. E tînără, mult prea tînără. E frumoasă, e păcat…
- Aşa, e frumoasă! Ţi-a trims poze, goală?
- Ţuşcă, nici vorbă de aşa ceva. Te rog…
- Stai să printez scrisorile, nu se ştie cînd îmi trebuie dovezi. Şi poza… Unde este poza? Să nu-mi spui că nu ai avut şi poză!
- E aici…
- Stai să o printez şi pe asta.
- Ai văzut că nu e goală?
- Şi asta? Aha, cealaltă. Are şi bitong. Dacă-ţi trebuie copil, de ce nu-mi faci unul? Nu mai poţi, de aia!
- Poate nu mai pot. Ţi-am spus că sunt bolnav. Trebuie să mă tratez, fără ajutorul tău nu pot. Am depresie…
- Cred şi eu, cu două curve şi-o nevastă.
- Ţuşcă, e serios. Tot mai des mă bate gîndul la sinucidere…
- Să nu aud!
Cred că urletul i se aude din lobby.
- Mi-e de-ajuns că frate-meu s-a sinucis!
Asta nu se ştie. L-a călcat trenul, într-adevăr. Băuse şi terminase de băut ce era prin casă. Şi toţi banii. Poate avea şi el depresie. Patru copii - din care unul de vreo şase ani -, pensionat de boală după două operaţii de stomac. Nevasta lui lucra la o cantină, mai mult ca să poată aduce cîte ceva de mîncare. Nu se puteau nicicum ajunge cu banii. Le mai trimiteam noi… În seara aia a cerut băutură, nevasta nu a avut de unde să-i dea. A luat banii de pîine şi a ieşit, trântind uşa. Vecinii au zis că l-au văzut pe pragul blocului, cu capul în mîini. Apoi l-a călcat trenul, pe drum spre crîşma de unde vroia să cumpere de băut… Îi plăcuse dintotdeauna să bea, afirma mîndru că lui îi plac trei lucruri pe lume: copiii, soţia şi băutura. Era cu doi ani mai tînăr decît mine, arăta cu vreo douăzeci mai mult…
- Nevastă-sa l-a omorît! Că l-a împins să se sinucidă! Pentru o sticlă de băutură! Nu o să o iert niciodată!
Aşa era, ea nu ştia să ierte. Pe cumnată-sa nu o ierta de mult, de cînd îi dăduse o palmă la fund, pe cînd era încă fetiţă, orfană. Cumnata o avea în grijă, tatăl ei era ai mult pe drumuri, lucra la IRTA. Cine mai ştie de ce dăduse în ea – dar a cunoscut cineva copil cuminte?

N-a iertat-o nici pe prietena ei. Colegă de şcoala, vecină, crescuseră împreună. S-a încurcat cu o jigodie, a lăsat-o gravidă şi pe urmă a negat. Fata rămăsese ruşinată şi cu un copil… Ţuşcă a ajutat-o, că nu e fată rea. I-a botezat şi copilul, o fetiţă. După vreo doi ani, un coleg de-al aceleia a cerut-o de nevastă. I-a spus şi lui Ţuşcă.
- Îţi trebuie sulă? E un beţivan! Nu-ţi trebuie bărbat!
Fata a trecut peste porunca naşei. Ţuşcă nu a mai vrut s-o vadă. Nu a iertat-o niciodată. A căutat-o fata de nenumărate ori, ultima dată înainte de nunta noastră. A venit la mine şi mi-a povestit totul, m-a rugat să vorbesc cu Ţuşcă, să o fac să ierte. Nu am reuşit.
- Nu e bine să ţii mânie, te înăcreşte. Trebuie să învăţăm să iertăm. Să uităm…
- Eu nu vreau s-o văd! Dacă ţi-e milă de ea, de ce n-o iei de nevastă?!
Am lasat-o aşa.
A mai fost una, prietenă bună, cea mai bună prietenă a ei cînd am cunoscut-o. Ele erau două surori, erau ca surorile cu Ţuşcă. Mergeau peste tot împreună, au fost primele cărora m-a prezentat. Au fost la nunta noastră. Pe urmă, la primul revelion, nu am avut unde să mergem. Fetele au zis să facem la ele, venea şi prietenul uneia din ele. Cu trei zile înainte de revelion, Miruna ne-a invitat la nişte prieteni – "dar nu mai aduceţi pe nimeni, suntem prea mulţi" Ne-am dus. Eu am întrebat-o la un moment dat: "Şi Dana?" "Ce-i cu Dana?" "Ele unde fac revelionul?" "Probabil acasă." "Adică, tu nu le-ai spus nimic?" "Ce să le spun? Nu puteam să le luăm şi pe ele." "Ţuşcă, nu se face aşa. Îţi sunt prietene, au zis că stau acasă, cu noi. Trebuia să facem cu ele…"
A stat ce a stat şi s-a gândit, apoi au apucat-o furiile. "Ce obligaţii am eu faţă de ele? Dacă nu le place, călătorie sprâncenată! Auzi, să mă judece ele pe mine! Dar ce, mi-au dat de mâncare?" I-a dat telefon Danei şi i-a spus: "Să nu mă mai cauţi niciodată! Nu vreau să mai aud de tine!" Cred că fata a căzut pe spate… A căutat-o, a rugat-o, a vorbit cu taică-său, cu mine, a plîns… Nu a iertat-o – deşi nu prea ştiu pentru ce n-o ierta. Ultima dată a mai încercat să o întîlnească atunci cînd s-a dus ea prima dată acasă. Aflase, şi l-a rugat pe socru-meu să o roage pe Ţuşcă

să o primească. Nu a vrut, a ocolit-o pînă a plecat înapoi spre Canada.
Aşa era, ea nu ştia să ierte…
Nu a mai vrut să vină la mine, s-a dus direct la autobuz.
- Nu pleca, te rog. Hai acasă. Am condus toată ziua, îmi cad pleoapele de oboseală. Hai să ne culcăm, este şi mîine o zi.
- Nu, cu tine nu mai stau! Să-ţi găsesc scrisori de la amante!
- Eu le-am scris, nu ele…
- Cine ştie ce ţi-au scris ele, de aceea le-ai şters. Vreau să plec! Nu o să ţi-o iert niciodată!
Am dus-o la autobuz. M-am dus acasă şi am căzut ca un butuc.

<maya>: hi :-) nu te-am mai vazut de 2 sapt.
<vick47>: nu am intrat
<maya>: de ce nu? M-ai ocolit?
<vick47>: poate si de aia :-)
<maya>: mi s-a aprobat interviul
<vick47>: felicitari. Ma bucur
<maya>: mor de frica! Cum o sa sustin interviul, bilbiita?
<vick47>: cei din vest sunt mai destupati la minte
<vick47>: vor sa vada ce vrei sa cercetezi
<maya>: asa mi-a spus si colegul
<maya>: am fost la ambasada sa iau viza
<vick47>: cind pleci?
<maya>: mi-au dat 3 sapt.
<maya>: nu imi ajung banii...
<maya>: am pus toti mina de la mina, parintii, fratele
<maya>: trebuie sa platesc drumul, hotelul, mincarea…
<vick47>: mda…
<maya>: am adunat 260$
<maya>: mi-ar mai trebui 60, poate 80
<vick47>: mda…
<maya>: daca nu pot aduna, nu ma duc
<maya>: colegul de mult vrea sa mi-o puna, nu vreau as ajung la mina lui
<maya>: si asa nu cred sa iasa ceva…

<vick47>: ok, stii ce? Iti trimit eu bani
<maya>: chiar? De ce?
<vick47>: te-am ajutat sa ajungi la interviu. simt ca am o responsabilitate fata de tine
<maya>: nu ai
<vick47>: poate ca nu
<vick47>: sa zicem ca asta e cadoul meu de ziua ta
<maya>: chiar imi trimiti?
<vick47>: da. O suta
<maya>: nu e prea mult?
<vick47>: eu ii fac in trei ore
<maya>: iti multumesc. Nu o sa uit niciodata!
<maya>: vick, m-am gindit bine
<maya>: stii, de fapt nu conteaza ca esti mai in virsta
<maya>: am vorbit si cu ai mei, cu maistrul
<maya>: doar mama nu e de acord
<vick47>: de acord cu ce?
<maya>: sa te iubesc :-)
<vick47>:stai putin. Cine ti-a cerut sa ma iubesti?
<maya>: nimeni :-) dar eu te iubesc
<vick47>: maya, eu sunt insurat. Ti-am spus
<maya>: nu te cred
<maya>: niciodata nu mi-ai spus ca nu poti vorbi cu mine
<maya>: indiferent de ora
<vick47>: ea locuieste la Vancouver
<maya>: sunteti despartiti
<vick47>: fac naveta la vancouver, de multe ori. De aceea nu intru duminica
<maya>: si care e problema?
ping. tusca intra in room #sebavik
<tusca>: knok knok. Ati tacut?
<tusca>: ai crezut ca scapi de mine?
<tusca>: iesi imediat afara, vreau sa vorbesc cu tine
<tusca>: acum!
<maya>: cine esti?
<tusca>: nu te priveste, el stie

<maya>: ce cauti aici?
<tusca>: v-am stricat sustele?
<tusca>: nu v-o mai puteti pune?
<tusca>: iesi imediat, nenorocitule!
<tusca>: daca vrei sa mai vorbesc cu tine
<vick47>: trebuie sa ies
<maya>: vick, nu iesi!
<maya>: te iubesc
<tusca>: asa, asa. Ai trei minute sa ma suni!
pong. tusca leaves room #sebavik
Închid.

- Aha, m-ai sunat!
- Bineînţeles. Pe tine te iubesc.
- Nu te mai cred. Şi curva? Asta cine e, bîlbîita?
- Da.
- Te iubeşte, eh? Ştie cine eşti?
- Ştie. E debusolată, nu ştie pe ce lume trăieşte.
- I-ai trimis poză?
- I-am trimis.
- Vrea să ajungă în Canada. Şi-a găsit prostul.
- Poate vrea. Îşi pierde timpul degeaba, nu o aduc.
- Dă-i nas. Vrei divorţ?
- Nu vreau. Nu am de gînd să divorţez, nu am de gînd să mă însor, nu am de gînd să aduc pe nimeni…

Plîng. Pun încet telefonul în furcă. Începe să sune insistent, nu răspund. Oare ce blestem mă urmăreşte? Şi de ce nu mă pot opri în a intra pe chat? Dacă ştiu că o pot pierde, de ce continui să mă joc cu focul? Poate e mai bine să se termine totul! Un pumn de pastile…

<sidonia>: te-ai intors?
<sidonia>: nu ai raspuns la scrisorile mele
<vick47>: nu am raspuns
<sidonia>: de ce fugi de mine? De mine nu poti fugi!
<vick47>: vrei sa vii in Canada? In State?
<sidonia>: hehe, asta crezi?

<sidonia>: cine ti-a spus chestia asta, nevasta?
<sidonia>: sau ai gindit-o de capul tau?
<vick47>: nu te cunosc
<vick47>: ce stiu eu despre tine?
<vick47>: toti vreti sa plecati de acolo
<sidonia>: asa crezi?
<sidonia>: si ce sa fac acolo? Prostitutie?
<sidonia>: sa spal vase?
<sidonia>: nu intelegi ca am platit prea mult ca sa devin avocat?
<sidonia>: ca l-am lasat pe bosorogul ala de judecator sa ma linga
<sidonia>: ca m-am culcat cu jigodia aia de maior
<sidonia>: cu seful filialei de partid?
<sidonia>: eu o sa fiu A-VO-CAT!
<sidonia>: sunt buna si o sa fac bani de bani
<sidonia>: in Rom. cine vrea si poate, face cit zece in Canada!
<sidonia>: daca vroiam, plecam
<sidonia>: aveam sot american, un an mi-a plins la usa
<sidonia>: mergeam cu el acolo si ii dadeam apoi papucii
<sidonia>: crezi ca nu o pot face?
<vick47>: cred ca o poti face
<sidonia>: ti-e teama sa nu-ti fac si tie asta?
<sidonia>: pe tine te iubesc, timpitule!
<sidonia>: cind ma marit cu tine, imi cos pizda
<sidonia>: daca tu nu poti sau nu vrei sa ma futi
<sidonia>: eu sunt cremene!
<vick47>: da, mi-ai spus
<sidonia>: uite, vino tu aici
<sidonia>: imi trebuie tata la fata
<sidonia>: de ce eu?
<sidonia>: sa nu imi fie teama ca ii faci ceva in lipsa mea
<sidonia>: sa stiu ca o vei iubi si o vei invata sa fie OM
<vick47>: o handicapata in societatea de acolo?
<sidonia>: da, daca zici tu asa
<sidonia>: nu vreau sa treaca prin ce am trecut eu!
<sidonia>: tu esti solutia

<vick47>: eu sunt insurat
<sidonia>: deocamdata
<sidonia>: a venit nevasta la tine?
<vick47>: da
<sidonia>: si?
…
<sidonia>: aha, a fost cum am zis eu. lol
<sidonia>: of, nick, nick, ca prost mai esti!
<sidonia>: ai tu noroc ca te iubesc
<vick47>: ti s-a pus tie pata pe mine
<sidonia>: nici nu stii. Cind vii in tara?
<vick47>: nu stiu daca vin. Poate in vara…
<sidonia>: trimite-mi 500$
<vick47>: de ce?
<sidonia>: sa vad daca te cunosc
<sidonia>: sa vad daca ma cunosti
…
<sidonia>: eziti?
<vick47>: 500 sunt 500
<sidonia>: in cite zile ii faci? Doua? Trei?
<sidonia>: pentru tine sunt vax
<sidonia>: ii dai pe o curva intr-o noapte
<vick47>: nu dau bani pe curve
<sidonia>: stiu. Ii poti pierde pe un zar
<vick47>: nu joc
<sidonia>: stiu. Zici ca au fost si nu mai sunt
<sidonia>: ca ai reparat ceva la masina
<sidonia>: imi trimiti?
…
<vick47>: iti trimit
<sidonia>: hehe, nu ma intrebi la ce imi trebuie?
<vick47>: nu
<sidonia>: bine.
<sidonia>: nici nu iti spun
<sidonia>: da-mi un numar de telefon
<sidonia>: nu suport sa stau 2 sapt. fara sa stiu de tine

<sidonia>:esti singur, poate cazi pe jos si nu stie nimeni de tine
<sidonia>: cu ce ma poti ajuta?
<sidonia>: macar sun 911 in Seattle
<sidonia>: sa-mi dai si adresa, sa stiu unde ii trimit
<vick47>: Ok. Poate e bine, am diabet B. cine stie?…
<sidonia>: Da. Sa ai atunci grija, pina ajungi aici. Pe urma am grija eu!
<vick47>: trebuie sa plec
<sidonia>: te sarut, iubitule! Numai sa nu ma inseli, ca atunci te scot de la inima
<vick47>: nici cu nevasta?
<sidonia>: ea nu exista. Spune asa: ea nu exista!
<vick47>: fara ea nu pot trai
<sidonia>: crezi? O sa vedem
<vick47>: papa

<maya>: multumesc, nick
<vick47>: sa fii sanatoasa :-)
<maya>: am fost in Anglia
<vick47>: cum a fost?
<maya>: nu stiu inca
<vick47>: te-ai bilbiit?
<maya>: nu prea :-) m-am gindit la tine
<maya>: mi-am zis ca tie nu iti pasa
<vick47>: mie nu imi pasa
<maya>: nick, de ce nu ma poti iubi?
<vick47>: ce curios suna…
<vick47>: esti cu 20 de ani mai tinara, frumoasa, desteapta
<vick47>: eu trebuie sa intreb: de ce ma iubesti, maya?
<maya>: trebuie sa iubesc pe cineva, nu?
<vick47>: de ce nu pe tipul din timi?
<maya>: nu stiu. De ce nu pe ala din Richmond?
<maya>: mi-a facut curte in draci :-)
<vick47>: si? :-)
<maya>: fata de el m-am bilbiit
<maya>: uite, facem o incercare. Da-mi un telefon

<maya>: sa vedem daca ma bilbii si cu tine
<maya>: inseamna ca nu te iubesc!
…
<vick47>: maya, nu esti prima femeie care m-a iubit
<maya>: stiu, mi-ai spus
<vick47>: prima era cu 3 ani mai tinara
<vick47>: sotia e cu 14 ani mai tinara
<vick47>: tu esti cu mult mai tinara!
<maya>: de ce? Doar cu 6 ani fata de sotie
<vick47>: asa e. dar uite ca pentru sotie 14 ani e deja prea mult, poate
<vick47>: cum va fi cu tine?
<maya>: nu te mai iubeste
<vick47>: nici tu nu ma vei mai iubi. Intr-un an, doi, zece…
…
<vick47>: e rau oricum, crede-ma
<vick47>: nu ai de ce o face
<vick47>: vezi-ti de viata ta
<maya>: vreau ca viata mea sa fie cu tine
<vick47>: eu nu am de gind sa divortez
<maya>: dar daca ea divorteaza de tine?
<vick47>: sa lasam mai intii sa se intimple asta
<vick47>: eu cred ca nici atunci tu nu-mi vei fi iubita
<maya>: de ce? Pentru ca sunt bilbiita? :-(
<vick47>: stii ca nu este asta
<vick47>: eu nu vad viata fara ea
<vick47>: dar daca va fi sa se intimple, si o sa ma gindesc sa ma recasatoresc
<vick47>: ma voi uita, probabil, dupa cineva de virsta mea
<maya>: :-(
<vick47>: nu astepta. Anii nu stau pe loc
<maya>: stiu. De aceea te iubesc. Mai astept!
<vick47>: ok, cum vrei. Sper sa nu ma blestemi
<vick47>: mai vorbim, plec acum
<maya>: da. Ti-am trimis si eu ceva
<vick47>: numai bine

- Ţuşcă, nu mi-ai spus că vii.
- Dacă îţi spuneam, te ascundeai.
- De aceea ai venit?
- Şi de aceea. Trebuie să vorbim!
- Da, trebuie să vorbim!
- Ştii ce am aici?
- Un plic...
- Da. O scrisoare de dragoste. De la bîlbîită. Ha! De la Maia Veştek. Cu o groază de poze. Cică să te lege. Pozele ei din copilărie... Semne de încredere, cică.
Varsă din plic un pumn de confetti.
- Uite ce am făcut cu ele!
- Eşti rea. De ce nu i le-ai trimis înapoi?
- Eşti un prost! Am urmărit-o pe chat.
- Nu ştiam că se poate.
- Se poate. Uite aici convorbiri cu prietenul… „Prostul din Seattle mi-a dat bani. Deocamdată numai o sută, dar mai cer...” „Să nu-l sperii” – asta scrie el. „Nici o grijă. Nu mă las până nu mă duce în State. Pe urmă te aduc şi pe tine...” Bîlbîită, eh? Am vorbit cu ea la telefon. Vorbeşte mai bine decît mine. Nu e nevoie s-o mai suni tu... I-ai înghiţit toate gogoşile. Mai vrei?
- Îmi ajunge. Oricum, nu avea nici o şansă.
- Crezi? Pare destul de sigură.
- Sunt convins.
- Nici dacă ne despărţim? Aşa zice aici: „Tîmpitul îşi iubeşte încă nevasta. Îi e teamă, sunt prea tînără pentru el. Probabil e şi impotent...” Ai văzut? Nu ţi-e ruşine? De ce plîngi? Îţi pare rău după ea?
- Îmi pare rău pentru ea. Păcat…
- Lasă că ştiu eu! Ce-ai fi făcut dacă divorţam? O aduceai aici?
- Nu. În nici un caz... Poate pe Sidonia…
- Sidonia? SIDONIA? Cum de nu m-am gândit? Curva cu bitongul. Ea e mai bună? Nu am venit degeaba. Credeam că vom fi împreună. Dar tu eşti mai rău decât credeam. Să nu te mai văd!
Iese, trîntind uşa. Stau pe un taburet, fără putere. Ce blestem e ăsta? Pe Maia nu am iubit-o – dar am crezut-o. De ce a avut

nevoie să vină cu toate lăturile, cu bîlbîitul, cu violul... Pentru un sutar? Pentru o viaţă în Canada? Da, poate... N-ar fi prima. Poate că şi Sidonia e la fel. Ei i-am dat 500... Mai deşteaptă, hahaha. Cremene. Avocat...
Adorm. Somn fără vise. Tresar, speriat. Trei dimineaţa. Unde e Ţuşcă? Parcă era aici...
Sar în maşină. Opresc la autogară. Lume puţină – ea nu e acolo. Întreb o impiegată:
- Vreun autobuz spre Vancouver?
- Peste trei ore.
- A plecat vreunul?
- Da, la unu. Ultimul
- Cînd e în Vancouver?
- Pe la cinci.
Pornesc spre Vancouver. Plouă. Merg cu peste 130 pe oră. Ochii îmi lăcrimează, simt că am nisip în ei. Mi-e teamă să nu mă fure somnul – apoi nu-mi mai pasă. Şi ce dacă? Poate e mai bine aşa. E încă tînără, se poate remărita. Poate va avea un copil... Poate înfia unul, dacă nu. Cu mine nu poate fi decît din ce în ce mai rău. Diabetul va avea efect asupra sexului, poate îmi vor tăia un picior sau poate voi orbi. Şi depresia. Fără ajutorul ei nu pot scăpa de ea. Poate ajung să mă sinucid. Să plîngă şi un soţ, nu numai un frate?
Dacă ajung întreg, o fac să mă lase. Îi zic... îi zic... că nu o mai iubesc. Că mi-a murit dragostea. Că e liberă să-şi găsească pe altul...
Ajung. Am cheie de la bloc, dar nu la apartament. Bat, nu-i acasă încă. E trecut de şase... Poate e mai bine aşa, am timp să mă mai gîndesc. Mă aşez pe preş, rezemat de uşă. Dinăuntru se aude mieunatul nerăbdător al Miţoiului. Probabil stă întinsă pe spate, cu lăbuţele în aer, aşteptînd să o mîngîi pe burtică... Adorm.

- Ce cauţi aici?
Mă frec la ochi. Am căzut pe o rînă, lungit lîngă perete. Culoarul e mochetat, dar mi-au amorţit încheieturile. Mă ridic cu greu.
- Trebuie să vorbim.
- De ce ai venit? Puteai să ai un accident pe drum...
- Puteam. Era mai bine...

- Nu vorbi prostii! Ce vrei?
Intrăm. Mă aşez la masă. Să-i spun? Să nu-i spun? Să-i spun...
- Nu te iert niciodată! Mi-ai distrus viaţa, boşorogul dracului! Dacă ştiai că n-o să mă poţi face fericită, de ce m-ai mai încurcat? Am trecut de treizeci, nu am casă, copil, familie! Cu ce am greşit eu în viaţă?
Îi spun!
- Ţuşcă, cred că e mai bine să ne despărţim.
- Ce-ţi veni? Vrei să fii liber, să-ţi aduci avocata? Niciodată!
- Îmi dau seama că nu mă mai iubeşti. Nici eu nu te mai iubesc. Undeva pe drum, dragostea mea a murit... Poate nu de tot, poate mai pâîpîie, ca un tăciune sub cenuşă... dar singur nu o mai pot ţine în viaţă...
- Ce spui? Ce spui? Cum adică nu mă mai iubeşti? De ce?
- Nu ştiu cînd şi cum s-a întâmplat...
- Eu ştiu. De cînd eşti pe *mirc*! Îţi trebuie prospătură!
- Nu e adevărat. Poate de cînd am plecat spre Nord. Poate mai de mult...
- Şi de ce nu mi-ai spus atunci? Eram încă tînără. Nu mai veneam în Nord. Nu plecam de acolo... De ce ţi-ai bătut joc de mine?
Plînge. Pentru dragostea pierdută? De frustrare? Realizînd unde am ajuns? De propria milă?
Vorbeşte. Nu înţeleg ce spune. Mi se frînge inima văzînd-o plîngînd. Aş lua-o în braţe, dar mi-e teamă de consecinţe... Îmi simt capul gol, o durere în ceafă. Îmi vine să vomit.
- Spune ceva! Mă priveşti fără sentiment, fără înţelegere. Cu faţa ca de piatră...
Nu înţeleg. Ce vrea? Îmi cad ochii...
- Fără pic de sentiment. Fără expresie. Zi ceva!
„Mă voi sinucide”, gîndesc. „Sunt sătul pînă în gît! Mi-e lehamite de tot. Ce folos toate astea? Ce folos job bun, bani mulţi, succes – cînd îţi pierzi iubita de-o viaţă? Sunt singur – şi nu mai suport! Ai mei sunt departe, Ţuşcă nu mă mai vrea...”
- Uite, am sunat la soră-ta. Vorbeşte, e Virgil.
Mecanic, duc telefonul la ureche.
- E adevărat? Ce v-a apucat?
Ce vrea? Cine este?
- Adevărat.

Închid. Ce e adevărat? Ce i-oi fi spus? Mă întind pe sofa şi adorm.
Mă trezesc după cîteva ore. Mă doare capul, senzaţia de vomă nu a dispărut. Ea stă la masă cu ochii roşii, fumînd. Scrumiera e plină.
- Nu credeam că voi ajunge aici. Nu mai eşti tu. Tu erai altfel.
- Sunt om ca toţi oamenii. Cu părţi bune şi părţi rele...
- Toţi ne admirau pentru căsnicia noastră. Eram fericită că mă iubeai. Nimeni nu era ca tine.
- Nu sunt zeu. M-ai pus poate pe un soclu pe care nu aveam ce căuta. Cu atîta căzătura este mai dură acum...
- Lasă floricelele, *for God's sake*!
- Am avut nevoie de căldură sufletească. Cînd mi-a fost mai greu, nu te-am găsit lîngă mine. Am avut nevoie de un fir de pai şi nu cădeam.
- Am fost ocupată. Tu de ce nu m-ai înţeles?
- Şi eu am greşit. Poate mai mult ca tine...
- Să nu te mai văd niciodată!
O să plec...
O să plec. Departe...
Mă ridic, mă îndrept spre uşă. Mă priveşte cu ură, din capul culoarului. Pisica miaună lîngă uşă, parcă ştie... O ridic de jos cu grijă şi o mîngîi.
- Rămîi cu bine, Motane. Să ai grijă de Ţuşcă...

Nu am murit. Aş fi răsucit volanul la 130 de kilometri pe oră – dar ce vină aveau oamenii de pe şosea? Am ajuns acasă, în Seattle, pe la patru după-masă. Ca niciodată. M-am culcat. Dimineaţa am dat telefon la serviciu, mi-am luat trei zile libere. De boală... Nu păream să am ceva, dar nu mă puteam trezi dintr-un fel de stupoare – nici somn, nici trezie. Nu luam medicamente, nu mîncam...
Miercuri seara a sunat telefonul.
- Da?
- Am stat şi m-am gîndit...
- Ţuşcă!!!
- Răţoi, nu e păcat de cei doisprezece ani de căsătorie? Eu te iubesc. Nu mi-a păsat niciodată de vîrsta ta. Mă gîndeam uneori

că vom fi bătrîni. Vom sta împreună pe prispă – aşa cum ai visat tu întotdeauna. Că vei cădea, poate, la pat, şi te voi îngriji pînă în ultima clipă. Să ştii, nimeni nu ar fi făcut-o ca mine! Am fost fericită alături de tine. Fiecare clipă. Hai să ne împăcăm...
Mi se pune un nod în gât. Vorbesc cu greu.
- Ţuşcă, nici nu ştii ce fericit sunt! Mi-ai dat viaţă, nici nu ştii! Simt că am dreptul să trăiesc...
- Vino la Vancouver. Hai să începem o viaţă nouă. Mai am puţin şi termin.
- Vin! Dă-l dracului de job! Dă-i dracului de bani! Nu vreau nimic de la viaţa asta, decît pe tine.
- Vino. O să ne descurcăm. Ne-am mai descurcat
- Da. Împreună. O să vorbesc mîine la serviciu. Îmi dau demisia. Închiriez un van, renunţ la garsonieră şi îmi mut lucrurile la Vancouver peste weekend.
- O să te ajut şi eu. Vino cu maşina la Vancouver, închiriezi de aici. Mergem împreună la Seattle, cu vanul.
- OK, nu are rost să mai aşteptăm!
Simt cum încep să-mi revin...
- Renunţă la *mirc*, la curve. Să nu mă mai înşeli niciodată!
- Renunţ, Ţuşcă. Nu te-am înşelat niciodată. Nu te iubesc decît pe tine. Îmi pare rău că am intrat pe *mirc*, nici nu ştii ce rău îmi pare! Hai să uităm. Te rog din suflet să mă ierţi! Vrei?
- O să încerc...
- Ţuşcă, dacă nu mă poţi ierta, ne minţim degeaba. Va fi o sămînţă otrăvită, care va naşte un fruct otrăvit. Ne vom otrăvi viaţa!
- Bine. O să uit. Mă bucur că ţi-am telefonat. Îţi mai aminteşti cum ne-am cunoscut?
- Cum aş putea uita? Acest telefon a fost tot atât de minunat ca şi acela!

<vick47>: sidonia
<sidonia>: nick ;-) iar ai disparut
<vick47>: voi disparea de tot
<vick47>: am stat si m-am gindit bine
<vick47>: nu imi voi parasi niciodata nevasta

<sidonia>: gresesti :-)
<sidonia>: ti-e teama
<sidonia>:de ce ti-a teama?
<sidonia>: ca nu te iubesc?
<sidonia>: ca vreau sa te folosesc?
<vick47>: nu mai are importanta
<vick47>: niciodata nu m-am gindit la tine ca la o iubita
<vick47>: nu ti-am dat sperante, nu ti-am sadit iluzii
<vick47>: nu. Eu am facut-o
<sidonia>: ca te cunosc mai bine decit te cunosti tu
<sidonia>: oh, nick, am fi fost fericiti
<sidonia>: dar esti slab, esti prea slab!
<sidonia>: si nu ai incredere
<sidonia>: pling, sa stii ca pling
<sidonia>:oh, timpitule, timpitule!
<sidonia>: iti mai dau o sansa
<sidonia>: ai o luna sa imi scrii din nou
<sidonia>:probabil nevasta-ta te-a cautat
<sidonia>:ti-a promis cite in luna si in stele
<sidonia>: sa stii ca e rea
<sidonia>: mi-a scris, am vorbit cu ea la telefon
<vick47>: ?
<sidonia>: nu iti spun ce, mi-e rusine, mie care nu mi-a fost niciodata rusine de nimic!
<sidonia>: tu nici nu stii, dar eu sunt singura ta sansa sa fii fericit!
<vick47>: imi pare rau, sidonia
<vick47>: poate ca ai dreptate
<vick47>: dar o iubesc pe ea
<vick47>: fara ea nu exista fericire
<vick47>: nu mai exista nici viata
<sidonia>:sper sa nu vorbesti serios, ar fi prea trist
<sidonia>: nu mai vreau sa vorbesc!
<sidonia>: te sarut

M-am mutat la Vancouver, în condiţii mai bune decît speram.

Firma a făcut cu mine contract, mi-am păstrat proiectele. Mergeam la Seattle de două, trei ori pe lună să mă întîlnesc cu clienţii, altfel primeam şi trimiteam planurile pe Internet. Cu timpul, pe măsură ce terminam proiectele, primeam tot mai puţine – şi apoi firma s-a desfiinţat. Am căutat de lucru pe plan local, dar au dispărut proiectele mari şi frumoase; şi banii pe care-i făceam...

Ţuşcă nu a putut uita decît trei săptămâni. A început prin a-mi cere să-i povestesc ce discutam cu „ele”, ce le scriam... Maya a dispărut de tot. Sidonia mi-a mai scris o dată, la mai bine de o lună de la ultima conversaţie. Mi-a scris pe noua adresă doar atît: „Laşule! Laşule! Nu mai am nimic a-ţi spune!” Mi-a trims înapoi cei cinci sute de dolari, fără nici o explicaţie...

Am avut o ultimă ieşire cu Ţuşcă, un weekend la Whistler. Ne-am oprit la o cascadă. Acolo, la o masă de picnic, am avut ultima discuţie ‚rezonabilă’.

- E adevărat ce mi-ai spus? Ţi-a murit dragostea?
- Nu chiar. Ţi-am spus: e jar sub spuză. Aşteaptă doar să fie aprinsă din nou. Trebuie s-o facem împreună şi focul va fi încă mai puternic ca înainte!
- Eu nu am nevoie de cărbuni, de jăratic. Ori e foc, ori nu e nimic. Prefer să fie nimic!
- Ţuşcă, viaţa nu e albă sau neagră. E o infinitate de nunaţe cenuşii, printre care petele albe le echilibrează pe cele negre. Putem trăi, putem fi fericiţi. Depinde numai de noi.
- Eu nu pot uita. Nu pot ierta. Ştiai!
- Ştiam. Dar am sperat... Ziceai că mă iubeşti.
- Nu. Nu pot uita! Ştiai că nu pot ierta!
- De ce mi-ai telefonat? De ce m-ai chemat la Vancouver?
- Să nu scapi prea uşor. Dacă rămîneai la Seattle, îţi luai *green card* şi-ţi aduceai fufa.
- Deci, din răzbunare? Nu pot să cred!
- Nu ţi-a spus avocata că eşti un tâmpit? Trebuia s-o crezi...

*
*   *

Am divorţat după alte paisprezece luni de coşmar. Fiecare întîlnire degenera într-o ceartă. Oricît de blîndă începea, oricît

de mult încercam să ocolesc provocările, oricît de mult îmi încleştam fălcile, pînă la urmă cicăleala, care începea odată cu intrarea pe uşă şi continua pînă noaptea târziu, producea fisuri în răbdarea mea. Ajungeam să zbierăm unul la altul ca nişte căpiaţi. O rupsese cu toţi prietenii şi toată plăcerea ei rămăsese cearta cu mine. Deseori, ca să evit discuţiile, mă plimbam ore lungi prin parcuri şi pe străzi, nu o dată prin ploaie, pînă la ore mici. Speram ca la întoarcere s-o găsesc adormită – de cele mai multe ori mă înşelam. Nu vroiam să se întîmple asta, speram că vom reuşi să trecem peste asta, că totul va intra în normal odată şi-odată...
Am greşit. Trebuia să plec imediat. Lunile de ceartă au înveninat iremediabil relaţia noastră, atît cîtă mai era. Nu ştiu dacă aş fi avut vreodată o şansă să remediez ceva, dar certurile nesfîrşite au făcut şansele să fie nule. Am încercat să mă ascund în activităţi comunitare, în scris, în pictură, să găsesc activităţi care să-mi menţină intersul faţă de viaţă. Chiar şi acest lucru a fost interpretat ca dovezi ale lipsei de dragoste.
Acum ştiu că chatul a fost cea mai mare greşeală a vieţii mele. Oricît aş încerca să găsesc justificări pentru ce s-a întîmplat, ştiu că ele nu sunt sincere. Da, e adevărat, presiunea pusă de traiul printre străini, stresul la care este supus un imigrant, poate duce la alienare. La fiecare se manifestă altfel – şi cazurile de despărţire a familiilor sunt numeroase. Cu atît mai mult trebuia să lupt pentru apărarea relaţiei mele cu ea. Iarăşi, este adevărat că o condiţie specifică dusese la un impas în relaţiile mele comunitare. Că eram singur, că-mi lipsea comunicarea. Dar ar fi trebuit să caut comunicare în primul rînd cu ea, să n-o las să mă îndepărteze, oricît de ocupată ar fi fost. Şi iarăşi, e adevărat că treceam printr-o criză de depresie – dar ar fi trebuit să caut cu mai multă seriozitate un ajutor medical. Chiar fără ajutorul ei.

Aceasta e povestea mea. Probabil, Maia ar spune o altă poveste. La fel, Sidonia. Mai ales ea, Ţuşcă, ar avea o cu totul altă poveste, poate tot atît de completă ca şi a mea. Dar, la naiba, am acest drept de a-mi spune partea mea de adevăr. Cine ştie adevărul? Oare el există? Cine-l cunoaşte? Cei ce rîd zgomotos pe terasele de pe plajă, dansînd pe jumătate beţi, extrem de

„veseli” în ţipetele trompetei, au mai multă dreptate decît cel ce doarme, beat mort, cu capul pe masă, indiferent la gălăgie, rîsete şi trompetă? Dacă şi-ar spune fiecare povestea, am afla o infinitate de poveşti. Nu este o singură piaţă, cu o singură tarabă. Tot ce pot spune e că eu sunt într-o anumită piaţă, în spatele propriei mele tejghele. Şi că, din păcate, se pare că **ea** e în cu totul altă piaţă...
Pentru acest adevăr al meu sunt gata să plătesc - şi o să şi plătesc! Trăind. Sau murind...
Cum am spus: nu există fericire în afara ei, a fostei soţii. Nu există viaţă fără ea. Cum se face că toate visele legate de ea au fost mincinoase? Nu, nu e adevărat! Au fost adevărate, cele mai frumoase vise pe care le-am putut visa. Şi acela cu o prispă pe care să stăm la bătrîneţe, şi acela în care ea-mi dădea mîncare în gură, cînd ajungeam neputincios. Mai ales acela în care şi ea mă iubea! Totul era să nu-mi scot taraba cu vise în pieţe străine. Să o conving pe ea că visele mele sunt adevărate. Toate activităţile pe care le-am căutat ulterior să-mi umplu viaţa s-au dovedit să fie tot nişte vise, pe o tarabă prăfuită într-o piaţă murdară. Şi ce este viaţa asta a noastră, decît o tarabă pe care etalăm vise frumoase, în speranţa că, la un moment dat, cineva se va opri să culeagă unul din ele? Plătind cu visuri-bani, sau făcînd troc cu un alt vis...
Rînd pe rînd, visele mele s-au spart, ca nişte clăbuci de săpun. Ultimul a fost cel de a scrie. M-a părăsit pînă şi dorinţa de a scrie frumos. N-a mai rămas nimic. Am făcut, în nebunia mea, un pariu cu Dumnezeu. Am început să scriu la o carte care este o hulă. Blasfemia nu se iartă în veci. Şi am cerut Domnului să mă ajute să nu termin cartea, dacă, scriind-o, îmi pierd sufletul. A fost un alt vis, poate ultimul vis. Poate pierderea dorinţei de viaţă este un răspuns.
Am obosit. Au pierit visurile. Taraba mea e goală acum. Privesc nepăsător la ea. Nu mai aştept nici muşteriii. *Mircul* a murit de mult, e timpul poate să moară şi acestă tarabă goală de vise...

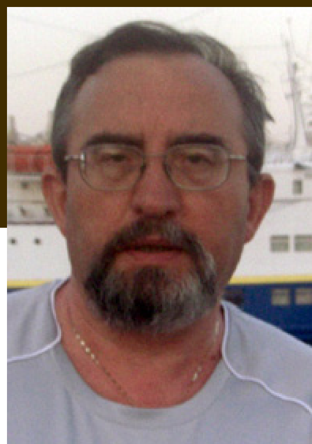
Apa e caldă. Lumina argintie a lunii umple cerul. Încotro o iau acum? Spre larg, ca Martin Eden? Spre mal, căutînd în slipii ce-mi atîrnă pe cap bisturiul? Nici n-aş simţi tăietura peste vene. Apa neagră ar ascunde roşul vieţii. Marea va arunca, cine ştie

cînd şi unde, un corp mîncat de peşti – dar atît de împăcat cu sine însuşi...

Sau să merg acolo unde valurile se sinucid pe ţărm, să mă scol în două picioare şi să păşesc spre hainele uitate sub bancă? Să mă conving că Dumnezeu aşteaptă să-mi duc hula pînă la capăt? Oare pentru El, această decizie va însemna salvarea unui suflet?

Mă întorc ultima dată pe spate. E linişte. E pace. E o voluptate în aer. De moarte. De viaţă. Oare ce voi alege? Cînd toate visurile au fost vîndute, oare ce rămîne?

SFÎRŞIT

TRATATĂ CA O TULBURARE PSIHICĂ

"Dependența de computer este la fel de gravă ca oricare alta", spune psihologul Georgeta Ghinea. "În Occident boala este denumită "Internet addiction disorder" (Sindromul dependenței de calculator) și se foloseste tratament de specialitate. În general, dependențele de droguri, de alcool sau de computer sunt asociate cu nevoia unei alte realitați. Aceștia sunt oameni care nu mai vor să se confrunte cu problemele de zi cu zi, și își creează propria lume în care dețin controlul. Este o tulburare psihică ce poate fi diagnosticată și tratată ca oricare alta", a continuat psihologul.

DEPENDENȚA SE CAPĂTĂ RAPID

Conform studiilor, dependența se capătă foarte rapid, în aproape 3 luni de la începutul utilizării acestui serviciu. Sunt cunoscute cazuri în care cei care nu au putut să se mai despartă de computer și-au pierdut slujbele, familiile și banii."

(Calculatorul, la fel de periculos ca heroina
Adrian Condrea, Cristina R. Iordan
Ziarul, 02 August, 2006)

Editura
Atheneum
PIM